

S U O L A V E S I T O F F E E K O N E

Ville-Juhani Sutinen
S U O L A V E S I T O F F E E K O N E
lyhytproosaa ja kurioositeetteja

Kirja kerrallaan • Lasipalatsi • Helsinki

©Ville-Juhani Sutinen
ISBN 978-952-480-177-5
Kirja kerrallaan, Helsinki 2009

Olen sepityksen velkaa.

- Samuel Beckett

SISÄLLYSLUETTELO

I LYRRALINTU

Sovitus	11
Laokoon	37
Moustouché	49
Lyyralintu Lyyralintu	57
Kuoppa	83
Sateenvarjo	97

II BOROROJEN KYLÄ

Arnold jne.	123
Elefanti ja aasi: poliittinen faabeli	129
Naamiaiset	135
Felix, taiteilija, eli kissojen kansa	141
Umpisuoli - miten niin?	145
Dioraama sinikopiosta, eli pohjapiirustus	147
Lavrenti Pavlovitšin kädessä	
Sinkka- tai luonnonliitoksia, herra Moses (ent. Anasto)	151
Seam-us, geologi, eli saumaton kertomus	155
Viisi otosta, matkakirja	159
Bororujen kylä, eepos	167

III SOITTORASIA

Maxwellin demoni	197
Sonnustautumisia	203
Video	211
Maaailman paras kertomus	217
Tuoteseloste	229
60°10'15'' N, 24°56'15'' E	231
Lajin synty	237
Soittorasias (kolme muunnelmaa tulkinnan teemasta)	247

I

LYYRALINTU

SOVITUS

Anteeksi, mutta onko teillä surua?

JOS näin meidän kesken puhutaan, olin aina pitänyt katolisen kirkon rippituolia eräänlaisena sovituskoppina.

- Päivää, sir. Mitä teille saisi olla?

Nainen oli perhonen.

- Tarvitsen surun.

- Ah, tätä tietä.

Iltapäivä liplatti kuin huonosti soitetut etydit lastensairaalan käytävillä kun klovnien nenät käyvät ahtaiksi, aurinko oli kuuma rakki. Metafyysisestä henkarista riippui ylöspäin suuri valikoima erilaisia. Olin tullut oikeaan paikkaan. Muut asiakkaat paisuivat nurkissa ja sihisivät hitaasti kuin juomapullojen suut, kastanjat hiilillä. Maailma oli järjestetty.

En edes tuntenut vainajaa. Hänen siskonsa, joka oli teosofisen salaseuran jäsen (seura ei ollut niinkään salainen, koska se oli laissa kielletty – ja jos lakikirja tietää jonkin asian, sen tietävät parlamentin istunnossa syntinsä lunastavat valtuutetut, ja jos he jotain tietävät, se, luoja paratkoon, ei ole salaista, vaan yleisesti tunnettua... ja tässä oikeastaan onkin syvällisesti ajateltuna salaseuran perimmäinen ongelma: jos joku tietää siitä, se ei ole enää missään määrin salainen, mikä tarkoittaa – värjätyn tuulen suunnan ja veikeän lunastuksen huomioon ottaen – että salaseurassa ei voi olla jäseniä. Toisin sanoen, tälläkin hetkellä maailmassa saattaa olla moninaisia salaseuroja, joissa ei yhdessäkään ole ainoatakaan

jäsentä, ja joista kukaan ei tiedä yhtään mitään... ja jonkun onnettoman kotikutoisen partisaanin keskittyessä keksimään nämä seurat, ne menettävät heti asemansa salaisina, muuttuen näin vain tuiki tavallisiksi seurueiksi, joilla ei ole mitään virkaa toimitettavanaan meidän todellisuudessamme), oli kerran kihlautunut minun oikean käteni nimettömän sormen kanssa, mikä kihlaus myöhemmin kuitenkin purettiin, koska hänen veljensä – nyttemmin siis elonhenkensä menettänyt panugristi, pelkkä säkki nahkaa, säilöntäaineita (E 390 + väriaineet), lihaa, ihanteellisia aatteita, hyviä mahdollisuuksia hajoamiseen ja hyytyvää verta – oli sitä vastaan ja uhkasipa vielä leikata sormenikin tyystin irti, jos hänen siskonsa (armas Margot, muistelen teidän neitseyttänne kipein ohimoin) olisi nainut oikean käteni nimettömän (naimasormista toiseksi arvokaimman – ja minun ainoan jäljellä ollut naimasormeni tuohon aikaan!) ja saanut siis yhden kahdeskymmenesosan minusta omakseen – voi niitä miesparkoja, joilta maidon ja viinin sekoittama sota vei sormen tai peräti koko käden! Mikä onnettomuus kohtasi sukupolvemme parhaita niveliä, silkka vesikello.

- Tähän suuntaan, herra...

- En edes tuntenut vainajaa.

- Ahaa, liplatti puolestaan neitimäiseen tapaan neiti, ja ohjasi minua erittäin hienostuneiden ja sivumennen sanoen varsin hintavien tunteilujen varusteluun tarpeellisia erikoisvälineitä (rekissä roikkui muun muassa sodassa menehtyneen pianistin tyttärelle sopiva kyynel, posetiivia rintaman viihdytysjoukoissa soittavan simpanssinkouluttajan ironinen hymy, asekatkentävastaavaan pokerinaama ja junan alle jääneen konduktöörin sisarpuolen yksinäisyyden pelko) esittelevien huoneiden läpi kohti mustaa huonetta, jossa metallisissa henkareissa riippui yleisimpiä suruja, kuten surua siitä, että on menettänyt rakkaansa, surua siitä, että on saanut hänet takaisin, surua liian monen tähden näkemisestä samaan aikaan ja siitä, että sateenvarjoilla ei voi enää lentää, surua entisen kihlattunsa tuntemattoman veljen kuoleman johdosta (kokoja S, M, L ja mahdollisuus pikakorjauksiin ja saumaamiseen), surua siitä että ei enää tiedä mitä suree, surua sodasta, surua rauhasta, surua Leo Tolstoin esteetikasta, surua sopimattomista suruista, surua hengistä, joita ei näe, surua ruosteisista junanvaunuista ja niin edelleen.

Erään Helena Blavatskyn kuvaus

Hän oli hyvin vilkas, lahjakas ja huumorintajuinen jo lapsena. Helena viihtyi paremmin palvelusväen lasten kuin oman luokkansa aristokraattisen jälkikasvun parissa. Hänellä oli valtava mielikuvitus, mutta toisaalta hän oli hyvin itsepäinen, hankalakin lapsi. Helena kapinoi kaikkia kuvia vastaan eikä tunnustanut muuta kuin oman tahtonsa ja omat mieltymyksensä. Hän oli poikkeuksellisen omaperäinen, rohkea, joskus jopa karkea.

Mainitsimmeko jo, että hän oli erikoinen?

Paluu surujen pariin

- Onpa tämä hienosti varusteltu liike! huudahdin nähdessäni lasivitriinissä esillä surun sitä kohtaan, ettei osaa valita liian monesta surusta oikeaa.

Liian innokkaasti kenties, sillä nyt hän (perhonen) saattaisi myydä minulle jotain kallista auliisti.

Liplatusta. Jälleen!

- Pyrimme...

- Mihin!? kuului miesääni sanovan gramofonista.

- ...aina palvelemaan...

- Ketä niin?! jatkoi ääni, ja minua alkoi kieltämättä varsin paljon kummastuttaa tuo tuntematon, silti vaativalla sävyllä ukaasejaan esittävä epähenkilö. Meillä oli kyllä tapana säilöä mukavien henkilöiden sieluja äänilevyille, jotta he eläisivät ikuisesti (tai kunnes levy halkeaa) ja voisivat puhua keskuudessamme kullatuista torvistaan totuuden sanoja, mutta en ymmärtänyt, miksi tämä herra oli sieluineen ja sanoineen säilötty levyille, ja miksi hänen kaiken lisäksi annettiin koko ajan pyöriä gramofonin neulan alla, sillä hänhän oli pelkkä peijooni, oikea maanvaiva, kuten meillä päin ei sanota. Olisihan ollut perin yksinkertaista vain nostaa neula uralta ja hiljentää tuo arrogantti puhuja, joka häiritsti

aivan luontaista kaupantekoa takuulla niin myyjän kuin ostajankin osalta.

- ...parhaamme mukaan...

- Miksi?! huudahti ääni.

Neiti närkästyi, vaihtoi väriään kolme kertaa ja palautui normaalisti. Hän kiihdytti askeliaan ja minä seurasin, kunnes pääsimme toiseen huoneeseen. Takaa jäi kuulumaan kummaa kitinää. Huoneessa hän kuiskasi minulle.

- ...

- Mitä? En kuule teitä! huudahdin.

- - - -

- Anteeksi? ...ei vieläkään!

- Pyydän anteeksi tätä välikohtausta, mutta liikeyrityksemme perustaja, herran Goddog, on säilötty sieluineen päivineen gramofonikiekolle, ja hän on hyvin tarkka asioistamme.

- Selvä, mutta miksi puhutte kuiskaten.

Neidin pää nyökkäsi kimalaisesti kohti ovensuuta, jossa – kas! Gramofoni jo raahautuikin kohti meitä eräänlaisen kummallisen pyörivän kiekon päällä.

- Mennään! huudahti neiti ja me juoksimme kuin kuninkaan lakeijat kurpitsat käsissämme kohti pientä mustaa huonetta muiden mustien huoneiden sisällä, kunnes olimme aivan sisimpänä, kaiken keskellä kuin pieni musta salaisuus.

Erään tytön lapsuus

Nuori ja viaton palvelustyttö keinautti samovaarista viimeiset pisarat Helenan kuppiin.

- Kiitos, Anastasia.

- Neiti on hyvä vaan.

Mutta teetä ei todellisuudessa ollut olemassa.

- No niin, täällä ollaan! Mitäs te sitten halusittekaan?

- Surun, joka sopii entisen kihlattuni tuntemattoman veljen maahanpanijaisiin, vastasin vikkkelästi ja tarkkaan, koska totta puhuen halusin vain sovittaa ja lunastaa surun, lähteä liikkeestä ulos livahtaen, sillä tunnelma täällä oli käynyt vetoisaksi ja viekkaaksi, ja sellaista minä en tällaisina triptyykin oikeaan laitaan kallistuvina päivinä kerta kaikkiaan sietänyt.

Siitä asti kun tunteiden näyttämisestä tuli teeskentelyä, oli surubisneskin pyörinyt melko hyvin. Samoin tietenkäin kaikkien muiden mahdollisten ja mahdottomien tunnetilojen kauppa, mutta tämä oli pääosin surukauppa, harras ja vakava kuin haarakiila. Vaan voi lukijani, kun vain muistelenkin sitä suurta hetkeä, kun kävin ostamassa ensirakkauteeni... se oli kelpo tuote huolimatta siitä, että löytyi alennuskorista eläkeiän yksinäisyydenpelon ja keski-ikäen kriisistä johtuvan pakkoliikevalikoiman (suun nykiminen, elohiiri, kuolan valuminen ja pisteenä i:n päällä tahdonalainen erektiohäiriö) joukosta punaisella hintalapulla varustettuna. Toiset suosivat erityisiä muotitalojen tuottamia suruja, mutta suurimmalle osalle kelpasivat aivan normaalit mustat, siististi leikatut surut, joiden kanssa kaupantekijäisiksi saattoi saada liidunvalkeat tai roosan sävyttämät murheelliset kasvot ja jopa silkkikyöneleenkin. Usein ostokseen sisältyi myös mahdollisuus myöhempään korjaukseen ja mikäs keino onkaan käyttää samaa tunnetta kahdesti, pienin muunnoksia ainoastaan! Tosin neitokset eivät tästä pidä, jos huomaavat lempeä käytetyn heitä ennen jonkun toisen kanssa... onkin oltava ovela ja käsistään näppärä, ymmärtänette.

Katosta riippui toisia kattoja eikä se ainakaan vähentänyt epämu-kavuuttani. Niitä oli tympeästi sisäkkäin samalla tavalla kuin mustia huoneitakin. Yleensä vaikeimmat ja omituisimmat surut (kuten suru siitä, että on muuttunut ACII-tyyppin henkiolioksi, suru amputoiduista varpaista, suru salatuista suruista, suru käyttämättömistä rukouksista, suru tykkien lataukseen käytetystä liian pitkästä ajasta ja toisen asteen

suru epäonnistuneesta surun sovituksesta) ovat sisimmissä mustissa huoneissa, mutta täällä oli varmasti tehty jonkinlainen inventaario, koska melkein keskeisimmässä mustassa huoneessa, melkein sisimmän katosta riippuvan katon alla: vain tavallisimpia suruja.

Kliininen myymälä, ajattelin. Kuin jonkin arpakuution sisälle olisi mahtuminen.

Mustia lintuja lensi katonrajassa. Ne olivat ryhtyneet korjaamaan paneeleita – kas, ei siis inventaario, vaan remontti, tietenkin. Siksi tavallisetkin surut oli jouduttu siirtämään niiden normaaleilta näyttöpaikoilta sisimpiin huoneisiin.

Lintujen siivet paukkuivat kuin lauseenvastikkeet. Hän muisti sodan, sen valot ja äänet, sillä muuta ei silloin ollut kuin pimeys ja hiljaisuus, pitkän piimän juomiseen käytetty paatunut odotus paperossin nysien tahtipuikkojen soittaessa mykkää sinfoniaansa yössä. Vuoden ajan. Siitä se kai alkoi... seuraavana päivänä käytiin hakemassa pelkoa kupongeilla: pelkoa omaisen menetyksestä, pelkotiivistettä ja säilykepelkoa, ostettiin valmiiksi myös surua kaikkia mahdollisia kuolemantapauksia varten... varmuuden vuoksi, ja jos kukaan ei kuolisikaan, olisi sillä mustassa pörssissä hyvät markkinat... leskille... orvoille... vähämielisille... kuponkeja saivat hyväosaiset enemmän ja niitä oli myös helppo ansaita pienillä puhteilla. Korviketunteisiin sekoitettiin vanhojen tunteiden jämiä ja joitain luonnontunteita... yhdistelmät olivat lähinnä huvittavaa teatteria, aikakauden muistin siivousriepu.

Minä palautin mieleeni hänen puolestaan.

Äkkiä jokin liikahti nurkassa, mutta ajattelin sen olleen vain varjo tai irronnut surun riekale. Tosin ennakoin pahinta, koska kaikki muukin oli ollut tänään siinä määrin epäilyttävää: gramofonissa epäilyttävä liikemies, epäilyttävällä tavalla järjestetyt surut ja muiden tunteiden myyntitiskit, epäilyttävä siipien paukkuminen pään yllä ja kattojen pengermät. Mitä tästä enää puuttuisi!

- Huuhuu...!

- Mitä pannahista? kysyin katsahtaen myyjään nähdessäni kolmen tai neljän hengen lennähtävän aivan irrallaan mustaan huoneeseen, joka oli muuttunut violetiksi. Kyllähän henkiä toisinaan näki, mutta että ilman vapaana, ei mitään liekoja tai häkkeitä... jopas on paksua!

- Mitä nuo nyt ovat, henkiäkö?
- Niin, meillä on khm... hm...
- Niin? kysyin äänenpainolla, joka oli lautasellinen torakoita tarjolla lastenkutsuilla päivänsankarille lohdutuksena änkryssä esiintyneen klovnin tuomaan pettymykseen...
- *Niin?*
- ...tuota, niin. Meillä on pieniä tuholaisongelmia.
- Henkiä? Miksette palkkaa torjujaa?
- Hän on täällä. Ei näytä vielä saaneen työtään päätökseen.
- Ahaa. No, voisimme näistä tuholaisista huolimatta keskittyä nyt löytämään minulle iltapäivän tilanteeseen sopivan surun, sanoin anteeksipyyntöjä onkivat silmät kasvoissani kiinni.
- Aivan niin, herra... suokaa anteeksi. Kas tässä! Mitäs te etsittekään?
- Surua, joka sopii entisen kihlattuni tuntemattoman veljen maahanpanijaisiin, hop!

Helena Blavatskyn keppihevostet

Oli leikki.

Ja leikissä mikään mitä sanotaan ei koskaan ole totta. On vain lunastus, uhraus. Kaikki, mikä sen aikana ottaa materiaalisen tai astraalisen todellisuuden kodikseen, tähtää sovitukseen, koko jousiorkesterin samanaikaiseen eriaikaisuuteen, päällekkäin asettuvaan jatkumoon... siihen, että sen jälkeen meidän ei tarvitse kantaa harteillamme todellisuuden raakapuusta kehnosti veistettyä ristiä, vaan voimme ottaa oman paikkamme epämateriaalisen maailman – teettömien teekutsujen, valttomien valtioiden, hevosttomien keppihevosten, perhesuhteettomien perheiden ja niin edelleen – olioiden keskellä kuin kipsiset patsaat ihmisten ikkunoilla tahi takanreunusten muistoesineet.

Ja niin me lopulta olemme olemassa... ihastelemme keisarin uusia vaatteita, hänen sinistä palttootaan, kissalta varastettuja mustia saappaita, kruunua, joka on tehty aaltopahvista ja kaikkea, mitä kuningas päällään nyt sattuu kantamaan, kuten surua kansasta tai surua siitä, että

on kuningas ilman kansaa.

(Helena muisti Dužkan kertoman tarinan eräästä kuninkaasta, joka oli epähuomiossa sotaretkiensä kuluessa hyökännyt omaan maahansa. Aivan niin: hän oli valloittanut vieraita maita niin pitkään, ettei muistanut enää laisinkaan, mikä oli hänen omaa maataan! Lakeijat, avustajat ja pokkuroivat kenraalit eivät tietenkään uskaltaneet lausua sanaakaan poikkiteloin, sillä kuningas oli tunnettu äkämystyneestä tavastaan käyttää jalkapuuta, joten he jatkoivat käskyjen toteuttamista sumein silmin aavistuksissaan odotus kohota hierarkiassa ylös, katseidensa kohteena taivaan tähtien rykelmät kuin rikotut pyörätuolit. Kuten sanottua, kuningas taisteli vimmatusti itseään vastaan, sai raportteja voitoista ja tappioista, iloitsi ja suri – jos kuninkaat edes surevat – ja iloitsi jälleen, puristeli kuningatarta rinnoista, siitti iloissaan uusia sukupolvia, joista oli kasvava uusia kuninkaita ja niin edelleen. Taistelu itseä vastaan oli pitkä, ja miten tarina loppuu, sitä ei kukaan muista... kukaties se jatkuu vielä tänäkin päivänä, jos tämä päivä itsessään jatkuu tänä päivänä, ja kuningas johtaa edelleen sotaa omaa maataan vastaan, kolmannessa tai neljännessä sukupolvessa ja siittää seuraavia itseään vastaan sotivia monarkkeja ja heidän adjutanttiensa vaimojen äpäroitä, ja kolmannen tai neljännen sukupolven lakeijat, avustajat ja pokkuroivat kenraalit ovat samoin hiljaa kuin kellon rattaat ja vain liikuttavat viisaria, josta kukaan ei enää muista mitä se on mittaavinaan, kunhan mittaa – se on tärkeintä.)

Andrej Mihailovitš pystytti jättepuusta rakennettuja patsaita kartanon puutarhaan. Hän oli päättänyt pystyttää niitä tasan satatuhatta – ei yhtään enempää, ei yhtään vähempää. Silhuettiveistosten jono ulottui jo Astrakanin rajojen ohuimmasta kohdasta poikki koko maakunnan, ja lähti siitä kiertymään takaisin, kohti kartanon maita. Andrej Mihailovitš kaipasi niin omistamiaan sataatuhatta Keski-Aasian kalmukin sielua, että aina Astrakaniin palatessaan hän jatkoi patsaiden pystyttämistä ikään kuin korvikkeena, anomuksena, sovituksena Zubrowka-vodkan ja pontikalla jatkettun vodkan huuruisille jumalille, että häntä oli kohdannut niin kertakaikkisen mainio onni ja menestys.

Ja nuori Helena katsoi isäänsä ylpeys ja tora mielessään toisen kerroksen vasemmalta lukien kolmannesta koristeikkunasta silmillä, joista

kuvastui ikkuna, joista kuvastuivat silmät, joista ikkunat kuvastuivat, joista kuvastui silmä jne.

Joi teetöntä teetä.

Leikin jatkuessa aina vain.

Tekla Lebendorff

Suru oli valittu, sovitettu ja jo miltei pakattukin, kun alkoi tapahtua. Henget liihottelivat kuin unohdettujen ja kelvottomasti kirjoitettujen historiankirjojen sivut syksyn tuulessa ja paiskautuivat seiniin, kattoihin, polttivat itsensä lamppuihin, solahtivat varastelevien toriakkojen hameiden alle hienovireisten surujen sekaan, gramofonin kitaan kiusaa tekemään ja nostattivat sellaisen metakan muutenkin, että tangoilta putoili rammoille kohdistettavia alentavia hymyjä, epäonnistuneen kirurgisen leikkauksen jälkeisiä anteeksipyytäviä hymyjä ja irvistyksiä yllättävästä & epämääräisestä nivusiin kohdistuvasta kivusta ja kaikkea moista. En tosiaan olisi arvannut, tulee joku uusi sanomaan pian. Sillä henget tiivistyivät yhdeksi hitaasti kuin timantti, jollaisia rouvashenkilöt kantavat ryppyisissä sormissaan sijaitsevilla kahlesormuksissa, jotta ne näyttäisivät vielä ryppyisemmiltä ja jollaisia nuoret neitokset hamuavat, jotta he viimeinkin saisivat rypistyä rauhassa.

Ja hengistä tuli yksi henki, astraalinen sovitus, kokonaisuus joka kaikui mitä kelvottominta musiikkia (aivan kuin jokin venäläisen kirjallisuushistorian fiktiivisistä sankareista olisi istutettu konserttiflyygelein eteen Moskovan kuuluisassa konservatoriossa) ja haisi kuin Volgaan hukkuneen taskusta ruumishuoneella löytyvä kaalipiiras. Mutta mikä kummallisinta – ja nyt päästään siihen, mitä eräs ei tosiaankaan olisi arvannut – tuo henki oli sukusitein umpisolmuun vedetty erään tariamme henkilön kanssa, joka nyt lausuu:

- En tosiaankaan olisi arvannut!

- Niin mitä, hyvä herra, visersi myyjätär kuin kassillinen käyttämättömiä saranoita.

- Tuo henki väittää ulkonäöllään olevansa minun isoäitini äidin kouluttaja, henkiolento nimeltään Tekla Lebendorff!

- Voisitteko sitten viedä hänet mukanaan kotiin... tuholaistorjuja ei ole vielääkään saapunut.

Voitte arvata, että loukkaannuin tästä kaltoin suoritetusta kohtelusta ja katsoin irvistäen gramofoniin, jossa edelleen kiersi ympyrää levyllä upotettu omistajan sielu.

Ettäkö armaan isoisäitini äidin henkilökohtainen kouluttaja olisi jokin pahainen loinen!

Pöyristykseni pahnat.

Mistä leikki sai alkunsa?

Tuolit lentelivät ilmassa kuin riivatun itikat. Myös vodkapullot (tyhjä, Helenan isällä oli näet tapana pitää pullonsa tyhjinä, jotta suruja olisi kevyempi kantaa mukana), papiljotit, kiroukset, vastakiroukset, sylki, tyynt, käskyt ja höyhenet lensivät, mutta eivät onnistuneet taltuttamaan lentäviä tuoleja.

Helenan ohimoilla kilisivät kultaiset tiu'ut, palvelijat juoksivat kuka minnekin: nuori kamarineito keittiön kautta suoraan yläkertaan ja ikkunasta ulos, vanha keittäjäeukko ullakolle lyöden pänsä savuhormiin ja unohtuen sinne useaksi vuodeksi, ja mykkä kokki päistikkaa ulkokuoneeseen, jonne jäi lukkojen taakse, kunnes vapauden tai vallankumouksen päivä koittaisi, mutta ei arvannut, että se tarkoitti ulkokuoneen tyhjentämisen päivää tasan viikon kuluttua siitä hetkestä lukien.

Perhepappi oli kyhännyt kokoon eriskummallisen kojeen. Siinä yhdistyi paineilman ja männän avulla toimiva laukaisin, eräänlainen puserrettava liipaisin, ja puusta vuoltu putki tai piippu, jonka kautta säiliön sisältö roiskui pitkin seinää, plyysisohvia ja paikallaolijoiden kasvoja sekoittuen kyyneliin, joita vuodatettiin kukin omasta syystä (äiti siksi, että oli viimein kuullut olevansa 1800-luvun hysteerinen nainen, isä siksi että hän oli naimisissa 1800-luvun hysteerisen naisen kanssa, pappi sen vuoksi, ettei saanut pirua taltuttamaan edes vihkivedellä, eikä naista kepillä), mutta kaikki sillä tekosyyllä, että nuori neiti Helena oli riivattu, henkien vaivaama hehkeä neiti Helena, joka itse tuskin tuon

taivaallista välitti siitä, että ympärillä kellot soivat ja sohvat keinuivat kuin Jerusalemin aasikulkue matkalla Hollywoodin kukkuloilla.

Vihkivesi velloi pistoolin säiliötä tyhjiin, mutta Teklan henki Helenan sisällä vain voimistui, huhuili ties mitä vieraita kieliä, kuten norjaa, esperantoa, volapükia ja nuolenpäitä, mutta mitäpä sivistymätön kylä siitä tietäisi. Joku pyörtyi, toinen suostui pitkään välteltyyn avioliittoon ja kolmas alkoi kirjoittaa runoelmaa, jossa puhuttiin rautaisella tiellä kulkevista hevoseettomista vaunuista.

Helenan isä painui pihalle pystyttämään nukkea nro 455.

Suomen gallupista hyvää päivää!

Kukas te sitten olette, voisi joku kysyä tässä kohden.

- Kukas te sitten olette? joku kysyi.

Se olisi toki aivan oikeutettua, koska näyttämölle astuu tällä tai tarinan taitosta riippuen kenties vasta seuraavalla sivulla kolmas hahmo (minun, myyjättären ja henkien lisäksi, jotka sittemmin osoittautuivat yhteydyttyään Tekla Lebendorffiksi, joka lepatteli pyörötangon yllä ja ympärillä, ja tangosta riippui vaitonaisena samettisia kuoseja surusta, jota ei enää muista tai jonka on jo unohtanut), joka ei vielä ole esittäytynyt meille – näin ollen tämän vuoksi olisi aivan oikeutettua kysyä...

- Kukas te sitten olette?

Kuka sen sanoi?

- Minä.

Sillä lailla, vai minä sanoin... ei, ei. Vaan eräs kertomuksen henkilö, joka on nimetty pers. pronomiinilla ”minä” sanoi sen ja kysyi vasta paikalle tulleelta uudelta, tiukkaan tummaan nutturaan ja jakkupukuun kiristyneeltä neitihahmolta.

- Kukas te sitten olette?

- Suomen gallupista hyvää päivää! lausui omaan pelkoonsa sonnustautunut perhonen, ja kuin olisi sivaltanut miekalla linnun kaulaan, veti yhden kynän hiuslaitteensa seitsemän kynän joukosta valmistautuen kirjoittamaan sillä paperiin, joka lepäsi alustalla hänen kädessään ja odotti merkkejä, että olisi merkittävä, totta.

- Mikä ihmeessä se on?

- Suomalainen Gallup-instituutio osakeyhtiö. Me kysymme teiltä kysymyksiä ja te vastaatte niihin, sitten tehdään tilasto, sanoi nainen, koneistettu lintu.

Humisi vitkaan.

- Mitä helvettiä?

Henget, joiden nimeksi oli osoittautunut eräs rouva Lebendorff, hulmusivat sekavien yhteisajatusten lierien mukana kuin tuulten lie-nytyksen viemänä. Tässä kohdin lienee tarpeen nostaa selityksenä esiin erään kollegani (nimiä mainitsematta) kehrittelemä teoria, jonka mukaan tuulta ei ole laisinkaan olemassa. Aivan! Ei tyystin tuulta... on nimittäin niin, että ajattelemattomat ajatukset liikkuttavat ilmaa ja saavat näkyvän ilmaisunsa materiaalistien esineiden liikkeistä. Siksi on mahdollisuuksien mukaan ajateltava hyvin paljon ja kattavasti, että tuulta ei syntyisi (ellei sitten erityisesti tuulta kaipaa). Niillä seuduilla puolestaan, jossa ajatellaan hyvin vähän, jää paljon käyttämättömiä ajatuksia, mikä puolestaan aiheuttaa pitkäkestoisia tuulia, joiden voimakkuus on samaa luokkaa kuin Aktionin meritaistelun aikoinaan tuottama ilmanpaine (muistatthän tarinan kolmesta haaksirikkoisesta). Yhtä kaikki, tällöin olisi järkeenkäypää välittömästi rakentaa runsain mitoin tuulivoimaloita, koska noin kuudenkymmenen vuoden päästä tästä tarinan hetkestä (kun asekatkenta on jo paljastunut, sota alkanut unohtua ja ihmiset lisääntyä vinhemmin kuin vähentyä) uusiutuvat energiatuotannon olomuodot ovat takuulla huudossa (jopa huutovoimalat) – toki niitä on käytetty tulppaanien maassa jo pitkään, joskin siellä myös on pitkä tympeyden ja ajattelemattomuuden perinne asiaa auttamassa ja tuulimyllyt tuontitavaraa. Ongelma ja paradoksi on nimittäin juuri siinä, että jos ei ajatella, ei myöskään voida ajatella tuulivoimalaa, sen rakentamisesta puhumattakaan. Tällöin lakaisee voimakas viima aivan aiheetta pohjolan lakeuksia ja sen asukkien teutonisen vaaleita hiuksia. Jos taas joku saakin päähänsä, että tuulivoima varsin oivallisesti olisi hyödynnettävä ja uusiutuva luonnonvara, joka pyörittäisi myllyjä, lypsäisi lehmät, kampaishi surullisen tytön takkuiset hiukset, rakentaisi sammon, astuishi tamman, pieksishi emännän, pieksishi rakastajan, pieksishi emännän rakastajan, kirjoittaisi romaanin egyptiläisestä lääkäristä, soittaisi masurkan,

tukistaisi kakaroita, tekisi lisää kakaroita tukistettavaksi, näyttäisi 36 000 000:lle ihmiselle lohdullisia elokuvia iltaisin, sovittaisi synnit, tekisi uudet, soittaisi keskusneidille ja pyytäisi tupakkaa (mieluiten Työmiestä), kylväisi pellot, kylväisi vaimon vaon, niittäisi pellot, muuraisi uunin, muuraisi vaimon uuniin, soittaisi haitaria juhannuksena ja olisi kaikin puolin ihmeellinen ja ihana kuin nuori renki leskirouvan lämmikkeenä (tätäkin sattui!) ...niin, jos joku saisikin päähänsä tällaisen ajatuksen tuulivoimasta, toisin sanoen ajattelemattomien ajatuksien synnyttämän tuulen monipuolisesta hyötykäytöstä, olisi se entistä typerämpi imbesillien keksintö, sillä hetimiten kun tehtäisiin piirustukset, hankittaisiin materiaalit ja lyötäisiin ensimmäinen naula lankkuun, tyyntyisi tuuli kuin sotamarsalkan käsky yhteen laukaukseen, sillä aiemmin ajattelemattomat ajatukset menisivät päiden sisään eivätkä enää tulisi ulkona, voimakkaina kuin atleetti Johnny Weissmüller, hiljenisivät, soisivat enää mollissa, hetken ja sitten: ei mitään.

Maa oli autio ja tyhjä.

- Me kysymme teiltä kysymyksiä ja te vastaatte, sanoi nainen uudelleen ja havahdutti koko seurakunnan... lepattelevat henget, naisen kuin perhosen, minut ja kertojan, joka loi kaiken tämän tapahtuvan. Gramofoni oli hiljaa kuin pisara.

- Joskus sitä yllättää itse itsensäkin, totesi joku myöhemmin tästä tapauksesta, ja jatkoi sitten siitä mihin jäätiin... tarkalleen ottaen ja yhtä tarkalleen antaen vuodesta 1945 eräässä tunneospelimossa, johon herrasmies (minä) oli saapunut sovittaakseen surua ylleen erästä tapahtumaa varten. Mutta aika valikoima niitä onkin!

- Miksi ylipäänsä teette sellaista? kysyin minäkin närkästyneenä ja katsoin samalla tunteen peilistä, kuinka kulloinenkin suru puki olemustani, kuinka sen kuosit viestivät pahoitteluni omaisille, sille joka haudassa makasi ja lopulta välitti vielä sopivalla hinnalla hankitun vilpittömyyteni itse suurelle Hengelle, kaikkien henkien yhdistäjälle, jota ei tuholaismyrkyin tukistettu... sillä eihän voinut ajatellakaan menevänsä hautajaisiin ilman maksettua tai ainakin sopuhinnalla vuokrattua asianmukaista surua, vain näyttäytymään ja irvistelemään omaa luontaisesti annettua näennäistä suruaan kuin vähämielinen epattoo!

- Ihmisten on tärkeä tietää, mitä ihmiset ajattelevat! huudahti neiti

tiukasti itsensä hilliten ja oli kummastelevinaan sitä, miksi emme myyjättären (joka sivumennen sanoen muistutti kovasti perhosta) kanssa ymmärtäneet häntä (joka sivumennen sanoen oli lähempänä kotoiloitunutta toukkaa tai nytyttä).

Ihmisten on tärkeä tietää mitä ihmiset ajattelevat... pötyä! Eikö ihminen ole kuitenkin ihminen ja tutkaillessaan omia aivoituksiaan, saa selville mitä todella ajattelee. Niin, aivan sir... kysymyksiä siitä, mitä me ajattelemme. Vastauksia, joita ihmiset haluavat. Niin ne väittävät! Mutta en minä ole mitään vastauksia pyytänyt... en sen puoleen kysymyksiäkään. Minä tulen vain sovittamaan surua ylteni, koska kohdakkoin olen matkustamassa maaseudulle erään kauan sitten kuolleen tuntelemattoman herrasmiehen hautajaisiin, jotka vietetään kadotuksen kappelissa, kolmena yönä peräkkäin, vanhojen akkojen hampaattomien suiden imeskelyjä nauhalta kuunnellen, kyllähän te tiedätte... voi! Miksi minä meninkään suostumaan tällaiseen. Ja vain siinä tarpeessa, että sovittaisin toisten synnit. Ei! Olen pahoillani – en voi kertoa enempää. Ainoastaan sen voin sanoa, että tämä liittyy toissapäivänä ensi-iltansa saaneisiin sotasyllisyysoikeudenkäynteihin ja minun asemani on olla lunastaja, neuvottelija, sovittelija, buddhalainen, Johannes Kastaja ja tanssiva patsas, tai kuten suuressa kirjassa paremmin ja aiemmin on asia ilmaistu:

- Kun hän nyt on vuodattamalla verensä tehnyt meidät vanhurskaiksi, hän vielä paljon varmemmin pelastaa meidät tulevalta vihalta, sanoivat Roomalaiskirjeet samanaikaisesti ja hävisivät ompelimesta yhtä nopsaan, kuin olivat sinne tulleetkin.

- En minä halua tietää, mitä ihmiset ajattelevat, sanoin samalla kun myyjätär mittaili tunnesuureitani mittatikullaan ja tarkasteli, mikä koko parhaiten pukisi minua tällaisessa uudessa tilanteessa.

- Toki haluatte! Kaikki haluavat! huudahti neiti suomen-gallupista-päivää ja yksi hiussuortuva irtosi hänen nutturastaan, joka oli jännittynyt kuin kassakaappisopimus ja salattu liha. Hän pysyi kaikin vaivoin kuorissaan, oli levyille pakotettua klezmermusiikkia ja hattupäinen kameli peilialissa. Hän oli surullisen tytön kyynel ja iloisen tytön katkennut sormi... hän oli pakkausmuovia, kunnes hengitti syvään, syvempään kuin pianotrio kolmikätisen miesprostituoidun soittamana, ja paisui

syvälle takaisin itsensä sisään, löysi roolinsa, otti näyttämön.

- Kaikki haluavat kuulla mitä ihmiset ajattelevat asioista. Suomalainen Gallup-instituutio osakeyhtiö on vasta perustettu, ja tämä on ensimmäinen kysymyksemme.

- Mitä te sitten aioitte kysyä ensimmäisenä, kysyi myyjätär perhosen äänellä ja neiti minulla-on-kyniä-nutturassa oli valmistautunut tähän kuin teloitusjoukko.

- Ensimmäinen kysymyksemme koskee erästä vastaperustettua kotimaista yhtiötä, joka hyödyttää varsin paljon koko kansaamme ja rakentaa uutta, isetietoisempaa Suomea!

(Hän taisi lukea suoraan niistä papereista, joihin oli tekevinään merkintöjä, sillä puhe kuulosti radion uutistenlukijan pingotetulta fraaseeraukselta.)

- Mikä yhtiö sellainen muka on? kysyi myyjätär epäuskoisena, sillä niin kovalla kädellä ja laisinkaan silittämättä kohtelivat sodanjälkeiset vuodet nuoria, perhosta muistuttavia myyjättäriä, jotka yksinään asuivat pienissä vuokra- tai hellahuoneissa katsellen haikailien rispaantuneiden verhojen välistä peruskorjauksessa olevan kaupungin kellertäviä valoja ja kuunnellen putkiradioistaan kyyneliä taivaalliseen tamponinlankaan helmiksi kierittäviä iskelmiä, että mitään kaunista ja hyvää sellaiset eivät uskoneet maailmassa olevankaan.

- Sen nimi on Suomalainen Gallup-instituutio osakeyhtiö, jonka tarkoituksena on kysyä kysymyksiä ihmisiltä ja tarjota niiden vastaukset kansalle, joka on niistä varmasti kiinnostunut!

- Teidän ensimmäinen kysymyksenne koskee siis teitä itseänne... kuinkas sattui! Pohdin ääneen ja olin kummastunut tuosta energian haaskauksesta. - Minä voin kyllä kertoa, mitä ajattelen gallupista, hyvä neiti! huudahdin ja kun avasin suuni oikein suureksi, varsinkin ”hyvä” -sanan Ä:n kohdalla ja ”neiti” -sanan E:n ja I:n kohdalla vieläpä erityisen suureksi, lennähti Tekla Lebendorff eräässä henkiolomuodossaan suustani sisään. Tämä oli siksikin kummallista, että hän todellisuudessa oli erään kaukaisen venäläisen sukulaiseni arvostettu instruktööri, vaikka asuikin tuolloin Norjassa.

Kalmukit ja muuta paskaa

- Isoäiti! Isoäiti!
- Niin, Helena?
- Mikä on kalmukki?
- Kysy äitisi isältä.

Näin alkoivat kaikki keskustelut Helena Blavatskyn ja hänen iso-
äitinsä – tsaarin sukulainen muuten – Helena Petrovna Dolgorukovan
välillä. Näin ne alkoivat aina, kunnes pieni (ei niin pieni enää, ehkä
jotain sopivasti Svidrigailovin oluttuvan korkean jakkaran kokoista)
Helena keksi, mitä ovat kalmukit, eikä enää koskaan tullut ennalleen,
vaan alkoi puhua elävien ja kuolleiden kieltä ja olla olemassa sielläkin,
missä olemassaoloa ei ollut olemassa ynnä laulaa siellä, missä äänet oli-
vat kiellettyjä.

Tämä kaikki tapahtui sinä päivänä, kun kapusiinijohtaja kompas-
tui ja kaatuessaan halkaisi melonin torilla, kun palvelijatar seitsemän-
nentoista kerran kieltäytyi avioliitosta kylähullun partisaanin kanssa,
kun kissa kuoli nähtyään valokuvan ja kun yskivä hevonen valjastettiin
ja Helena kapusi kaikesta huolimatta sen selkään kuin tuo penteleen
koira Laika vuosikymmeniä myöhemmin sydämenkokoiseen pieneen
avaruussukkulaan, suureen yksinäisyyteen, luottavaisena siitä, että elä-
mä kuljettaa, niin kuin se on kuljettanut ennen meitä ja vastakin on
kuljettava. Laikan ja nuoren neiti Blavatskyn ero oli kuitenkin siinä, että
Helena ei ollut ensinkään rodultaan itäsiperianlaika, vaan ihmisolento,
ja toiseksi, että nuori neiti Blavatsky ei jäänyt loppuelämäkseen kierto-
radalle peltiseen komeroon, alhaiseen yksinäisyyteensä, jossa voi vain
odottaa hapen tai pitkäveteisyyden loppua ja keuhkojen rypäleterttujen
puristumista kuoleman rusinoiksi. Hän nimittäin selvisi tapauksesta
täysin vahingoittumattomana – ja mikä oli tämä tapaus? te kysytte... ja
mitenkä hevonen siihen liittyy? miksi ei voida jo antaa vastauksia!?

Fort – da. Kaikki perustuu siihen, että ensin jokin on ja sitten sitä ei ole. On ja ei ole, yksinkertaista kuin kirjoituskoneen rullan liike oikealta vasemmalle, kirjoitusta vastaan. Ilmakehästä sinkoudutaan avaruuden tyhjiöön, himo muuttuu inhoksi, kuperan toinen puoli on aina kovera. Ensin on ja sitten ei. Harmonian tilalle tulee riitasointu, ihmisen ja Jumala joutuvat eroon toisistaan kuin kaupunki ja kaatopaikka. Tilan loppuessa toinen rakennetaan toisen päälle, eikä niitä lopuksi erota toisistaan kukaan tai sirppi. Sovitus on mahdollinen. On hyrrä, ei ole hyrrää... soitto muuttuu hiljaisuudeksi, tahtipuikko taikasauvaksi.

Ei ole on.

Kain murhaa Abelin. Kielet putoavat tornista alas kuin posliininen alusastia ja sekoittuvat, leviävät, sirpaloituvat ja haisevat paljon ikävälle. Kukaan ei pysty puhumaan, suu vain onneton haava kasvojen muovisessa ilmeettömyydessä. Ensin on, sitten ei. Fort – da. Näkyy ja ei näy. Tässä ja poissa. Voi hyvä luoja, ihminen on ulkopuolella kaikesta kuin avattu sateenvarjo ja irronnut punainen nenä... katsoisit nyt luoja paratkoon tähän peiliin!

Ensin on ja sitten ei. Tilanne on sovitettava, se on arkkikertomus, kaikkien juonien juoni. On palautettava harmonia tai vietävä ristiriidat äärimmilleen, kohti vapahdusta, sovitusta, kulutusta. Minä olen jo matkalla, nostan hattua, kopistan kantoja, lasken ajan kuin esiripun, näytös on ohi, vallitsevat uudet säännöt. Minulla on velvollisuus ihmiskuntaa kohtaan, vainajaa tai tulevaa. Soittorasioista kantautuu musiikkia...

Mutta entä silloin, kun asiat ovat samaan aikaan ja sumeita, ja tai-kuri ryhtyy heiluttelemaan metafysisistä tahtipuikkoaan, pelko häntään-sä?

- Mutta eihän se nyt noin ole! huudahti tämä Helena Blavatskyksi paljastunut rouvashenkilö.

- Anteeksi, sanoi hän, joka tähän asti oli hienotunteisesti pysytellyt vaiti päähenkilön sovitellessa kuoseja ylleen. - Mitä oikein tarkoittaa kun sanotte noin?

- Jos kastepisara putoaa mereen, se ei katoa tai hajoa, vaan yhtyy kaikkeuteen.

(Onko sitten oikeudenmukaista ja sovinnaisiin tapoihin kuuluvaa alkaa kesken tarinan häiritsemään kertojaa? Esitän kysymyksen hyvässä uskossa. Sehän on kuin yrittäisi vilkuttaa orjakaleerin perämiehelle – sillä aina on ollut ja on oleva orjakaleerien perämiehiä, joita kirjailijoiksi kutsutaan – ja saada hänet hetkeksi kuuntelemaan vilustuneen seireenin laulua

- Auuu! Aaaaha! Auuuua! Haa! Ja niin edelleen... yhtä kaikki, vai onko?)

- Olette vähäjärkinen, verenne on ohutta.

- Minun vereni on hugenottien juoksevaa mahlaa! Olen syntynyt yhtenä äärettömän astraalin ilmentymänä, jumaluuden postimerkkinä. Minä välitän.

- Perkele soikoon, sanoi joku (minä todistin tapausta vierestä, hämentyneenä, jos ymmärrätte... jopa eräs hyvin kauniisti muotoiltu suru unohtui pitkäksi aikaa käteeni kerrassaan kummalliseen asentoon kuunnellellani tätä hulluuden laskoksista kumpuavaa ylimysten puhetta) ja jatkoi kuin miksi tai ei mitään: - Tässä olisi nyt tarkoitus kirjoittaa verrattain lyhyt kertomus... ja jos tällaisia häiriöitä sattuu, tarina vain pitenehänään pitenee. Miten kummassa te olette päässeet sisään?

- Tiedättehän, liversi rouva Blavatsky kuin ämpärillinen kottaraisia, että kykenen vaivatta astraalisiin olomuotoihin. On olemassa näkymätön maailma, jossa kaikki on yhtä, ja missä tahansa tuon maailman nurkissa ja notkelmissa minä kykenen materialisoitumaan.

Tarinan tahtipuikko ei ollut varautunut väittelyyn. Hänellä oli kuitenkin hallussaan vielä mahtavampi voima, kuin sanskritia puhuvalla rouva Blavatskylle. Kertojat kautta aikain ovat nimittäin – jo L. S:sta lähtien – tienneet hallitsevansa, ei ainoastaan kieltä, vaan myös todellisuutta. Tämä johtuu yksinomaan siitä, että kieli kipaisee kokoon sen todellisuuden, jossa me elämme. Jos siis kertoja päättäisi nyt vaieta, häviäisi kaikki tyystin. Mikä ase! Turmion tahtipuikko, tuomionpäivän pyssy!

Nyt,

tai nyt,

ymmärrättehän, että hän saattaa vaieta

minä hetkenä
hyvänsä.
Kuten nyt.
Mutta ei tee sitä.

Jos tuo hiljaisuus syntyisi, alabasterinen sieluni juolahtelisi vai-
meana jonnekin sähkön ja nystyröiden kammioihin, ja niin kuin sie-
lu on talo, olisi kertojan kadottua hävinnyt kartalta myös koko tontti,
ulkohuoneet, Pariisi kaikkineen, surullisen tytön viinakätkö (kivimuu-
rin murikoiden välissä), iloisen tytön hekumallinen salaisuus (suuren
ruusunmarjapensaakaan takana), ruman tytön neitsyys (työkaluvajassa) ja
samaten kadonneita olisivat kaikki todellisuudet, paitsi se yksi, jota ei
alun perin ollutkaan.

(Siis parempi olla pitkämielinen, antaa kertojan uneksia meidät
olemaan, että saamme nauttia näistä hetkistä varpaisillaan kainona sip-
suttelevan toukokuun auringon alla).

- Mutta tapahtuiko juuri jotain kummallista?
- Jonkun on kuitenkin...
- täytynyt lisätä...
- nuo pisteet!

Miksei voida jo antaa vastauksia?

- Miksei voida jo antaa vastauksia?! huusi neiti suomen-gallupista-
päivää, kun minä sovitin erittäin hienoa, hillityn punaista kuosia, kun
neiti kuin perhonen auttoi minua siinä ja kun henget olivat hetkeksi
herenneet lepattelemasta (osoittauduttuaan mentori Teklan astraalin
aineellistumiksi ja vierailtuaan kaikkeinpyhimässäni) ja jähmettyneet
kuuntelemaan itselleen jo kovin tuttua tarinaa toruvista tohveleista
ja pataljoonien vastaitsemurhasta. Ja siksi kysymys, jonka esitti neiti

kiristän-nutturani-siveellisesti oli sopimaton joka tapauksessa, ja tämän vuoksi hylättävä, unohdettava neiti-parka-nuttura hetkeksi kysymykseen ja saamattomine vastauksineen seisomaan estradille, kalenterivuoteen -45, kolme vuotta ennen kuin totaalinen tanssikielto poistuu valtionlaista ja neiti käytän-korsettia-torstaisin tanssii niin sulavan tanssin erään ulkomaalaisen herrasmiehen kanssa, että suortuva lipeää nutturasta, itsehillintä raiteiltaan, kenkä jalasta, raha kädestä, mekko uumalta ja loputa se lipeää sinne, kuten tiedätte, ja hän tulee topakan raskaaksi ja yhdeksän kuukauden päästä siitä synnyttää pojan, esikoisensa, joka kapaloitiin ja pantiin seimeen... mutta tämä on aivan toinen kertomus.

Jätettyämme soman tahdikkaasti neiti suomen-gallupista-päivään seisomaan ilman kysymystään, voimme jatkaa toisesta kysymyksestä, joka meille on akuutimpi kuin sotakorvaus ja silliaamiainen, eli miksi ei voida jo antaa vastauksia siihen, mitä nuorelle neiti Blavatskylle tapahtui 13-vuotiaana ja miten se vaikutti hänen loppuelämäänsä ja sitten vielä elämään hänen loppuelämänsä jälkeen ja miten tämä liittyy kalmukkeihin?

- Hevonen ei sinällään ole vastaus, vaan putoamisen aiheuttama isku.

Jumalan postimerkki

Sata, tuhat, satatuhatta sielua! Buddhalaisia kalmukkeja...

- Eno hyvä, kuka tuo on? kysyi nuori Helena ja kukki nurjasti.

- Laama.

- Se eläin, joka sylkee?

- Ei, vaan hengellinen johtaja, kertoi eno hyvä juolahtelevälle nuorelle Helenalle.

Mongolian arot ja surut värähtelivät 1840-luvun totisen auringon alla, joka on sama aurinko kuin meilläkin, mutta kuitenkin niin kovin erilainen – sen ratsastaja näet vaihtuu, erehtyy, sillä jumalat vaihtuvat ja niitä päivitetään kuin puhelinluetteloita ja jurtan kattoja. Ja muuta yhteistä Jumalalla ja puhelinluettelolla ei olekaan, paitsi että molemmat ovat nurin päin mahdottomia ymmärtää.

- Minä olen Jumalan postimerkki, sanoi Helena ja hyppäsi hevosen selkään.

Kalmukit ovat pelkkiä metaforia sille, mitä tavallinen väki on verrattuna näihin kehityksessä ylivertaisiin: pahvinukkeja.

Nro. 877.

Shoppin' for sorrow

Nainen kitisi kuin perhonen. Hän veti hameensa laskoksista esiin metallisen, kokoontaitettavan mittanauhan ja hätisti sillä ympärillä lepattavia henkiä pois kuin villiintynyt tamma karpäsiä hännällään. Mittatikku sivalsi muutaman kerran minuakin, kuin ohimennen, jopa hellien. Olin vaikuttunut. Kirjaimellisesti.

Sovin, että henki Lebendorff tulee kanssani juomaan nurin käännetyin kupin korviketta ilman kahvia, kun olemme selvinneet tästä sekasotkusta. Hän kokosi itsensä. Kirjaimellisesti. Olihan sukua tai puolitavattava aina kun mahdollista. Minä sain suruni siististi pakattuna, ja koska olin päättänyt vaihtaa sen päälleni trolleybussin toilettihuoneessa, lipesin ompelimoiliikkeestä Tekla suussani ja suunnistin kohti Fazerin korvikkerioita ja hyräilin matkalla niin, että ohikulkijat kääntyivät katsomaan suustani pilkkottavaa varvasta, jonka kynsi kasvoi sisäänpäin.

Eikä se ollut mikään tavallinen kynsi, ei tarinakaan. Poissa. Täällä.

Sukuselvityksiä

Ei aavistanut Helena Blavatsky vielä tuolloin tuoleja sattumanvaraisten voimiensa kitkalla lennättäessään tulevansa synnyttämään tyttären, joka synnyttäisi pojan, joka synnyttäisi pojan, jolle aiempi poika oli isä ja edeltävä tytär isoäiti ja lopulta itse pieni Helena isoisoäiti, mutta olisi Tekla sen hänelle voinut kertoa, sillä tulevaisuudessa matkaaminen ei astraali-ruumiille ole temppeu eikä mikään.

Lontoon kaduilla kiehui ooppera ja lauantai. Kolme penniä tekee jo keon. Työläiset joivat olutta, työläisemmat laudanumia ja Helena ei

juonut mitään. Saleissa kaasupalot teutaroivat, elämän laajennettu painos myytiin loppuun, kärryjen hampaiden kalina, yö täynnä valon sakkaa maailman suuressa sammiossa.

Isä oli jättänyt viimein nukkien pystyttämisen ja ryhtynyt rohdoskauppiaaksi. Nyt oltiin Lontoossa, kuten oikein luitte. Oopiumi teki siellä kauppansa ja maksuosoitukset pullistivat taskua kuin Mercedes Benz myöhempää venäläistä itsetuntoa. Sateenvarjot olivat yleistyneet ja kaikkea saattoi katsella kevein mielin ja ennakkoluuloja vailla, tulevaisuuteen uskoen, jopa erästä intialaista miestä Hyde Parkissa muiden seurassa, joka nosti kättään tervehdykseksi, eikä tietenkään ollut ole-massa.

Fazer

Nurinpäin oleviin kuppeihin kaadettiin korvikkerian epäkorviketta, tarjoilijan hymyn sai ostaa kupongilla, mutta päätin säästä omani junanvaunuun – kakkosluokassa matkustaessaan voi olla enemmän kuin tyytyväinen saadessaan hymynhäivän hyvällä lipukkeella, kahvilassa se ei niinkään ole tarpeen.

Hän oksensi mentori Tekla Lebendorffin pöydälle ja tilasi tälle kuppillisen.

- Laitanko aivan tyhjäksi? hiveli tarjoilijatar sanoillaan, jotka muistuttivat lautasliinoja, oikein pehmeitä.

- Tyhjäksi vaan!

Ja kuppi oli siinä, ihana korvikkeettoman korvikkeen tuoksuton tuoksu, joka iltapäivien puhalluskukkien levittäessä minuttejaan kaikkialle houkutteli taiteilijat kuppiloihin suunnittelemaan tauluja ilman kuvia, runoja ilman sanoja ja sinfonioita ilman sointuja onnistuen siinä mitä taitavimmin.

Tekla myönsi muistavansa pikkuisen Helenan, jonka oppaana hän oli ollut astraalimaailman ensimmäisten haparoivien askelten aikana, jotka eivät niinkään haparoineet, vaan pudottivat isän tuoliltaan kuistille, tuolin kuistilta pihatiele, maitotonkan palvelustytön sylistä navetan lattialle, maidon takaisin lehmän sisälle, mykän kokin paskasammioon,

pyyt pivosta puuhun ja lopulta hymyn ja hampaatkin vielä vanhan lesken kasvoilta, lesken joka samalla menetti nuoren rakastajansa syleilyn ja tunnon vasemmalta puolelta ruumistaan sekä sikansa Borjan, ties kuinka monetta kertaa.

Niin kävi aivan liian usein... oi maareformi, oi illan tiineet hetket samovaarin, papirossien ja pelikorttien pyhässä kolminaisuudessa! Kaikki oli niin kovin tuttua.

- Myöhemmin Helena perusti teosofisen seuran saatuaan siltä kirotulta astraali-intialaiselta neuvon tähän... eihän minulla muuten ollut mitään sitä ideaa vastaan, mutta kun se sattui olemaan ensin minun Norjan haarakonttorini keksimä idea ja sitten nuo sahraminväriset herrasmiehet pilaavat kaiken.

Näin puheli Tekla ja kävi välillä 1600-luvulla, koska piti sen aikakauden saniteettitiloista, ja piipahtipa hän myös vanhasta muistista Vatikaanissa heiluttamassa kulloisellekin paaville kuin rakastajatar ikävissään. Minä pyysin häntä välittämään terveiset esiäidilleni ja kuppi tyhjää jäi jäähtymään Teklan imeytyessä johonkin ajan ja tilan taitteisiin, joiden määrittelystä Einstein ja Eisenstein kisailivat keskenään.

Ja suolavesitoffeekone kieritti vastaavaa tyhjyyttä korvikkerian nurkassa, viisarit kierittivät maailmaa ja lopulta pojankoltiaiset kierittivät egyptiläistä irtopäätä jugend-talojen editse kuin pahaiset kovakuoriaiset.

Ystävällisesti Tekla Lebendorff palasi aina takaisin ajassa sillä tavoin, että oli kuin hän ei olisi poissa ollutkaan. Ja näin ollen päätin kutsua hänet hautajaisiin mukaan – ja kukapa kieltäytyisi iloluonteisen kutsun lämmöstä, perheen erittämästä suruntuoksusta ja kakuttomista kakuista, joita nakerreltiin ilman ääntä.

Nauhuri oli nimittäin rikki.

Tea party

Englanninkieltä taitamaton voisi tea partysta puhuttaessa kuvitella kyseessä olevan jonkinlainen juhla tai ajanviette, mutta ei toki... party on yhtä kuin seurue, poikkeustapauksissa myös puolue, sillä Englannin

armoitettu kansakunta jos joku juo teetä ihan tosissaan, jopa puoluepoliittisella tasolla ja Helena joutui muuttamaan väriään kahdesti ja soittamaan balalaikalla paimentolaislaulun tarjoilijäjänikselle, ennen kuin ymmärsi koko kurittoman jutun juonen.

- Isä kulta... mitä tämä läpikuultava neste on lasissani?

- Voi Helena, sehän on teetä.

- Mutta ei tämä laisinkaan muistuta meidän teetämme?

- Ei toki... mutta täällä Englannissa ollaan rahakkaita, ja rahakkaat polttavat paksuja todellisia sikareita ja juovat ihan oikeaa nestemäistä teetä... kyllähän meidän teetön teemme on parempaa, sen myönnän heti, samoin savuamattomat ja näkymättömät sikarimme, vaikka niitä onkin hankala pidellä kädessä. Enkä minä koskaan näistä raharikkaiden hupsutuksista ole oikein perustanut, että oikeaa teetä ja savua, pyh... mutta niin kuin sanotaan, ollaan maassa massan tavalla ja tavattomuuksilla, joten juohan nyt oikea teesi Helena, niin saat sitten kotona taas olemattoman samovaarin hellimää teetöntä teetä, sitä hienoa laatua...

- Mutta tämä on niin... märkää.

- Kuten ilmastokin täällä. Se on maan tapa. Olehan nyt tomera tyttö, Helena.

- Kiitos isä.

Rouva Lebendorff istuutui pöydän ääreen ilmaan, koska kolmatta tuolia ei ollut. Andrej Mihailovitš ei jaksanut enää tässä vaiheessa elämänsä hätistellä henkeä aviisilla (jossa luki *London Chronicle* ja johon Andrej oli muuten painattanut kiertävän rohdospuotinsa mainostekstin:

HAMMASSÄRKYÄ? NAISTEN VAIVOJA? PÄÄKIPUA? POLIIT-
TISIA ONGELMIA? JANO? MIHAILOVITŠIN TINKTUURA TA-
KAA VARMAN PARANNUKSEN... SEKOITA LINIMENTTI SO-
KERIVEREEN JA NAUTI,

jossa mitätön kirjoitusvirhe kovasti häiritsti herra Mihailovitšia, ja hän hieman huomaamatta koettikin siirtää lehtiä sivumpaan),

sillä tämän tapana oli aina saapua röyhkeästi ilmoittamatta, mutta ystävälliseksi äitynyt Andrej haki Teklalle yhtä kaikki väärinpäin olevan tuolin, jotta kaikki eivät olisi katselleet heitä – istua nyt ilmassa, varjel-
koon! Tuoli nikotteli selkänöja maata vasten ja Tekla istui pöydän ääreen

tuolin neljän jalan väliin. Andrej huokaisi kuin sulttaani ja sytytti paperossittoman paperossin palamaan. Helenan hymy oli kokoon taitettu sateenvarjo postivaunun katolla.

- Arvaapa kenet tapasin tulevaisuudessa, Helena hyvä?

- Kerro, kerro!

- Sinun lapsenlapsenlapsesi herra Nē Sikletin!

Andrej Mihailovitš terästi kuuloaan kuin kohmeloinen kahvia, mutta yritti samalla vaikuttaa välinpitämättömältä. Jänis loikki musta silinteri päässään ja kaatoi teetä kannusta, kuului oikeaa lorinaa ja Tekla oli saanut todellisen teen sen tilalle, joka häntä odotti Nē Sikletin luona aivan toisessa ajassa.

- Kuppien järjestys on pidettävä yllä! huudahti kassakoneen takana kasvojaan ehostava nainen, joka ikävällä tavalla toi mieleen maareformin, kalmukkinuket ja sisäkköjen surun.

Pöytä reagoi, kupit siirtyivät.

- Kyllä vain... herra Siklet lähetti sinulle terveisiä. Hän on varsin ylpeä esiäitinsä tulevaisuuden menneisyydestä. Olin sattumoisin eräässä tunneopeliossa tekemässä sabotaasia muutamalle astraalimaailmasta kieltäytyneelle valitulle [kyseessä oli nuoruusiän kokemuksiensa vuoksi varsin tiukkailmeiseksi ryhtynyt neiti-suomen-gallupista-päivää, joka tiukalla nutturallaan koetti pitää loitolla ajatukset aaveista, joita ei saanut olla olemassa toim. huom.], kun tapasin tämän herrasmiehen, joka välittömästi tunnisti minut... varsin oivallinen sattuma.

Helena Blavatskya juonikuvio kiinnostasi kuin rotuoppi ja tapahtumat käytiin lävitse. Andrej Mihailovitš huomautti, että heidän oli palattava laivalle, joka kohtaisi mannermaan vakaan pinnan huomenna... mutta Helenan olikin määrä palata Hyde Parkiin.

- Se kirotun intialainen! huudahti Tekla Lebendorff ja katosi sanomalehti mukanaan.

Loppu onkin historiaa

- Loppu onkin historiaa, totesi Tekla Lebendorff, jonka Nē Siklet oli hiljakkoin oksentanut suustaan takaisin pöydän ääreen... - Olet luultavasti

lukenut Helenan tarinan jostain sadoista esoteerisista oppikirjoista.

Nä nyökkäili kuin laskuhumalainen virkaheitto kapellimestari kenraaliharjoituksissa, kolautti kuppinsa pöytään ja huomasi, että tyhjiys oli miltei loppunut. Hän nyökkäsi tarjoilijalle, päätti sittenkin käyttää yhden hymykuponkinsa tähän ja piti selvästi esillä varsinkin vapaita naimasormiaan, joista jossain tuon kauniisti muotoillun neitosen hänelle kihlaava sormus voisi esittää pääroolia.

- Pian on lähdettävä... trolleybussit eivät odota, hän totesi Teklan suuntaan ja harmitteli, ettei ollut hankkinut Humphrey Bogartin hymyn kopiosta aiheutuvaa väräjävää tunnetta, jonka olisi voinut tuhlata tyttöseen.

- Tuliko muuta? kysyi tarjoilijatar.

- Avaapa ovi.

- Voi, hyvä herra...!

Hänen ihmevoimansa ilmestyivät juuri silloin, kun hän putosi hevosen selästä, kevätaamuna 1842.

LAOKOON

SISÄÄN työnnettiin pyörillä kulkeva hevonen, kaaballisesti keinuvaa, samoin puusta veistettyä serkkuaan suurempi metaforista kylläinen karpine, jonka kyljestä paljastui napakasti pullean, kuperan ruudun kiehtova salajuoni... Trompitan perheen pää Far Trompita kytki pistokkeen seinään, toisen antenniin (joka muodostui hevosen korvista) ja odotti toviaan. Ruutu räsähti kuin rimpuileva röntgen, risukasaan paistoi päivää, kuvassa mentiin uudelleen sovitettua koreografiaa kansantanssista muovisella keinojällä elektronisen remiksatun ikivihreän rock-musiikin tahdissa.

- Ihanaa!

- iHanaa!

- ihAnaa!

jne.

Sillä koko perhe huokaili ”ihanaa” painottaen sanan itselleen tärkeimpiä kirjaimia, kuka mitäkin, sillä nyt oli Trompitan läheisyhtiöllä (ent. ”perhe”) televisio niin monen muun Ashlishin kylän läheisyhtiön tapaan, eikä siitä riemua puuttunut, sillä kun on televisio, ei puutu mitään.

Mainostoimisto GRK:n *creatorit*, siis luojat, eli määritellyt jumalat (uskonnosta jälleen välittämättä) istuivat bunkkerimaisessa kokoushuoneessa ja piirtelivät näkymättömällä musteella uudelleen vanhoja kuvia

ja suunnitelmia siitä, kuinka saataisiin parhaiten myytyä Vuosisadan sukellusmatkasta!TM kuvattu ohjelma kansaloisille ympäri maailman... samalla oli tarkoitus mainostaa Trojan-merkkisiä erikoiskondomeja, joista yhteensaumottua kokonaisuutta Vuosisadan sukellusmatkan!TM sukeltajat olivat käyttäneet märkäpukuina matkallaan pohjaan tutkimaan muinaisen historian muotoilemia koralleja, jotka mainostoimisto GRK:n väki oli käynyt muovaamassa viikkoa etukäteen – sillä jos ihmisolio on evoluution luoma, eikö ihmisen muotoilemaa moniväristä muovista (muovi näet on samoin ihmisen luomaa) valmistettua korallia voidakin pitää historian itsensä tuotoksena! ...vastaatko kyllä, hyvä herrasväki? En minä välitä... kerron vain tätä tarinaa – mutta sanottakoon, että karkotettuja takaisin kirjastoon olkoot ne, jotka vastasivat

- a) kyllä
- b) en tiedä
- c) en välitä
- d) mitä?

- Kyllä! vastasivat ainakin luojat, vaikka eivät välttämättä halunneetkaan paljastaa korallien olevan fenolimuovista bakeliittia ja polypropyleeniä, ynnä vedenkestävää maalia. Koska Vuosisadan sukellusmatka!© melkein myisi itse itsensä, oli creatoreilla aikaa piirrellä suunnitelmiaan näkymättömällä musteella ja puhallella ilmaa heille ”tutkimustarkoituksia” varten lähetettyihin 1300 pakettiin Trojan-kondomeita ja pelata niillä lentopalloa mainostelevisiota välkkyvä plasmaruutu verkkonaan. Oli ilo ylimmillään, elämä hymyili kuin karppi mutakuopassa ja kaikkihan tietävät millaista on, kun samassa huoneessa jumalat tapaavat – voi ihanaa!

- iIhaNaa!
- ihanAa!
- ihanaA!

jne.

Jatkui Trompitan perheessä.

Kuinka monta hevosta – nimittäin *keppihevosta* – tarvitsee ihmisolio ratsastaakseen läpi elämän sotatantereiden? Hyvä lukija – älkää vastatko! ...jos vastaatte väärin, joudutte poistumaan kirjasta, ja silloin tarinani kaikuisi olemattomille korville, sillä sanonnan mukaan seinillä on korvat, mutta jos seinän peittää tapetti, käyttötaide ja plasmaruutu, jää tarkinkin korva peittoon.

Aamu vasta sarastaa ja jo kuulee tuhansien vastaanottimien (salaattiottimien kaltaiset laitteet, joilla noukitaan tiedon kulhon pohjalle unohtuneet reunoiltaan ruskistuneet lehdet) käynnistyvän yhdessä sykäyksessä... kahvinkeitinissä on radio, katolla tuuletin haarukoi taivasta, linnulla on kiire avaruuteen, ihmisolio avaa aamun kuin jonkin sadastakolmestatoista kanavasta ja tuijottaa lumoutuneena, kun ohjelmassa kerrotaan siitä, kuinka televisioiden rakentamisesta kertova ohjelma oikein tehtiin.

Väkijoukot kiristelivät kahleitaan viihteen parissa ennen kunkin omaan työhönsä lähtemistä... kuka ruumishuoneelle, kuka mallinuketehdaalle, kuka kenties valmistamaan eineksiä liukuhihnalle. Kaunis kuva mielessään he muistivat, kuinka oikeastaan olikin niin, että he tekivät työtään lunastaakseen paikkansa ja vapautuakseen ponnistuksistaan illan tullen, jotta voisivat jälleen tuijottaa hymyillen ja lohdullisen epävarmuuden vallassa hevosvision kylmää kylkeä... puhumattakaan siitä, kuinka ohjelmalehtiset ynnä ulkomainokset kertoivat viikon työpäivien lopuksi hevosien vatsasta ryömivän ulos Vuosisadan sukellusmatkan!TM tallenteen, joka tarjoilisi ”Merenpohjan värikkäitä ihmeitä ynnä sielun tavoittamattomia onkaloita rohkean retkikunnan tutkimana”. Sielun onkalot olivat toki ennakolta sovitut ja GRK:n luojien käsikirjoitus takasi asianmukaisesti tuttuja malleja, jännitystä ja lohtua, jotta massa velloisi sopivana ja alttiina kasapsykoosin venholle, joka mainostauon tuotteet lastinaan heidän selkiensä yllä lipuisi – kärkijoukossaan Trojan-kondomit, joiden vakuutettiin olevan ”Kestäviä kuin ajan, joka meren syvyyksissä pysähtyy”.

Kas vain! Olisiko kertojannekin harkittava Trojaneita? Kenties tällaisia tarinoita ei pääsisi niin helposti syntymään...

Nimittäin aina kun uusi hevonen työnnettiin uudesta ovesta sisään uuden talon uushuoneeseen, unohtui koko läheisyhtiöltä ruoanlaitto, joka tarjosikin hyvät markkinat ennen ohjelmia, niiden välissä ja jälkeen mainostetuille eineksille ja puolivalmisteille... unohtui lukeminen, johon rakoon markkinoitiin katsottavaa kirjallisuutta, elikkä nykyajan eläväisiä kuvia... unohtui parittelu, johon tarpeeseen Trojan-kondomit olivat oiva symboli (sillä joka ostaa kondomeja, aikoo paritella, ja vaikka hän ei sitä tekisikään niin on hän ainakin lunastanut symboliarvon sen tapahtumiseksi) ja unohtuivat myös lapset, eläimet, naapurit ja sota – siksi ihanasti ruutuhevonen hirnahteli vatsastaan sataaneljäätoista kanavaansa.

Ja siellä olivat perheet, lemmikit ynnä hyötyeläimet, naapurit ja sodat, naapurit kuin sodat, ja vieläpä paljon soveliaampina annoksina tarjoiltuna kuin raadollisessa elämässä, jossa likatahrat ja piimä mellastavat.

Yhden hevostelevisiion korvat koko provinssin alueella eivät kuitenkaan tavoitelleet taivasta vuokrahuoneen viheliäisestä nurkasta käsin... yksi kukka kasvoi erillään muovisista iki-istutuksista kylänraitin päässä. Vaikka GRK:n luojat olivat tarjonneet kansalle pakkoarvonnan, jossa kaikki saivat television hintaisella arvalla lunastaa television (voi mikä ilo kaikkien voittaessa! ...mikä tanssi kun oma arpa osoittautui osuvaksi! ...kerrankin meidän perheessä! ...on meidän hallintomme vaan eri reilu!), ei Bradher Mouchard, emigrantti Ranskanmaalta, ollut ostanut arpaa. Siitä huolimatta hän oli voittanut, ja GRK:n herrat präsäytyissä sotisovissaan saapuivat ovelle työntäen edessään hevostelevisiota ja hymyillen valkein hammaspinnoittein maireasti kuin merimiehet mallinukkebordellissa. Ja vaikka Bradher ei hevosvisiota halunnutkaan, jätettiin se kuin palava risti tai parenteesi hänen pihamaalleen, johon se esimerkillisesti ja mielenosoituksellisesti jäikin, sillä nyt Bradherin sipulipellot saivat jäädä rauhaan, arvoisa lukijani, ei suinkaan siksi että hevonen olisi toiminut linnunpelättinä sinänsä, vaan siksi, että varikset, korpit, rastaat ja muut materiaaliset viestintuojat unohtivat nekin syömisen ja laulun istahtaessaan antennin orrelle katselemaan televisiosta Kavalaa luontoa tai muuta laatudokumenttia. Ja Bradher vaihtoi kanavaa, käänsi vastaanottimen kuvan tielle päin ettei itse joutuisi sitä

tuijottamaan ja naamioi sen toisen puolen lavastein näyttämään merimaisemalta, jossa purjehti oikein komea kutteri... kaikki oli siis hänen kohdaltaan oivallisesti, paitsi että GRK:n eturintama ei ollut mielisään, kun rikkuri nimeltä Mouchard (”sellaisia ne ranskalaiset ovat!” huudahdettiin kokousbunkkerissa) ei suostunut joka aamu avaamaan televisiota.

Kaupunginviskaalit olivat huolissaan myös siitä, ettei Mouchard – ammatiltaan sanojen keksijä – edes käynyt kahletöissä, vaan jätti aamulla tyystin kahleensa pukematta, sonnustautui ainoastaan froteiseen aamutakkiinsa ja kuljeskeli talossaan savuava piippu kädessään uusia käsitteitä ja termejä sepittäen.

Mitäs vittua se sellainen on?

Kun läheisyhteisö oikein järjestettynä ynnä tunteensa ja himonsa *kana-voiden* istuu hevosvision ympärillä tupapahasensa oleskeluhuoneessa, kalusteet symmetrisesti organisoituina ja Follym-korporaation maukkaat tyhjiöeineket käsissään, muistuttaa asetelma suuresti kivikautisista perheistä sommiteltuja mallinnuksia, niin sanottuja dioraamoja, joissa väki istuu vaiti luolassaan nuotion ympärillä piirissä, korkeintaan murahdellen (sillä kelpo kieltä ei tuon ajan asukeille oltu suotu, aivan niin kuin GRK:n tyhjiöpakatut ohjelmatkin uniformaalisesti vangitsivat kaikkien puheen yhden oktaavin äänteiden sisälle ja muuttivat sen yhtä tyhjäksi kuin Follymin einekset – E 234, elintarvikeväri, vehnä jauho ja veri, lysergisen hapon diethylamidinen jatke, kulloinenkin aromittomuus – olivat), ja kaluaa kenties jonkin ammoin kuolleen elukan luuta samaan tapaan kuin nyt Trompitan perheessä kaluttiin kulttuurin palveluskoirilleen viskaamaa elektronista kaukosäädintä rangaistusrusetti kaulassa, samalla jo liian löysiksi käyneitä kahleita omin käsin kiristellen, sillä omatoimisuus on kunnioitettavaa, jos se vain onnistutaan ohjastamaan soveliaasti lokeroon.

- Voi poikani Domba, katsopas kun jalkakahleesi on päässyt löysytymään... kiristäpä se nyt äkkiä, ettet vain ajattele vääriä asioita – jos äitisi tuon näkee tullessaan keittiöstä Follymin superlonipihvien kanssa, hän antanee sinulle ympäri korvia!

- Voi kiitos, lempeä isä Trompita.
- Voi kiitos!
- Voi kiitos!
- Voi kiitos!

kaikui Trompitan perheessä kuin kuoriainen amforassa tai amfiteatterissa koko kuoro, huomio piintynyt nyt jo televisioarpajaisten suuntaan, jossa vedettiin esille tämänviikkaisen unilääkepalkinnon ja kahleöljytuotepaketin voittajien arvat suuressa gaalassa, joka televisioitiin GRK:n toimiston kattohuoneiston makuuhuoneesta, joka todellisuudessa oli lavastettu GRK:n kokousbunkkerin biljardisalin nurkkaan. Ja isä Trompitan johdolla koko perhe – poika Domba, tytär Birka ja einesmuoviperunoiden kanssa oleskeluhuoneeseen kiirehtivä äiti Kirree – jännitti silmät loistaen, josko juuri heidän perheeseensä sattuisi tämä satumainen unilääkkeiden tahi kahleöljyn palkinto, joka muutoin oli määrä kerran viikossa lunastaa lipuketta vastaan GRK:n keskuspuodista. Ja kuinka onnellinen ihmisolio voi olla, kun hänen arpansa vedetään onnettaren povesta esiin! ...hekumaa! ...kanavasurffailua! ...maailma hymyilee meidänkin perheelle! ...lisätkääpä hehkua hevosvisioon, lapset ...maailma hymyilee ja sillä on valkaistut hampaat, kuorissa suojat, lisää ääntä!

- Kyllä isä!

Pääintendentti Troy Sunderland kiillotti nahkaisia sukkiiaan minkkihansikkaalla GRK:n kokousbunkkerissa ja imeskeli huuliensa välissä arpajaismakuuhuoneen lavasteista löytynyttä lavastesavuketta, puhallellen lavastettua savua kohti oikean kameran linssiä. Hän piteli käsissään – eikä vain pidellyt, vaan jollain tapaa inhoten kannatteli etusormensa (jossa kultainen herrainsormus) ja peukalon (jossa niin ikään kultainen herrainsormus) välissä kuin ripulia sairastavan infantiiliin vaippaa – kirjettä, ja luki sitä monokkelinsa läpi vasemmalla silmällä oikean ollessa kiinnittyneenä lavasteiden ehostajabottien mekaanisiin toimiin. Kirjeen lähettäjän nimen kohdalla luki kauniilla kalligrafialla tervehdys, jota Sunderland ei ymmärtänyt, ynnä kapitaaleilla kirjeen lähettäjän nimi, joka oli Bradher Mouchard. Itse kirje kuului näin:

*Hyvät GRK:n luojat, jumalat, creatorit ynnä itse pirut. Olen kiittollinen siitä, että sain etuoikeuden voittaa arpajaisissanne kaikkien muiden etuoikeutettujen kansalaisten tapaan hevosvisiolaitteiston korva-antenneineen päivineen. Kuten tiedän, että tiedätte teidän minulle lähettämienne lukuis-
ten kehotuskirjeiden (joiden sävy on viime aikoina etääntynyt kehotukses-
ta patistukseen, ellei suoranaiseen uhkailuun) perusteella, en ole siirtänyt
vastaanotintani sisätiloihin, koska suoraan sanoen en luota hevoseen, mitä
tahansa se onkaan, epäilen GRK:laisia silloinkin kun he tuovat lahjoja.
Siksi olen tyytynyt pitämään vastaanottimeni auki, mutta sijoittanut sen
puutarhaani, jossa se vie sipuliviljelyksieni kaunotarten varsia nokkivien
lintujen huomion puoleensa. Epämukavuutta lisää kuitenkin se, että osa
työhönsä matkaavista tahi sieltä poistuvista positioidusta kablekansalaisista
pysähtyy kesken kulkunsa istumaan nurmikolleni ja katselemaan ihastunee-
na hevosenkylkiruutua, koska eivät malta odottaa, että pääsevät työpaikal-
leen kahleruudun ääreen, tai kotiinsa oman hevosvisionsa pariin.*

*Siksi pyytäisinkin, että suotte näiden epämukavuuksien – tosin myös
ilmeisten sipuliin liittyvien etujen – nojalla ja valossa, että pidän hevosvi-
sioni edelleen nurmellani, enkä siirrä sitä sisälle. Toivon täten, että jättäi-
sitte tulevaisuudessa säilyttään kelvottomat kirjeenne lähettämättä, koska
minulla on jo muutoinkin riittävästi sytykkeitä kamiinaani. Lakikirjan
kolmasti luettuani ja kerran ranskaksi käännettyäni en löytänyt mitään
säädöstä, joka estäisi minua tekemästä näin, ja vaikka tiedän, että se pa-
hoittaa teidän mielenne, en kuitenkaan usko syllistyneeni kansankiiho-
tukseen tai vallankumouksellisten ajatusten levittämiseen, sillä ainutkaan
ihminen ei ole tietääkseni ottanut mallia minusta, ainoastaan pabeksunut
toimintani laatua ja persoonani väriä. Onneksi olkoon, olette siis päässeet
tavoitteeseenne ja saaneet aiemmin ymmärtämättömät ihmiset tietämättö-
miksi jopa omasta ymmärtämättömydestään!*

*Huudahdan siis hevosvisiolle kuten Pariisin kaduilla kuulee huudet-
tavan: garde d'eau!*

Kauan eläköön kuningas!

Bradher Mouchard

Troy Sunderland luki kirjettä, eikä ollut varma oliko loppu sarkasmia, joka oli suunnattu häntä vastaan, sillä hän ei enää muistanut millaista oli sarkasmi. Jos kyse kuitenkin oli siitä – asia joka pikimmiten oli tarkastutettava GRK:n käsikirjoittajain salaseuran huumorin eri sävyjen vakavilla asiantuntijoilla – oli toimiin ryhdyttävä niin sanoaksemme epäkelvon version kitkemiseksi kansakunnan pellost.

Ja jos hyvä lukijani tunnistaa sarkasmin, jatkakoon lukemista (jos ei, palauttakoon kirjan kirjastoon ja tyytyköön hyllyyn, johon on kiinnitetty kyltti ”Romantiikka ja sotamuistelmat” – tai jos on käynyt niin katalasti, että on itse ostanut tai lahjaksi saanut tämän tarinan, käytäköön epäröimättä etuoikeuttaan vaihtaa se ostopuodissa oppaaseen ”Käsikirja, eli kirja niille, jotka eivät kaipaa käsiään”) ja jatkettuaan asettukoon pääintendentti Troy Sunderlandin housuihin, tai oikeastaan niiden yläpuolelle keskivartaloon, ja älköön ihmetelkö, miksi tämä parhaillaan kummastelee, että minkä kirokun vuoksi ranskalainen emigrantti ja sanansepittäjä Mouchard ylistää kirjeensä lopussa kuningasta, koska tässä maassa ei kuningasta ole – ainoastaan korporatiivinen ja siisti virtuaalioligarkia. Onko kyse kenties pilkasta, vaiko tahattomasta maahanmuuttajan erheestä tämän muistellessa armasta kotimaataan nostalgian vallassa?

Yhtä kaikki, koska pääintendentillä ei ollut tapana olla anteeksiantava, vaan pikemminkin julma, hän päätti (ilman kyselyä käsikirjoitus-seurueelta, joten kirjan ilmeisestä imbesilliyydestään huolimatta sinnikkäästi lainassa pitänyt lukijakaan ei nyt saa tietoonsa, oliko edellä kyse sarkasmista vai ei) rangaista herra Mouchardia ensinkin hänen niskoittelustaan tuiki tärkeän hevosvision suhteen, ja myöskin salaviesteistä, joita hän yritti lähettää kirjeidensä rivien välissä (pääintendentti ei niitä suurennuslasillakaan löytänyt, vaikka uskoi niiden varmasti siellä olevan) joko pahan luonteensa tai tahallisen kriittisyyden saattelemana.

Ja se oli sairauksista pahin.

Lukija, joka tähän saakka on pysytellyt mukana, sijaitsee verrattomasti tarinamme henkilöiden yläpuolella niin moraalisesti, älyllisesti kuin fyysisestikin (ainakin viimeistä, sillä henkilömme koostuvat pääosin

aineettomista mielikuvista, impressioista, aatoksista ja mustista merkeistä, jotka tuottavat vastinreaktioita olevaisten mielessä... myös muut ylittävät ominaisuudet ovat lukijalla oletettavia, sillä suorittimehan taannoisessa kappaleessa kaksinkertaisen lukijapoistiaisoperaation, jossa karsittiin *sarkasmia* ymmärtämättömät lainaajat ulos), havaitsee helposti kuinka ihminen seuraa ihmistä sellaisissa asioissa kuin hevosvision hankinta, sen katseluun käytetty aika ja etenkin kaikkien sadan ynnä viidentoista kanavan saatavuus. Näin myös Trompitan läheisyritys oli edistyksellisesti yhä vankemmin sidottu näkymättömin sitein hevosen tuomaan turmioon. Ei ollut hätää, koska sitä ei ylhäältä ojennettu, ei tuskaa, koska sen kokivat muut, syntipukit ja näyttelijät, joita maailmassa kyllä riitti.

Konkreettiset kahleet riippuivat edelleen uskollisten työntekijöiden raajoista, vaikka kävivätkin päivä päivältä näkymättömämmiksi ja vaikeammin havaittaviksi. Tämän voisi ajatella johtuvan siitä, että valtionhallinnon oli GRK:n toimien ansiosta mahdollista kiristellä niitä yhä tiukemmiksi ja pienemmiksi mainittujen ulokkeiden ympärille, jopa niin että käsistä ja jaloista katosi tunto tyystin, eikä kahleita enää huomattu ollenkaan.

Hepo välkkyy vatsastaan, meri pauhasi, mikä lie sota.

Antiko ja Tyko, sanansepittäjä Bradher Mouchardin kaksi ottopoikaa edellisestä avioliitosta, olivat vierailulla itsekin jokseenkin ottavan isänsä mökkipahasessa, ja saivat sielunsa ynnä päässään sijaitsevin tavanmukaisemmin silmin todistaa tuota alennuksen tilaa, johon hevosvisiosta kieltäytyvä emigrantti ajettiin valtakunnassa. Etupihan entiselle paikalle oli pystytetty talkoovoimin jo eräänlainen telta, jossa kansa matkoillaan töihin tahi kotiinsa seisahtui tuijottamaan kulloisenkin ohjelman (mainoksia pullotetusta ilmasta unettomille, ”Ja henkesi liikkuu vetten päällä” ...dokumenteja ja reportaaseja lavastetusta sodasta GRK:n lavastetusta studiosta ...välikohtauksia tekemättömistä elokuvista, ”Naapurisikin on sen jo nähnyt!” sekä tietenkin kahleiden itsekiristys-, ynnä öljyämisohteja) keskeltä toiseen ohjelmaan saakka, sillä väliä ei ollut sillä, oliko ohjelma mikä, vaan että se ylipäänsä *oli*.

Oletetut pojat Tyko ja Antiko ryhtyivät kuiviltaan (viittaus Vuosisadan sukellusmatkaan!TM) toimeen ja kepein ynnä vitsoin ajoivat tiehensä teuraslauman, joka jo kahleet kilisten pakenikin kuka mihinkin suuntaan – jokainen todennäköisesti lähimmän hevosvision pakeille, jossa oli alkamassa ohjelma ”Kansalaisen kansa”, sillä siinä esiteltiin naapureille heidän naapureitaan haastatteluiden ja pikku kisailuiden kautta, ja

- Kivaa!

- Kivaa!

- Kivenpaa! (väärin kirjoitettuna lausuen),

huudahtivat ipanat, jotka vanhempiensa jaloissa parveilivat kuin tapettavaksi tarkoitettu siipikarja.

Pöytään koputti Dooiney Edzo, jolle kannen avasi ja jonka eteen sen alta kohosi Troy \$underland valkea viiva nenänsä alla.

- Mennään!

- Yks kaks...

Vuosisadan sukellusmatka!TM lähestyi kuin kylvettäjäeukko koomapotilasta... asuinrakennusten ovet olivat kiinni ja ikkunat umpeen teipatut, jotta mikään häiriö ei haavoittaisi elämynsautintoa kotikulisseissa. Viisi henkilöä koko provinssissa ei istunut televisiohevosensa äärellä ja heistä kolme, ottoläheisyryitys Mouchardin edustajat, olivat matkalla lähetysasemalle, jossa antennin keihäs puhkasi pilvien tuhlatun pumpulin ja vastaanotti hurmeista lähetystä taivaan syöttökaukalon kaukaisuudesta. Kaksi muuta puuttuu vielä viiden luvusta, kuten laskentotaidokas tietää, ja he olivat entinen sukellusvenekapteeni, nykyinen ylipresidentti Edzo ja entinen intendentti, nykyinen pääintendentti Troy \$underland, jotka olivat matkallaan edellä mainitun läheisyryityksen kotiin tekemään selvää niskuroijain aatemaailman vinoista lavasteista – siis niin sanoaksemme nostamaan hevosen pöydälle, konkreettisesti.

Vesi tulvii televisioista huoneeseen... videotykki viimeistelee kansaa kuin kansaa nyt viimeistellään: sumeilematta ja umpimähkään, eikä yhdenkään näyttelijäteloitusjoukon robottijäsenen lavasteaseessa ole kumiluotia, vaan kovilla ammutaan että soi – marenkipropaganda! ...leivitettyä

keinottelua! ...valetaivuttelua! Digitaaliset sotajoukot astuvat valloittamaan mieliä kasvoillaan valokuvapaperia. Hevosvision vatsasta purkautuvat vapaaksi kaiken maailman kauhut, Sodoma ja Supermarket, Gonorra ja Dan Brown, Kapitalismi ja Dekapitalisaatio... kansa hurraa ja tilaa puhelinäänestyksellä Trojan-merkkisiä kondomeja – Trompitan läheisyrittelyllä on niitä kokonainen vuori! ...toinen toistaan parempia! ...soitellaan kilpaa kuumalinjalle! ...miljoona nopeinta saa erikoispainoksen! Korallit ovat kauneinta mitä oli kuunaan nähty.

Viisi oli niitä, jotka eivät koralleja parhaillaan nähneet, ja juuri sillä hetkellä kun Trojaniin sonnustautunut sukeltaja oli löytämässä pohjaan asetetun punaiseksi värjätyn lavastehelmisimpukan, sinkosi emigrantti Bradher Mouchard ottopoikiensa Tykon ja Antikon kanssa kumoon keihään, elikkä antennin, joka taivaita puhkoi, ja näin ollen kaikkien hevosten sähköiset elonnesteeet vuotivat kuiviin, vedet padottiin ruudulta virtaamasta... lattia jäi märäksi, videotykkiin jyske hiljeni ja kansa oli taas massaa maan tavalla: tyhjää täynnä, kiristellen kahleitaan ynnä hampaitaan, sillä kun hevosvisiosta ei mitään näkynyt, oli pakko katsella omaa elämäänsä, ja se oli kammottavaa kuin mätänemisen katseleminen – ei mitään! ...luodinreiät peittivät seinien reiät! ...ikkunan takana toinen ikkuna!

Ja kaksi näiden kolmen lisäksi olivat käärmekoriaan kädessään kantava DooiNEY Edzo ja pistoolia reidellään lepuuttava Troy \$underland, ja nämä kaksi tiesivät tehtävänsä... *mon dieu!*

Koristeellinen, lapsille tarkoitettu polkuvene kellui rannassa – siihenpä mahtui läheisyrittely kuin risteilymatkalle. Oli näet karattava, ja jos ei karannut, kuoli. Ja läheisyrittely Mouchard ahtautui polkuveneeseen, irrrotti köyden laiturista ja lipui tekojärven ulapalle lupalaput ja paluuliput pantattuina. Sekunnissa heistä oli tullut lainsuojasään aiheuttaneita mediarikollisia, rikkureita, torkkuvia korusanoja pitkissä, selkeissä lauseissa... nyt kaikki olisi kiinni siitä kuinka kauan hevosvisiot olisivat pimeinä: jos riittävän, voisivat kansalaisten silmät rävähtää aukinaisiksi, minkä seurauksena hidas muutos paremman ymmärtämiseen voisi saada alkunsa... jos tarrakuva puolestaan raapiutuisi takaisin eetteriin

jonkin sala-antennin varavoiman kautta, olisi pako vain pakollisen pitkitystä, kansa painuisi katatoniaan, luoti lihaan, ruumis maahan, maa aurinkoon, Trompitat historiankirjoihin tai kukaties niistä pois jne.

Mutta vielä oli toivoa, ja kun on toivoa, voi valua lavetilla pitkin veden etevää pintaa kohti tulevaisuuden vaisua kertosaettä. Mutta kovin nopeasti tuo lempeä laulu muuttui luotien serenadiksi: Dooiney Edzo ampui ensin osumatta, sitten ampui Troy \$underlund ja osui katkaisijaan, joka saattoi toimintaan monipäisen mekaanisen tekojärvihirviön, jonka oli tarkoitus näyttäytyä suorassa lähetyksessä Vuosisadan sukellusmatkan!TM nauhoituksessa kaikilla sadallakuudellatoista kanavalla.

Kolmessatoista minuutissa vammauttava ohjelmakeihäs oli vedetty irti hevosvision kyljestä ja virta jatkui tehokkaasti... luodinreiät peittyivät otsonikehän rei'illä, taivas peittyi valkokankaalla, aivot peittyivät iloisesti muuten vaan... meren pohjasta ongittiin simpukka, ilta oli tiivis valo, kukka nilkutti pois.

Ja läheisyritys Mouchardin kuolema nähtiin suorassa suurlähetyksessä, varoituksena, keinotekojärven keinojärjellä varustetun epähirviön hyökkäyksessä, joka keskeytti punaisen korallin kauneuden, värjäsi järven digitaalisella punaistakin punaisemmalla punaisella.

- ooH!
- oOh!
- Ooh!

kaikui olohuoneiden kotiloista.

MOUSTOUCHÉ

NEITIHENKIÖ de Befborstel esiintyi valokuvassa ajalleen ominaisessa poikkiraidallisessa kokouimapuvussa, takanaan alas laskettu valkokangas, jolle piirtyi heijastuksia keltaisella ja mustalla, ja jonka keskelle asettunut repeämä muistutti nurin kääntynyttä Y-kirjainta. Profilin harras trumpettisoolo, ilmeeseen hukkunut elefantti. Herra Mastax käänteli kuvaa kädessään kuin kimpuksi tiivistettyä houretta ja painoi silloin tällöin muutaman kirjasimeniskun kirjoituskoneen kinahmin haukkaaman paperin kasvoihin. K s o n t - k a r h w. Hän oli rakastunut, mutta emme voi vielä tietää sitä.

Simpannit kasvoivat silmänräpäyksessä koelaboratorion valtavissa lasisammioissa. Ne kasvoivat kerta kaikkiaan niin nopeasti, että mikään muu ei pysynyt fyysisen kasvun mukana... niiden karvat kävivät yhä harvemmiksi ihon pinta-alan lisääntyessä, silmät pienenivät suhteessa päähän, nenä upposi otsaan kuin kaari-ikkuna olisi vedetty hitaasti kiinni. Vähä vähältä nämä oliot muistuttivat enemmän ja enemmän ihmistä – tolkuttoman rumaa tietenkin, mutta ihmistä yhtä kaikki. Ja ne pureskelivat karamellimaissiaan, paskoivat sumeilematta, suurenivat, parittelivat kilvan ja pyysivät lisää. Ja lisää annettiin.

Borduria oli ennen kelpo paikka, totesi herra Mastax kaktukselleen ja hakkasi konetta kuin fuusiojazziin hourahtanut rumpali lauseen päät-

tääkseen. J h o e3 f f - l b a a o / 6. Parodinen valtio on niin valtavan hyvä idea, mutta sen muuttuessa stereotyyppiseksi vakavuuden diktaattuuriksi on kaikki mennyt, sillä perustavan kerroksellisuuden kadotessa ymmärrys häviää. Teräskaartilaiset järjestäytyivät Y:n kaltaisiin muodostelmiin puolueen päämajan edessä ja huokaisivat yhteen ääneen tervehdyksen vallankumousta edeltävälle seuraavalle johtoportaalalle. Ihmiset istuivat kotona ja tervehtivät televisiota. Mutta sitä he eivät voineet tietää.

OSA I: ”Friedrich Nietzschen muhkea kasvokarvoitus ja übermenschin ongelma.” *Kaikki muistavat tunnetun kuvan filosofi Nietzschestä, jossa hänen kolossaaliset viiksensä heijastavat kameran ruutusalaman välähdyksen kuin valaanpyrstö tai enkelin siipipari. Näemme jopa yksittäisten suortuvien hehkun. Lienee oikeutettua sanoa, että juuri tällä samaisella hetkellä Friedrich koki yhden ensimmäisistä matkoistaan omasta sosiologis-materiaalisesta olemuksesta irronneeseen tulevaisuuteensa. Tutkijat (allekirjoittanut) ovat päätyneet tähän lopputulokseen vertailemalla hänen lopputuotantoon kirjoitusuran alkupuolen teksteihin, vedenjakajana nimenomaan valokuvan ottamisen hetki. Nietzschen kohtalo – kuten monen muunkin kasvokarvoitustensa antureilla tulevaisuuden hybrisen lannistamaan valloituksen uskaltautuvan kantilaisia kategorialakeja rikkovan antagonistin – oli kuitenkin oletettu. Maailma kosti hänelle, teki hänestä omista silmistään hullun. Kyse ei ollut karmasta tai kupasta, vaan ajan ja syy-seuraus -suhteen liian korkealta ylitetystä rimasta. Itseään prokuraattoriksi aikoneen nuoren herra R:n tapaan etuoikeutettuna pitävät (jotka poikkeuksellisen usein ovat viiksien tutkalaitteiden kannattelemia) ovat ainoita, jotka yrittävät ylittää riman, eivätkä muiden kansalaisten tapaan jaksa muistaa, että rima pysyy ylhäällä silloinkin, kun sen alittaa.*

Valo kaatui avatusta ovesta kuin lihava koomikko, kellahti lattialle kirkaana kumahduksena, kierähti nauhoituksennopeasti nurkasta nurkkaan ja jätti käytävät vapaiksi kulkea. Marsalkka Pleksy-Gladz kätteli sisään astunutta herra Mastaxia kuin olisi pidellyt käsissään piiskaa, mutta nurinpäin. Valo oli hevonen, vikuroi. Pimeyden bulevardia liukuva herra Mastaxin hahmo oli kuin muinainen hedelmällisyysrituaalin

patsas. Hän ei kuitenkaan ollut hedelmällinen, eikä vielä mittavan muinainenkaan.

- Kaikki valmiina? kysyi marsalkka äänellä, joka muistutti taskussa olevaa nauhuria. Se oli taskussa oleva nauhuri.

- Kas tässä... ojensi herra Mastax kätensä, johon oli ensin repäissyt oman viiksensä.

- Siunatkoon!

- Saisiko olla teetä?

- Ainoastaan puhelinnumero.

- Kas niin... jos todella haluatte.

- Hyvästi.

- Valitan.

Nauha kelattiin alkuun.

Ei ole hyvä mennä asioiden edelle... ihminen on siinä mielessä kummallinen laitos, että sillä on tapana pyrkiä itsestään irti, ikään kuin odottamaan muiden havaitsemaa itseään tulevaisuuteen, jotta voisi paremmin valmistautua selittelemään sen kertaisia typeryyksiään. Viikset vilkastuttavat tätä turmiollista liikettä huomattavasti, tekevät siitä enteellisen kaktuksen ja kraanan sen kylkeen... te olette nähneet muinaisia ja ei niin muinaisia rintakuvia muhkeaviiksisistä aatelisherroista, joiden katse on takorautaa ja kallo valaanluunvalkeaa kipsiä. Heidänkin ajatusten raudikkonsa nelistivät kohti tulevaisuutta siksi huimaa vauhtia, että herrojen itsensä sosiologisen olemassaolon fysikaalinen ilmentymä jäi taakse kuin hevosenkengänjälki, jonka peilistä varpunen sateen jälkeen vettä kansansa tapaan juo. Tällöin seuraa, että maailman ranka nyrjähtää sijoiltaan ja orgaaninen valtio kokee murtuman, miltei halvauksen... viiksien avulla tulevaisuuden päätyneitä ketjuja selittelevät herrasmiehet suistuvat välttämättä tähän kuiluun, koska ei ole ihmisen tehtävä alati leikkiä Jumalaa, ei Jumalan ihmistä.

Tämä kaikki on vaivatta todistettavissa historiallisin argumentein. Herra Mastaxin työpöydän vasemmanpuoleisessa laatikossa oli kansio, jonka päällä ei lukenut mitään erityistä, ja joka sisälsi hänen vuokrasopimuksensa. Sen alla oli paksu pino papereita, tutkimuksia, harhautuksia, alaviitteitä ilman tekstikohtaa, haikuja, lähdeluetteloita, arkistokortteja,

paperilennokeita, fotomontaaseja ja muuta vastaavaa... ne eivät ulkoisesti vaikuttaneet millään tavalla tarpeellisilta tai merkittäviltä – pääasiassa epäonnistuneen kirjailijan origamiaineistolta – mutta sisälsivät kaiken mahdollisen tiedon viiksiä koskevasta uudesta teoriasta. Tutkimuksen nimi oli alleviivattu eräässä sulkumerkkien suiden saartamassa mielleyhtymässä: ”Viikset itsen sosiaalisesti tunnustetusta ilmentymästä irtoavan sielunosan periskooppina tulevaisuuden vallihautojen tuolle puolen – hypoteesi, selityksiä ja teoreema aiheesta.”

- Iljettävää, totesi marsalkka Pleksy-Gladz ykskantaan nähdessään kahden karvoitukseltaan lähes ihmisenkaltaisen simpanssin nuolevan omia genitaalialueitaan, imeskelevän sitten tihkuvaa karamellimaissia, vaihtavan karamellimaissia keskenään, painavan hehkuvan punaista nappia kerta toisensa jälkeen. Televisiossa kansa katsoi paraatia televisiosta, eikä yhtä erottanut toisesta.

OSA II: ”Adolf Hitler ja muotoillun kasvokarvoituksen ilmiselvyyden manifesti.” *Hitlerin viiksien voidaan erityisen hyvin olettaa todistavan argumenttini kasvokarvoituksen luomasta harhasta kulkea oman sosiologisen ilmentymänsä edellä kohti toistaiseksi määrittelemätöntä tulevaisuutta. Arkkitehtonisen albertspeermaisesti muotoillut viikset järjestivät Hitlerin silmien eteen tiukan synn ja seurauksen panoraaman, jossa pyrittiin riistäytymään irti epäpuhtaasta rodusta. Tulevaisuudessa kaikki näytti geometristen viiksien ansioista auvoisalta – selityksiä ei juuri tarvittu, mitä nyt muutama maininta ja propagandan pavlovilainen kellonkilauk radion tai megafonin kautta. Mutta viiksien illuusio rajaa sosiologisen sfäärin ymmärryksen ulkopuolelle... ja täten Hitler joutui selkää bunkkerin seinää vasten: hän oli nähnyt oman tulevaisuutensa ilman muita, muut taas olivat nähneet oman tulevaisuutensa ilman häntä, sillä he eivät olleet kasvattaneet vastaavia geometrisia ennusviiksiä. Itsemurha oli miltei looginen päätös tälle maailmankaikeuden sääntöä vastaan sotivalle, tulkitusta identiteettistä irtautumiselle.*

Televisio-ohjelman televisiotekijä tehtiin televisiota. Toisella puolella ikkunaa oli meneillään marssi. Simpanssit näkyivät suuren lasin takana. Niiden huoneen jakoi kahteen väliseinä, joka oli säädetty korkeimpaan

mahdolliseen asentoon. Marsalkka Pleksy-Gladz tarkasteli tutkijaa #1 mekaanisessa työssään: hän painoi nappia, joka ei ollut punainen. Kerta toisensa jälkeen. Toiselle simpanssille annettiin lattiaan maadoitettujen johtojen kautta kelpo sähköiskuja. Aluksi tuo onneton ylikasvanut yksilö pyrki vimmatusti loikkaamaan väliseinän yli toisen simpanssin luo; tämä toinen nimittäin nautti karamellimaissia ja punaista painiketta hekumansa unohduksessa. Mutta seinä oli korkea kuin puoluetervehdys.

Lopulta sähköiskuja saanut simpanssi kyyhötti nurkassa kuin synnytysosaston lattialle unohtunut istukka. Tällöin tutkija #2 laski seinää alas... niin matalalle, että ylikasvanut vähäkarvainen simpanssikin olisi kyennyt sen helpolla loikalla ylittämään. Sähköiskujen jatkuessa ylikasvanut vähäkarvainen simpanssi kuitenkin edelleen painui kasaan nurkkaansa, toinen söi karamellimaissia, maiskutteli, masturboi, eikä välittänyt tuon taivaallista lajitoveristaan, joka koteloitui karvattoman kehonsa epämääräisiin ulokkeisiin äärettömän peloissaan tuntemattomasta uhasta.

Televisiossa kansa hurrasi televisiota, eikä nähnyt eteensä käsien visiirin takaa.

Herra Mastax katseli muovisen ikkunansa läpi Partition-kadun toisella puolen auringon hiusöljyssä kylpevän tumman rakennuksen julkisivua, etenkin sen pinnasta hehkovana kiilteenä huumautuneelle mielelleen erottuvaa yhtä nimenomaista ikkunaa. Hän painoi käsiään tiukasti kirjoituskoneen näppäimillä. J m m - s v v a 5 ttt 1 k a. Toinen käsi puristi puhelimenluuria, murhatun sormet suihkulaitetta. On kuin partiotyöt olisivat poimineet kuivuneita auringonkukkia. Vesi valui viemäriin kierteillä, solahti pomadalla kastellun vaskitsan lailla, puhelimenjohdon spiraalit.

Ikkunan näyttöruudulla sähkö- ja puhelinlankojen verkonsilmästä nimittäin vetelehti neitihenkilö de Befborstel... tuo rusina elämän maksalaatikossa. Kaupunki oli folio, jossa eines kypsyi, ja herra Mastax tiesi varsin hyvin, että hänelle oli tässä vuossa varattu ainoastaan yksi herkkupala, todellinen mestariteos.

Hän tiesi toki myös, että monet eivät maksalaatikossaan rusinoista välittäneet... tässä tapauksessa suurin osa. Valokuvasta, jossa neitihenkilö

de Befborstel esiintyi ajalleen ominaisessa raidallisessa kokouimapuvussa hymyillen kuin tavaratalon kahteen osaan jakautuva liukuovi, saattoi nimittäin selvästi huomata neidillä riippuvan rintojensa päällä muutaakin kuin herrojen ahnaiden katseiden kameekoruja. Hän työskenteli sirkuksen parrakkaana naisena.

Numero poltti taskussa kuin lapsena piilotettu savuke.

- Iljettävää, totesi marsalkka Pleksy-Gladz siemaistessaan viiksiturvallisesta ristikoidusta kupistaan lihalientä ja katsellessaan simpanssin #1 masturboivan entistä kiivaammin ja simpanssin #2 kuolevan vähintään yhtä kiivaasti. Televisiossa käytiin puoluekokousta. Kurvi-Taschin länsisiipi puhui valtikan tärkeystä puolueen itäsiiven esteettiselle eetokselle. Istuntosalin keskellä kulki kaksipuolinen peili. Kaikki olivat yhtä mieltä asiasta kuin asiasta. Päätettiin äänestää siitä. Vallankumous oli ovella kuin maitomiehen vitutus.

OSA III: ”Salvador Dali ja muhkean tutkan predestinoitu kummajaisuus.” *Myös kuva- & elämäntaiteilija Salvador Dalin kohdalla voitaneen selvästi puhua viiksien tuomasta mahdollisuudesta irrottautua itsestään ei-itseksi, joka kykenee raketin (metaforisen) tavoin sinkoutumaan syvien taivaankaarien verran lajitovereitaan ajallisesti edemmäs. Hänen saavuttamansa näkymät olivat kuitenkin liian munamaisia, ja totuus on, että tutkimusryhmä ei ole pystynyt todentamaan josko Gaudilla oli viikset. Sieltä herra D. yhtä kaikki löysi inspiraationsa mahdottoman kukan, luovuutensa snorkkelin tietämättömyyden koralliriutoilla sukeltaessaan. Mutta kuten kantava argumentti osoittaa, ei Dalikaan kyennyt pitelemään käsissään universon ihmiselle asettaman kokonaisuuden naruja tämän tason ylittäessään. Hänen ruumiinsa alkoi kasvaa laatikkoja, kyllä. Mutta nuo laatikot olivat kaikki miltei kokonaan tyhjiä... ehkä yhden puoliksi avoimessa pimeässä loukossa, kostein paperein vuoratussa pienessä laatikossa, sen pohjalla yksinäisenä, oli avain. Ei kuitenkaan ovela, ei minkäänlaista.*

H g - d * t... v l u u tss 6 9. Hah, napautti herra Mastax raporttiaan ja katsoi kuollutta simpanssia katsomassa itseään pelistä, josta tuijottivat kasvot. Ovella seisoi sateenvarjoteline. Sen vierellä oviaukossa

seisoi neitihenkilö de Befborstelin eeterisen hahmon haavekuva, joka nyt toteen käydessään iski tajuntaan kuin kassaholvin vitkaan avattu ovi otsaan. Täydet kaksikymmentä ja neljä karaattia! Ikävuotta! Varvasta ja soremea yhteensä! Kaksikymmentä ja neljä kasvokarvan tiheikköä suun ja silmien hakkuuaukeiden riuduttamaa maisemaa kunnioittamassa. Syli auki, silmät kiinni, vasen jalka... sitten oikea, valot päälle, valot pois, herra Mastax alle, herra Mastax päälle... savukkeiden hehkuvat dioraamat pimeyden selluloidilla kertoivat tapahtuneesta kuolleelle simpanssille, joka nurkassa makasi masturboimatta, imemättä karamellimaissia ja kasvattamatta ihonsa alaa harvenevan karvoituksen kunniallisen ihmissanomman edestä.

Hän oli saanut viikset luovutettuaan puolueen käskystä naisen omakseen. Simpanssi seurasi kaupanpäällisinä. Näinä vaikeina aikoina, kun kaikesta on pulaa, tiedättehän.

Oli seitsemäs päivä vallankumouksen jälkeen ja Jumala oli väsynyt. Televisiossa marssittiin yhdessä rivistössä, puhuttiin yhdeltä podiumilta seitsemääntoista mikrofoniin, jotka kaikki olivat yhden televisioyhtiön sisarpuolikanavien paikalleen asettamia. Oli seitsemäs puhe vallankumouksen jälkeen ja seitsemättä kertaa kulki Mercedes-Benz -merkkinen automobiili Kurvi-Taschin rakennuttamaa Y:n muotoista Whiskersin juhla-aukiota ympäri liput liehuen mustan virtaviivaisen metaforan korvilla. Toisaalla marsalkka Pleksy-Gladz pohti mitä tehdä henkiin jääneen, edelleen vinhasti masturboivan, karamellimaissia umpimielisesti imevän ja itseään monin keinoin stimuloivan ylikasvaneen simpanssin kanssa, joka alkoi muistuttaa jo jokseenkin tavanomaisen rumaa ihmistä. Eikä hän keksinyt mitään muuta vaihtoehtoa, kuin lähettää sen vaatettuna kokoukseen, joka juuri oli alkamassa edellisen jälkeen.

LYYRALINTU LYYRALINTU

*vallanpaikkaukseen johtaneita vaiheita
eli ihmiskunnan nykyhetki:
katkelma kesken kanavanvaihdon*

Psyykkinen tila jossa kidnapattu samaistuu sieppaajaan ja tuntee empatiaa häntä kohtaan kulkee Tukholma-syndrooman nimellä.

- Oletteko milloinkaan kuulleet lyyralinnun laulavan?

*vallanpaikkauksen jälkeinen kolmastoista biennaali:
Mac Solley lounastaa*

Mac Solley mittaili katuja kuin hautapaikkaa kulkiessaan digitaalisesta korvikekonttorista lounastauolleen verrokkiherkkujen hihnaruokalaan, jossa sai vielä ravinnepillerien nauttimisen kanssa samaan aikaan katella kuvia herkkuisista menneiden aikojen todellisista höysteistä ynnä lihoista. Hän valikoi itselleen katsottavan annoksen eri osatekijät, joissa vallitsi keveän keinotekoisesti lämmitetyn huoneen tunnelma kuin hitaasti solmunsä läpi vuotava ilmapallo olisi laskettu auton konepellille ja vain odotettu, vailla häiriötä. Ikkunan läpi nauhoitettu linnunlaulu putoili happamina pisaroina pöydille ja korviin, lehdestä sai lukea vanhoja uutisia, sillä uusia ei ollut tarjolla: ”Varastettu Mona Lisa paljastui digitaalisesti väärennökseksi, tai ”Kiinalaiset plagiaattituotteet nousseet alkuperäisiä paremmiksi” ja vielä ”Jäljittely johti rikostuomioon” jne.

[mainitut uutiset ovat ajalta ennen vallanpaikkauksen kolmatta biennaalia, jonka jälkeen uusia uutisia ei enää valmistettu, toim. huom.] – ja näin kuuluivat lounastauot jokaisella Neuvoston alaisuuteen uskottuneella kuhnurilla.

On tietenkin käsittämätöntä, että ihmiset muinoin tahrivat ulkoiset minäyksikkönsä ostamalla todellista rasvaista lihaa sen sijaan että olisivat nauttineen kaiken tiivistetyssä pillerimuodossa kuten nykyisin, mutta oudolla tavalla nuo renderoidut kuvat kiihottivat syljeneritystä ja lisäsivät ruokahalua, eikä Mac ollut ainoa heikkoutensa osoittaja – useat ruokapaikat pitivät kiinni oikeudestaan lainmuutoksen jälkeiseen yhden biennaalin mittaiseen siirtymäaikaan, jonka aikana olisi asteittain poistettava TosiRuoan kuvat ja symbolit, sekä niihin viittaavat ilmaiset pillerilistasta. Tiedettiin siis, että oli pyristeltävä eroon karnaalista mielikuvituksellisesta halusta painaa lasikuitupäällysteiset hampaansa todellisia orgaanisia ominaisuuksia sisältävään artefaktiin, josta monilla minäyksiköillä vielä vallanpaikkauksen jälkeisenä kolmantentatoista biennaalina oli erilaisia mytomaanin muistikuvia, jotka epäilemättä sekoittuivat jollain ajattelun tasolla (joita vallankaappauksen virallinen ohjelma tunnusti olevan kaksi, vaikka niitä epäilemättä oli luvuttomasti enemmän – mutta ”yleistäminen on hyve”, kuten yksi monista sertifioiduista aforistista seinäläatoista julisti)* myös toiseen lihan aspektiin, rakkauden anatomiseen aktiin. Tämä viimeksi mainittu oli vallanpaikkauksen jälkeen korvattu asteittain elektronisesti simuloidulla univapa-uttajalla, aivokemiaan vaikuttavalla syötteellä, jonka kautta minäyksiköt pääsivät eroon piinaavista haluistaan ja niiden turmiollisista seurauksista.

Tuulikone puhalsi katua siivoksi kuolleesta ihosta. Peiliovesta asutttiin sisään tai ulos, parhaimmillaan molempiin. Meri oli sininen, koska se vakaana tuijotti taivaan kuppiin, taivas kiinni hitsattu ja kantoi paljon.

* Neuvosto (kirjoitetaan aina kapitaalilla, vaikka ei aloittaisikaan lausetta) on määrännyt, että jokaisen on hankittava kotiinsa vähintään kolme (3) sertifioitua aforistista seinäläattaa, jotka sisältävät jonkin vallanpaikkauksen määrittelemän ohjenuoran hyvään elämään. Yhteensä ohjeita on 52. Käytettäväksi soveliaissa tilanteissa, tervehdittäessä ja viestintäsujuvuuden takaamiseksi.

Uusi laki kieltäisi myös kuvien katselun – ruokailun oli määrä olla läpikotaisen kliinistä ja kaikin puolin siivoa... toisinaan värisytti, kun kuuli huhuja kiinalaissiirtokunnista kaupungin rajojen hökkelikylässä, joissa edelleen nautittiin eläinten TosiLihaa. Kuinka vaikeaa saattoikaan olla pyydystää vartioidusta luonnonpuistosta petoja ruokailua varten! Ja alueella sijaitsi huhujen mukaan nk. ”bordelleja”, joissa mies- ja naisruumiit olivat alastomina tarjolla vanhanmallisen kopulaation tarpeisiin. Vaikka osa Neuvoston toimista tuntuikin sorrolta, oli Solley kuitenkin tyytyväinen, että heidän elämänsä niin mallikkaaseen ja suojelemaan tapaan nikottelematta pidettiin oikealla kaistalla, kuten autoja magneettisilla ajoteillä.

Hän oli nielaissut pillerinsä tislatus veden kanssa.

Keskusaukion fotosynteesiaautomaatin mairea jyske kantoi ruokalaan kuin lasti.

Astui sisään liukukadulle, kulki kohti keskusilmanpuhdistamo, jota ennen oli määrä kääntyä 3. poikkikadun kulmasta kohti harmonia-tieteen laitoksen digitaalista korvikekonttoria. Huomaamatta kuljetuksi tullessaan etäältä vastaantulevaa liukukatua myöten lähestyvää herra Folmagheyta, jonka hymyllä olisi onkinut kalan, jos ne eivät olisi kuolleet sukupuuttoon. Kalat? Hymyt? Piirrettiäisiinkö diagrammi: kohtaaminen kuin todennäköisyys, kujeilematta annosteltu sattuman hävitys, joka oli järjestetty jo lapsuudessa ja kirjoitettu mittareihin ja koodauskuiteihin.

Miltei rinnan vastaantulevan suhteen ollessaan Mac Solley käänsi katseensa kohti häntä ja hetkessä herra Folmagheyhän hymyilevät kasvot olivat irronneet ja tarttuneet hänen omiensa tilalle. Kappas! Hämmästynyt ilmeensä nyt Macin vartalon jatkeena herra Folmaghey seisoi liukukadulla, joka vitkaan kuljetti hänen kasvotonta olemustaan kohti uusia seikkailuja.

Macin ilme olisi sekin kenties ollut hämmästynyt, mutta hän ei löytänyt omia kasvojaan.

- Tämäpä merkillistä.

*vallanpaikkaukseen johtaneita vaiheita eli
ihmiskunnan nykyhetki:
metsässä tepastelee ääntä ja eläintä*

- Vruummm... vruummm... vrrrrrrrrr jne. sillä ääni jatkui tasaisena ja taattuna kuin elokuva-suudelma, eikä sen litteroinnille ole tilaa näillä sivuilla. Australia, metsä, yksinäinen lintu suorittamassa soidintanssia. Moottorisahan ääni, johon alkoi vähitellen sekoittua osia Richard Wagnerin Valkyyrien ratsastuksesta. Toistetaan: yksinäinen lintu, metsä, Australia.

- Vruummm... taa-da-taa-da-ta-taa-da... vruummm... taa-da-taa-da-ta-taa-da... vrrrrrrrrrr... taa-taa-taa-daa...

Turhaan kaivelee puhelintaan herra siellä.

*vallanpaikkauksen jälkeinen yhdeksäs biennaali:
hra Foalsey esittäytyy allegorisesti*

Vielä yhdeksäntenä biennaalina vallanpaikkauksen jälkeen rikoksen post it -lapun värin perusteella erottuvaksi tuomaroitu salainen karnaalitoiminta kykeni järjestäytyneenä selviämään yhteiskunnan kyljessä kuin loiseläin, joka pimeällä imee ravintonsa valoisan ajan toimijoiden krediittisiruista. Se sykki ja pamppaili, oli pehmeä ja eritti nuhteenalaisia mysteerejä. Langat himmenivät ja iltaa kuin kerjäläistä kaatui piikkilankoja kasvavien aitojen päälle. Perusilmeisiin lisätyn viettelyksen kuvioinnin odotus raapi paikkaa etsivän ohimoita.

Lejeerinkikuuta vinnattiin paikalleen, latvusten takana se piilotteli hepeniään ja oli aidosta seuraava.

Bordelleissa tarjoltiin aina TosiRuokaa, höyryäviä annoksia eläimistä, joita ei vielä oltu onnistuttu sulkemaan reservaatteihin tai joita käytiin sen sisältä uhkarohkeasti pyydystämässä. Ruokalista riippui aina päivän saaliista: peuranlihaa, fasaaneja, toisinaan koiria ja jäniksiä, käärmeitä ja silloin tällöin kelpo sianlihaa, reunoiltaan herkulliseksi raunioituvaa pekonia, pihvejä ja sydäntä, maksaa ja korvia, saporosnackseja

ja kirjaimia, paljon kirjaimia kuin kudottaisiin lujaa. Bordellin toisesta portista kulkivat harvat rohkeat TosiLempeen fetissinsä liimanneet kansalaiset, jotka eivät olleet tottuneet tai halunneet tottua elektroniseen unenaikaiseen lievitykseen, vaan vaativat hekuman poltettavaa liekkiä, ruumiin lihaa. Oven yllä punainen kolmio, oven takana sen sellainen uh, huh.

Kaksinkerroin taittunut nuori tyttö imeskeli kameleontin silmiä ovea vasten olevassa pöydässä.

Edellä luetellut olivat pääpiirteissään vallanpaikkauksen jälkeisen yhdeksännän biennaalin mahdolliset lihan ilot. Jos jäi verekseltään kiinni, tuli välittömästi tuomituksi uudelleenkodeukseen, mutta koska kohtaamiset järjestettiin käytännön syistä usein eläinreservaattien lähistöillä nopeasti kasaan kyhätyissä telta- ja hökkelikylissä, ei virkavalta (nyk. ”Säätelyosasto”) ehtinyt kaupunkilaisten sertifioitua käytöstä turva-alueiden sisäpuolisessa todellisuudessa vaaliessaan ulottaa sähköisiä tainnuttimiaan niin etäälle TosiTodellisuuteen. Työpaikoilla pakollisina järjestettävät testit* saattoi myös kiertää ostamalla siirtokunnasta lähtiessään purkillisen taatusti puhdasta, kemiallisesti juuri tätä tarkoitusta varten valmistettua testimateriaali-DNA:ta. Kauppa kävi kuin ompelukone, ja salaa.

Eittämättä osa molempien lihojen viehätyksestä perustui huolella skinneroitujen kansalaisten kohdalla myös tähän salamyhkäisyyteen, joka asuu ihmisten päissä syvemmissä kerroksissa kuin silkka halu lihaan ala- tai yläpäällä nautittuna – olihan lisääntyminen taattu kemian laitoksilla jo vuosikausia ennen vallanpaikkauksen kopulaatiokiellon astumista voimaan. Evoluutio ei siis enää vaatinut karnaaliyhteyttämistä. Mutta ulkoinen kehitys on nopeampi kuin se, joka kallon kapyysissa ottaa aikansa... siksi maailmaa oli säädeltävä rautaisella kurilla, kunnes kaikki olisi unohtunut ja koodi puhdas kuin perjantaipyykki.

Öljykäyttöinen taivas velloi reservaattiaidan yllä kuin uppopaistokattilaan tungettu sateenvarjo, antimonitorein vaimennetut katkonaiset äänet kantautuivat vaimeana kellahteluna yön nuoralla, ponnahtelivat

* Kiveksistä mitattava siemennesteen liikkumahistoria (TSM), erektiivisen kulman vaihtelut (CEA) sekä ulosteesta selviävä ravinnikäyrä (ENN) toimittivat lukuisia taitamattomia fetissinvaalijoita valvontasäteiden taakse.

ja toistuivat topakasti. Foalsey kääriytyi tiukemmin keinokuitutakkiinsa ja käveli vitkastellen kohti bordellia kuin viheltelisi, vaikka ei.

Metsissä tahi pensaissa piileskeli aina joku kurja kappale reservaatin väkeä, joka edellisen illan lihanjäänteiden jätemylyllystä pelastettuaan oli päättänyt ansaita muutaman lantin kauppaamalla riekaletta seuraavana päivänä halvemmalla, bordellin hintojen kanssa kilpasilla. Parhaimmillaan näillä torimyyjillä saattoi olla niin sanoaksemme kahdenlaista lihaa tarjota, ja tiedetään monien langenneen niin jälleen sanoaksemme loveen jo ennen paheiden pesää, ja herkutelleen reisien baarijakkaralla keinahdellen TosiLihan säikeitä hampaidensa välissä. Toisaalta muuttaman virkaintoisen Säätelijän tiedettiin metsälegendan mukaan näyttelvän kevytkenkäisiä kahden lihan kauppiaita ja näin ratsaavan epäilyksestä vapaita asiakkaita. Tätä pidettiin kummallisena sen vuoksi, että näyttelyminen, toisen eleiden kopiointi ja niiden sovittaminen oman persoonan kautta illusoriseksi kuvaksi* toisesta oli ankarasti kiellettyä kaikkialla. Teattereista ei kuultu puhuttavankaan ja hevosvision ohjelmisto täyttyi saippuamainoksista, joissa arki-ihmiset näyttelivät itseään ja kokivat mitä tavallisimpia vastuullisia sattumuksia ja suodatettuja elämyksiä odottaessaan mihin elämän liukukatku heitä vakaasti kuljettaisi.*

Foalsey (jota ei tule sekoittaa herra Mac Solleyhyn) vältti ensimmäiset edukkaat krediittikiusaukset kulkeakseen valikoidumpien ja turvallisempien pariin.

- Täältä sitä saa!
- Tänään albatrossia!
- ...rintapaloja!
- ...vielä eilistä pyöriäise* - ...reisiä!
- ...rottia!
- Sisäelimet ja silmät halvemmalla!

Nyökäten kuin tuomittu Foalsey asettui jonoon, jossa herrasmiehet tiskiä lähten keskustelivat liukukatujen turvallisuudesta ja uudistuksista,

* Tämä ei ole kertojan puhetta, vaan suoraa lainaa Vallanpaikkauksen Neuvoston lakikirjasta, § 78 a2.

* Jälleen: ei kertoja, vaan lainaus, nyt Vallanpaikkauksen Yleisvisioyhtiön ohjelmapaasta.

joita Neuvosto oli tehnyt julkisia pään asentoja koskeviin pykäliin. Tuli hänen vuoronsa, maksettiin vaadittavat krediitit, astuttiin punaiseen huoneeseen kuin patapaistin sisään, riisuuduttiin.

- Olisiko mahdollista pyytää erästä asiaa?

*vallanpaikkaukseen johtaneita vaiheita
eli ihmiskunnan nykyhetki:
objektiivinen havainnoitsija menee metsään*

Kirjavassa sulkapeitteessään vaiti näkee 270 astetta ympärilleen. Suoraan edessä kasvusto ratkeaa hakkuuaukeaksi. Tilan kulkevat auki nahkaisin astioin vuoratut ulokkeet. Aluskasvuston ja hakkuujätteiden keveä risahtelu toistuu liian hiljaisena, jotta sitä voisi kuulla edes kuunnellesaan. Peilin edessä nahkainen ja suojaton valmistautumassa karsimaan hyperreaalisen simulaation elinolosuhteita tietämättä mikä häntä odottaa. Lintu viheltelee Kwai-joen siltaa.

Muistattehan miten se menee?

*vallanpaikkauksen jälkeinen viidestoista biennaali:
korttipöytä ja kanalintu*

Pieni kuihtunut mies muovinen lampunvarjostin päässään taittoi jalan irti nuotiolla paahdetusta dodosta ja nielaisi kuin söisi sanansa. Hajuunestoautomaatteja oli asetettu kaikkialle, savuttomalla liekillä palavia koristepuita häkillinen piikkilanka-aidan vieressä. Toiminnan oli pysyttävä salassa kuin saaliseläimen, joka ei onnistunut milloinkaan pysymään salassa, joten mahdollisuudet olivat hyvät. Pöydällä, jonka virkaa toimitti tyhjä lastauslaatikko, lyötiin näkymättömiä kortteja, sillä näkyviä ei enää ollut saatavilla mistään. Peli oli järin jännittävä, oli Firrinaghin vuoro sekoittaa. Hän jakoi ja löi.

- Kuningas.
- Yhdeksän.
- Sanottu jo.

- Kahdeksan.
- Neljä
- Mikätahansa.
- Kolme.
- Kolme.
- Sanottu jo.
- Kuningatar.
- Toinen mikätahansa.
- En vastaa.
- Kuningatar.
- Vastaan ja vaihdan.
- Kymmenen.
- jne.

Kolmijalkainen vanha koira rähjäsi näkymättömien postinkantajien muistoille unissaan.

Samaan aikaan ei niin kovin toisaalla Mac Solley istui ARF:n (Anonyymit TosiRuokafetisistit) kokouksessa, jossa juuri tunnustetaan tiskiin pitkän tilauksen tapaan lateli TosiRuokaa alati himoitseva nuori nainen, joka kenties lapsuudestaan saattoi muistaa hetkiä, jolloin TosiRuokaa vielä sai – juuri se lieni syynä hänen alituisen himoonsa, joka kohdistui banaaneihin.*

Lista kuin kirosanojen kavalkadi, koneistettu tunnustus ominaisuudesta nimeltä valitettava entisaika. TosiFetisistien erityyppisten jäänehalujen poistaiskokouksessa oli sallittua käyttää sanoja ja jopa ilmeitä, jotka eivät kuuluneet Neuvoston määrittelemän katalogin hyväksytyihin viestinnän muotoihin – niiden käyttökonteksti oli kuitenkin säädelty ja ilmaisun oli määrä johtaa ainoastaan ongelmista (ja sen kautta lopulta myös ilmaisuista itsestään) eroon pääsemiseen, harva näet ymmärsi, että ilmaiset saattoivat olla näiden ongelmien perustalla säikkyvä syy.

Macin ei ollut onnistunut päästä irti riippuvuuden lähteen pakotetun poistamisen jälkeisestä korviketilasta – hän oli jopa langennut

* Vallanpaikkauksen jälkeisenä viidentenätoista biennaalina on muiden muistien ohella ehditty unohtaa myös psykoanalyysi. Siksi tarinan sisäiset (i.e. intradiegeettiset) henkilöt eivät huvitu tästä miellelyhtymästä, jonka Vallanpaikkaukseen johtaneita vaiheita elävä nykylukija kenties osaa mielessään liittää muuhunkin kuin ruoanhimoon.

hankkimaan ruokakuvia mustan pörssin kauppiailta, likaisilta ja pitkässä muovitakissa kulkevilta hahmoilta, jotka ilmestyivät liukukatu-
jen kulmiin kävelemään aloillaan vastasuuntaan. Olivathan kuvat usein
laadultaan kelvottomia ja kulmistaan taittuneita, mutta Mac ei kerta
kaikkiaan voinut itselleen mitään. Sitten hänet passitettiin ARF:n ryh-
mään. Hän tunsi epämääräistä ahdistuksen ja huonon omatunnon kal-
taisia aistimuksia – epämääräisiä siksi, että ne oli varsin ylimalkaisesti
määriteltä emootiomittariin (jollaista jokainen kantoi ranteessaan, jotta
tunnetila kyettäisiin tarkastamaan haluttuna ajankohtana, ja jotta se oli-
si selvä myös muille) kytketyssä vastiketaulukossa:*

*Olotila, jonka saavuttamiseen olet toteuttanut joitain minäyksikön
kannalta hyväksynnän reuna-alueella sijaitsevia tekoja, toimia tai yrityksiä,
joista joudut edesvastuuseen minäyksikön sisäisessä kaksinaismaailmassa.*

- ...ja nähdessäni valkean, kliinisen pillerin, en saata kuin ajatel-
la kellertävää, hieman jo tummunutta banaania, jollaisia muistan isän
kädessä nähneeni: pehmeä kuori, ensin yksi siivu, sitten toinen, kun-
nes koko herkkä alkaa paljastua... vain kuvitella upottavani sen
suihuni ja... Tyttörukka jatkoi tarinaansa kuin työuraa virastossa, Mac
Solleyn onneksi, sillä hän ei ollut tottunut julkisiin puheisiin ja sai näin
pysyteltä sivummalla. - ...iltaisin itken itseni uneen, kun ajattelen kur-
pitsaa, suurta kurpitsaa, joka minulla on sänkyni alla...

Mac katsahti vielä muutaman biennaalin jälkeenkin itselleen hie-
man vierailta tuntuvilla vastaantulijalta hänelle siirtyneillä silmillä
vieressään istuvan nuoren naisen suuntaan tämän nyhkyttäessä, laski
kätensä hänen olkapäälleen ja huomasi samalla, että tytön käsi oli kor-
vannut hänen omansa – ja kun tuo hytkyvä ja tirsokuva raukka oli käm-
menselellään pyyhkimässä kyyneliään, hän huomasi itseltään puuttuvan
toisen yläulokkeen aivan kokonaan.

Ehdittiinkö seuraavan istunnon ajankohtaa edes sopia?

* Vastiketaulukon määritelmät vastaavat koodauslaitoksissa ihmisiin simuloituja tunne-
tiloja. Ne ovat useimmissa tapauksissa täydellisesti yksi yhteen tunnistettavissa ja siten
hyväksyttävissä. Osa emootioista on kuitenkin näin varhaisessa valtion biennaalikehi-
tyksessä vielä jäänteomaisia ajalta ennen vallanpaikkausta, ja siksi ongelmia toisinaan
esiintyy. Ratkaisu: jatkokoodaus.

*vallanpaikkauksen jälkeinen toinen biennaali:
sulkemisaika*

Akuuttien uudistusten jälkeen oli vallanpaikkauksen jälkeisenä toisena biennaalina päädytty nostamaan tärkeiden toimenpiteiden joukkoon välitön saasteisen ja tarttuvien tauteja levittävän, sekä huonoa ja moraaliltaan löyhää käytöstä esimerkiksi edesauttavan genitaalejaan imeskelevien ja ulostettaan haistelevan eläinkannan sulkeminen omiin tiloihinsa. Kyse ei ollut eläintarhoista, vaan puistoista jonne kansalaisilta oli pääsy kielletty ja jossa saattoi vierailta ainoastaan tieteellis-taloudellisista syistä, keräämässä valmistusaineita ravintopillereitä varten. Tähän tarvittiin erillinen tutkimussertifikaatti, joita Neuvosto myönsi ainoastaan läpikotakoodatuille. Eläimiä kuvattiin aluksi filmille ja suuri TosiElokuva pyöri kanavalla 14 jokaisen iloksi ja riemuksi – tämänkin huomattiin kuitenkin rappeuttavan käytös- ja viestintätapojen tasaista pintaa ja päätettiin siirtyä seuraavaan vaiheeseen.

Aluksi tarjottiin eläinkuvatarhoja, joissa eläinkuvista näytettiin vain yksilömoraalia ja laumauskollisuutta vankistavat otokset. Ajan suhteen vapaamatkaava ja kerrassaan oivallinen kertojanne tietää niiden lopun kuitenkin koittaneen seitsemäntenä vallanpaikkauksen jälkeisenä biennaalina, kun myöhäsyntyiset ei-aikuiset (vakiintunut käsite, ent. ”lapset”) alkoivat hämmentyä kuvista, joilla ei ollut yhteistä pintaa todellisuuden kanssa. Eläimet tarhoissa korvattiin näin ollen peileillä.

Valvontakameroiden raakilemisen letkeä surraus kimalteli ilmassa. Peilitarhoista sai kotiin lähtiessään lunastaa sovitulla krediittisummalla tallenteen, jolta sai myöhemmin katsella itseään kierroksella katselemassa itseään peleistä.

Koko eläinkunnan hävittämistä planeetalta harkittiin, mutta Neuvosto katsoi sen epäsovivaksi imperialismiksi, koska se olisi kuluttanut varsin hyödyllisiä ja vieläpä uusiutuvia luonnon ei-sielullisia raaka-aineita aivan liiaksi. Lisäksi eläinten suorittama toiminta ekosysteemissä oli kokonaisuuteen nähden jokseenkin hyödyllistä, jos niiden anatomisesti epäsuotuisilta akteilta vain onnistui varjelemaan

silmänsä. Päädyttiin siis eristämiseen – tällä menetelmällä ihmisten ja eläinten niin kovasti toisistaan poikkeavat ekosysteemikehät ikään kuin vain hipaisivat toisiaan, eikä eläinten lajialkuperäämme viittaavaa vaistojen manifestaatiota ollut enää tarve seurata kaduilla ja toreilla. Eläimet saivat reservaateissaan toimittaa myös joitain raskaita, mekaanisia töitä – niiden liikkeet tuottivat näet ruumiiseen tarkasti sijoitet-
tujen anturien kautta sähköä Neuvoston energiaohjelman tarpeisiin. Tämän vuoksi kerran aamulla ja kerran alkuillasta paukahti kova ääni nauhurilta kaikissa eläinreservaateissa: silloin otukset pinkkaisivat hätäpäässään (aseen ääntä kehityksensä dominossa pelkäämään oppineina) kohtuuttomaan juoksuun ja tuottivat enemmän energiaa heräävän ja työstä palaavan kansan luoman sähköpiikin kattamiseksi. Eläimet eivät myöskään joutuneet kokemaan luonnollisen kuoleman tuskaa, sillä hoidettuaan jälkeläisensä maailmaan ne yleensä likvidoitii ja sähköanturit siirrettiin nuoremmalle, liukaskoipisemmalle sukupolvelle. Jokaista lajia varten oli Tiivistys- ja kehräkoneen Ô-jauhatusaukkoon sopiva suutin, jonka kautta epäminäyksiköt saatiin mahdollisimman vähällä vaivalla ja kuvotuksella sisään laitteeseen, joka käsitteli ne raaka-aineeksi, jota ei enää tunnistanut orgaaniseksi tai ainakaan ennen eläväiseksi ja jota saatettiin edelleen jalostaa pillereiksi, saippuaksi, peruuksiksi, taiteeksi (kunnes se kiellettäisiin), toiveiksi, lahjoiksi, keino-kukiksi, kaupauksen valuutaksi ja tynnyntäytteeksi.

Valtakunnassa kaikki hyvin, totesi sertifioitu seinäkirjoitus, ja suurin osa oli samaa mieltä.

Firrinagh ryömi matalassa ruovikossa ohi reservaatin sensorien ja viritti jalkajouseensa nuoleksi teroitettun antennin. Hänen tehtävänsä oli välittää lihaa kiinalaiseen siirtokuntaan, joka ei ollut pystynyt luopumaan tästä saastaisesta tavasta vielä vallanpaikkauksen jälkeiseen toiseen biennaaliin tultaessa, ja taisteli nyt vimmatusti henkiinjäämisensä ja tapojensa puolesta – kaikki tosin tiesivät kysymyksen olevan vain ajasta (ennen kuin se kiellettäisiin).

Eläimet eivät osanneet varoa antennoja, sillä niitä oli samoin asetettu reservaattialueelle, hakattujen puiden sijaan. Kaupungissa antennit olisivat vain häirinneet tuottoisaa rakentamista ja kevytlentoliikennettä. Pienet ja megalomaaniset antennit olivat siis muodostuneet

eläinten ekosysteemiksi, niiden luonnolliseksi elinpiiriksi. Siksi ne kävivät myös metsästysaseista.

Lyyralintu sirahтели tuskin kuuluvasti ja oli sinistä paljon.

Myöhempinä ja vielä niiden jälkeen koettuina vallanpaikkausta seuranneina biennaaleina riippumattomat lainsuojattomat ihmisyhdykunnat pienenivät ja niiden jäsenet integroituvat vallitseviin oloihin, muuttivat kaupunkeihin ja kulkivat kasvottomina liukuteitä pitkin kuin teuras joskus aiempina aikoina, silloin kun aurinko ei ollut ainoastaan suuri hehkulamppu, jonka Neuvosto sammutti yön ajaksi.* Pienet yhdyskunnat onnistuivat kuitenkin säilyttämään omavaraisen toimintansa vakaina myymällä osan saalistamistaan eläimistä ja täysikasvuisista poijistaan ja tyttäristöään bordelleihin. Bordellit yritettiin kitkeä juuriltaan kitkemällä ihmisiltä kertakaikkisesti halut karnaaliin koodaamalla mielet uudestaan, mutta aivot ovat kerrassaan arvaamaton kapine, eikä laite ole vastine vastineelle. Vaikka suurin osa osasi nauttia unityyneystä ja peilitarhoista, oli joitain minäyksiköitä, joiden epäminuus puski läpi kuin aurinko kasvihuoneen katosta, eikä suostunut enää poistumaan.

Toisena biennaalina vallanpaikkauksen jälkeen ihmiset olivat vasta alkaneet ymmärtää, ettei heidän tehtävänsä alkuunkaan ollut edes harkitta ymmärtämistä, vaan täyspainoisesti heittäytyä ymmärtämisen tuolle puolen kuin vanhojen tarinoiden (jotka oli kielletty) lentävälle matolle ja antaa Neuvoston kuljettaa heitä satumaisiksi kerrottujen kaatopaikkojen halki. Uudistukset tulivat luonnollisina kuin tieto sairaudesta ja niiden mukana kuljettiin tasaista tietä – avioliittolupauksista poistettiin fraasi ”myötä- ja vastamäessä”, sillä enää ei ollut kumpaakaan, oli vain tasainen liukutie, joka kuljetti minne johti, ei muualle, jolloin ajan syömä metaforakin kävi tarpeettomaksi... annettiin vain tuulikoneen puhaltaa hellää musiikkiaan TosiElämän kohtaukseen, joka muistutti

* Tämä on vallanpaikkauksen jälkeinen mytologinen tulkinta. Aurinko on kyllä sammunut, mutta sen tilalla ei ole valtava hehkulamppu, vaan eräänlainen jatkuvassa altistumisen tilassa koskaan toteutumattomaan potentiaaliseen tyhjiöön asetettu ydinräjähdysten staattinen tila. Räjähdyks ei siis milloinkaan saavuta lopullista vaihettaan, vaan säkenöi kromintuoksuisena ja keveästi raudanmakuisena tyhjiökuplassa keinotekoisena ilmähän ulkopuolella. Tämän vuoksi Neuvosto ei myöskään tosiasiaa saata sammuttaa laitetta; sen päälle vedetään joka yö aste asteelta valtava huppu, jota teknikat leikkisästi kutsuvat nimellä ”esirippu”, vaikka kukaan ei tiedä mitä se tarkoittaa.

siitä, mitä hevosvisiossa päivittäin tapahtui.

Kun jokainen kansalainen ei ollut vielä tottunut viemään läpi arki-
aamuista simulaatioharjoitustaan, joka koostui seitsemän viestivän
perusilmeen tukalasta mutta palkitsevasta imitoinnista toisen minäyk-
sikön reaktiota tarkkaillen,* sekä äänensävyjen mallinnuksesta kaiut-
timista kuuluvien merkkien mukaisesti, nähtiin kaduilla monenlaista
hämmennystä ja sekaannusta, joiden alkusyynä pääteltiin olevan vies-
tinnän liiallinen riippuvuus varhain syntyneestä animaalisesta moni-
tulkintaisuudesta. Mutta kun seitsemän biennaalia vallonpaikkauksen
jälkeen oli kulunut laadittiin rikoslakiin pykälä, joka ilmoitti epäsuoran
viestinnän, sumean ja tarkoitusperättömän ilmaisun ja etenkin kaksita-
soisen ironian* laittomiksi. Kuinka vaivattomasti kaikki etenikään, kun
äänteeseen tai ilmeeseen osattiin reagoida juuri oikealla tavalla, tuot-
taa sen simuloitu vastine ja lahjoittaa se takaisin alkuperäisen viestimen
suojalle: ei enää väärynymärryksiä, ei häpeällisiä tilanteita, freudilai-
sia lipsahduksia tai noloa änktyystä... kaikki tiesivät kuinka keskustelut
päättyisivät ja kenen ne tulisi lopettaa sopivalla fraasilla.

Nauhuri pyöri koodauslaitoksessa suodattaen vuorokaudenaikaan
sopivia tuntomelodioita keskusilmastoinnin kautta jokaiseen huonee-
seen. Kaikki hyvin. Kaikki hyvin.

Piestyn lihan tapaan hienoisesti punasteleva herra Foalsey kulki liu-
kukatua päivitetty laitos Neuvoston julkaisemasta ”Toivotut vastaukset
rikoksen jälkeisissä kuulusteluissa” kainalossaan, siirtyi pois Sääteilylai-
toksen edestä ja astui ovesta pimeään käytävään, jonka seinää koristivat
ruudut ja kaiuttimet, jotta syyllisen olo olisi kotoisa.

- Varsin sadin.

* Peilit on kielletty yksityisinä turhamaisuusobjekteina, jonka vuoksi perusilmeitä on
harjoitettava perusreaktiota samaan aikaan harjoittelevan vähäkauimmaisena (perheen-
jäsentä tai ystävää tarkoittava uudissana, joka korvasi käsitteen ”lähimmäinen”, joka
koettiin liian intiimiksi) kanssa. Peilit olivat sallittuja ainoastaan säätelyasemilla ja koo-
dauslaitosten konttoreissa, joissa perusilmeiden harjoitteita laiminlyöneet saivat osak-
seen uudelleenkodeauksen lahjan.

* Jälleen lainaa Vallanpaikkauksen Neuvoston lakikirjasta, § 665 c3.

*vallanpaikkauksen jälkeinen viidestoista biennaali:
muodonmuutos*

Kun Mac Solley eräänä aamuna heräsi levottomista unista, huomasi hän keskivartalonsa muuttuneen vuoteessa suunnattomaksi televisioksi. Hän makasi muovimaisen kovalla selällään ja näki, jos hieman kohotti päätään, kuperan, kirkkaan, lasimaiseksi ruuduksi muuttuneen vatsansa, jolta sängynpeite oli valumassa alas. Ohjelma jatkui kuitenkin entisellään, joten herra Solley ei nähnyt mitään syytä miksei kiiruhtaisi töihinsä harmoniatieteen laitoksen digitaaliseen korvikekonttoriin, hop hop.

Natascha Kampusch yrittää soittaa Wolfgang Priklopilille.

”Tavoittelemaanne numeroon ei juuri nyt saada yhteyttä. Yrittäkää myöhemmin uudelleen.”

- Peijooni.

*vallanpaikkauksen jälkeinen kymmenes biennaali:
otteita poliisiraportista, joka koskee herra Foalseyn
rikosta ja siihen sovitettavaa tuomiota*

Herra Foalsey on myöntänyt hänelle määrätyn syyllisyyden ja kertoo vapaaehtoisesti, sanojen kanssa yhteen sovitettavin perusilmein kommunikoiden, vierailleensa eläinreservaatti A-12:a vierelle sijoitetussa nk. ”bordellissa”, eli laittoman karnaalitalouden lihanjakelukeskuksessa yhdeksäntenä biennaalina vallanpaikkauksen jälkeen, työvuoden ensimmäisen kierron aikaan. Tutkintapöytäkirjassa hän kuitenkin toteaa ”...eli en siis hyödyntänyt ainoatakaan noissa tiloissa tarjottavaa krediitinvaraista palvelusta, joiden luonteesta oletan teillä olevan riittävästi tietoa, jotta minun ei tarvitse niitä seikkaperäisesti selostaa. Vaikka siis maksoinkin krediittejä, voin...” – tämä on tarkastettu herra Foalseyn krediittihistoriasta ja todettu paikkansapitäväksi, summa vastaa tarkalleen laitoksen tarjoaman TosiLemmen lihan #2 palveluksista maksettavaa krediittimäärää, jolloin epäilymme kohdistuvat

karnaalihalun elävän lihan suoritukseen. Herra Foalsey kuitenkin antoi ymmärtää, ettei hyödyntänyt Tosi Lemmen palveluksia konventionaalaisella tavalla, vaan hänellä on omia intressejään, jotka "...naiset, jotka ovat hinnoitelleen itsensä. Oma tarkoitukseni on erilainen ja yritän välttää sen aikana kaikkea karnaalia kosketusta, paitsi itseäni. Haluatteko, että selitän tarkemmin: en ole varautunut ottamaan kontaktia toisiin minäyksiköihin, mutta itseni kanssa..." Onko tätä mahdollista lähettää virallisen raportin mukana? Sisältö on muunnettava Neuvoston laatimalle yleiskielelle, jotta syyllisyyskäynnissä on mahdollista käydä läpi tapahtuma ilman, että käytetään kieltä, jolla ei ole vastinetta normaalien minäyksiköiden kokemusmaailmassa, ja sitä paitsi "...alasti, mutta pyydän aina että hän ei kajoaisi ruumiiseeni; yleensä saavutamme tässä asiassa helposti yhteisymmärryksen, jonka jälkeen pyydän, että työvuorossa oleva karnaaliaktin prosessoija* menisi sängylle makaamaan ja pysyttelisi aivan vaiti. Itse siirryn saniteettitilojen puolelle ja lukitsen oven, jonka jälkeen avaan..." perusilmeiden tutkijat ovat katsoneet herra Foalseyn kuulustelusta laaditun tallenteen ja toteavat hänen käyttävän kasvojaan oikein ja lakien mukaisesti: voidaan siis joko olettaa hänen puhuvan totta, tai vaihtoehtoisesti arvella hänen syyllistyvän vielä vakavampaan rikokseen, draamallisen illuusion luomiseen (ent. "näyttelemine") – tämän tarkistuttamiseksi on järjestettävä lisäkuulustelutilaisuus, jossa draamallisen aktin asian tuntija keskustelee herra Foalseyn kanssa ja arvioi tämän mahdollisen virtualiteetin tason, joka voi vaikuttaa ratkaisevasti "...bideen päälle ja suoritan autofellaation..." sopiiko tämä sana osaksi raporttia? – kenties voimme korvata sen vähemmän rikollisella nimikkeellä, jotta oikeus voisi lukea tuomionsa ilman että rikkoo omia lakejaan "...huoneeseen ja pukeudun, kuten tyttökin, ja menemme yhdessä alas. Tämä tietenkin voi vaikuttaa teistä hieman kummalliselta, mutta vannon, etten koske sormenpäälläkään karnaaliaktin prosessoijiin ja että..." tutkivat Säätelijät ehdottavat täydellistä uudelleenkodeausta, mutta koska syyllinen* ei ole loukannut muiden minäyksiköiden koskemattomuutta,

* Herra Foalseyn sanoja on korvattu litteroinnissa Neuvoston leimaamalla käsitteillä. Alkuperäinen ilmaus tässä yhteydessä oli "portto".

emme voi tuomita häntä Huoneeseen ”...inhimillinen heikkous, vaikka en kannatakaan inhimillisyyttä, vaan ehdotonta uskollisuutta Neuvostolle...” kuulustelu päättyy.

*vallanpaikkaukseen johtaneita vaihteita
eli ihmiskunnan nykyhetki:
katkelma n:o 2 kesken kanavanvaihdon*

Lyyralinnut syövät hyönteisiä, hämähäkkejä, toukkia ja toisinaan siemeniä. Ne etsivät ruokaa raapimalla jaloillaan maata peittävän lehtikerroksen läpi. Vaaraan joutuessaan lyyralinnut juoksevat mieluummin kuin lentävät, sillä niiden liikehtiminen ilmassa on varsin kömpelöä. Linnun on nähty pakenevan piiloon myös esimerkiksi vompattien pesäkoloihin. Eräs anekdootti kertoo, että kaivoskuilua pensaspalon aikaan suojanneet palomiehet saivat seurakseen lukuisia lyyralintuja, jotka muodostivat puoliympyrän kuilun suun ympärille ja pitivät kummallista, lepattavaa ääntä, johon sekoittui toistoja erilaisista komennoista:

- Vasemmalla!
- Hrlap, hrlap, hrlap...
- Suunnatkaa vesi yli matalapalon!
- Suunnatkaavesiyylimatalapalon!
- Kuka sen huusi?
- Hrlap, hralp, hrlap.
- Tuolta.
- olta!
- Osoita...
- soita!
- jne.
- jne.

* Vallanpaikkauksen jälkeisenä kolmantena biennaalina voimaan tuli laki, joka toteaa yksittäisen kansalaisen olevan rikossyytteiden alaiseksi joutuessaan ”syyllinen kunnes toisin todistetaan”. Todistamisen taakka on syyttömyyttään anovalla, eikä todisteaineistoksi kelpaa mikään hänen lähipiirissään manipuloitavissa oleva esine, kuten ”vaimo, työtoveri, veitsi, ampuma-ase (jotka ovat kiellettyjä) tai suullinen lausunto (ibid.), ellei se...” jne.

*vallanpaikkauksen jälkeinen kuudestoista biennaali:
Mac Solley joutuu epäilyttävään valoon*

Oikeudenpalvelija muistutti konetta. Syyllisyydenajaja muistutti herra Foalseyta pysymään vai. Oikeussali muistutti leikkaussalia. Valkoinen väri ja kaikkien kasvoilla pakolliset tunnistamissuojat toivat tämän vaikutelman syyllisen aitiossa syyttömyytensä aikaa haikeana muistelevan herra Foalseyn mieleen, jonka kitarisat oli poistettu TosiSairaalassa ennen vallanpaikkauksen viidettä biennaalia. Alastomina ikkunat antoivat niille säädetyt maisemapinnat laakean huoneen järjestyksen keskelle. Sähköinen sirinä kuin magneetti kielellä ja lamppujen takautuva varmuus, niiden jäykistynyt tanssi (joka oli kielletty).

Suurellisen tarkasti organisoitua asiat ja niitä pienemmät, saman hahmon mukaiset loogiset artefaktit toivat syyllisen *järjestyks*vallan eteen. Hampaassa paikka.

Syyllisen (kunnes syyttömäksi todistetaan) aitiossa seisoi plasmaruudun edessä herra Foalsey. Ruudulla kulki loppumattomana tekstisyklinä hänen tuomionimikkeensä ynnä se pykälä, jonka nojalla hän olisi tuleva tuomituksi, jotta lavasteita ja rituaaleja ei tarvittaisi. Kenenkään mielen vasusta ei tällä tavoin päässyt lipeämään mistä oli kysymys,* eikä kukaan hetkeksikään herpaannuttanut otettaan TosiAsiasta, joka oli yhteiskuntaa kohtaan asetettu tahallinen ja kooditahdonvastainen loukkaus ja täten kohdistui tahallisesti myös jokaista sen kuuliaista minäyksikköä vastaan.

Katto laakeni kuin varmuus tai pergamentti, geometrian suora syytelista.

Tuntematta toisiaan siitä huolimatta, että ovat tulleet esitellyiksi saman kertomuksen kehyksissä, vaihtoivat katseita kuin vääriä valuutta katulapsen kanssa herra Foalsey ja syyllisyydentoteajiini (ent. ”valamiehistö”) mukaan velvollisuustoimintaa suorittamaan kutsuttu Mac

* Itse asiassa näin ei ole saanut todeta vallanpaikkauksen jälkeisen neljännen biennalin jälkeen. Nykyään fraasi kuuluu loogisemmin: ”Hän ei tiennyt mistä tässä kaikessa oikein oli vastaus”, sillä tokihan jokainen kysymyksen tietää, mutta vastausta saa usein etsiä. Varmaa on vain sen olemassaolo.

Solley, joka oli saliin tullessaan hiljentänyt vatsastaan kasvavan television äänet, jotta ei häiritse istunnon kulkua, sekä kätkenyt naisellisen kätensä vuoratun puvuntakin sisään. Hän tosin alkoi voida jokseenkin pahoin jos vastaanottimen ääni oli poissa, puhumattakaan siitä että olisi uskaltanut sammuttaa ohjelmavirran, mutta oli myös oppinut, että joissain paikoissa ei kaksinkertaisesti ollut soveliaista näyttäytyä televisio keskivartalonaan, ja oli tämän mukaisesti saattanut totutella kokonaisuus huomioon ottaen aivan kelpo tapaan elämään elämäänsä vieraine kasvoineen, siroine naisenkäsineen ja digitaalisine torsonseutuineen.

Istumisen simultaanisuuden kahiseva toppuuttelu, asettautumisen päivänlasku.

- Olette siis syyllinen herra Foalsey. Onko teillä siihen jotain sanottavaa?

- Koska en kykene osoittamaan syyttömyyttäni, enkä ole siihen pyrkinyt, vetoan rikkomukseni ainutlaatuisuuteen ja siihen, etten rikkonut muiden minäyksiköiden koskemattomuuden periaatetta. Syyllisyyteni kiistämättömyys lankeaa edukseni ja todistaa, että olen koodiltani kunnollinen. Ei ole mitään syytä...

- Aivan.

- ...lisäksi huomauttaa, että pahat tapani ovat menneisyyteen kuuluva häpeätahra, jonka omatuntoni Kleenerd* pesee tulevaisuudestani pois kuin...

- Aivan.

- ...ja kaikki on jälleen entisellään, puhtaampana kuin uusi. Tämän vuoksi vetoan tuomioistuimeen, jotta voisin jatkaa elämäni ja Neuvoston palvelemista entiseen tapaan. Olen yhteiskunnalle varsin hyödyllinen osa, minun nykyisestä jäsenenä olemisen tavastani on selvästi enemmän etua kuin haittaa.

- Aivan.

Kiitämme.

Koska välttämätöntä syyllisyyttä ei koetettu kiistää, vetäytyi

* Yhtiöt saivat jo kolmannelta vallanpaikkauksen jälkeisesti biennaalista lähtien ostaa oikeuskäsittelyjen metaforat mainoksiksi tuotteilleen tuomarien ja asianajajien riittävän palkkauksen varmistamiseksi, jotta lahjuskäytäntö vähenisi riittävän taloudellisen turvan takaamana.

syllisydentoteajien kymmenpäinen joukko pohtimaan syyllisyyspäättöksen sanamuotoa ja tuomiota.

Ohjekirjan mukaan ymmärrettävästi päätöksestä ilmoitettuaan joutuu syyllisydentoteajien puheenjohtaja Mac S. huomaamaan saaneensa jonkin semioottisen vahingon seurauksena itselleen herra Foalseyn alavartalon... Foalseyn itsensä on nyt hankala poistua paikalta jaloitta, jotka Mac on anastanut.

Mutta siitä joskus toiste.

*vallanpaikkauksen jälkeinen kuudes biennaali:
yleisten olojen esittelyä, eli peili ja sen anekdootti*

- Kävelkää peilin eteen.
- Tähänkö...?
- Aivan niin. Sitten osoitatte perusilmeen #12.
- Onko tämä peili?
- Vaiti! Katsokaa kasvojanne, ottakaa perusilme #12.
- Mutta... mutta... minäyksikköni kiiltokopiohan on käänteinen verrattuna vastapäätäni yleensä seisovaan todelliseen minäyksikköön.
- Tottukaa. PERUSILME #12
- Aivan, suokaa anteeksi, mutta...
- !
- Aivan, numero 12 – siis valitettavan tapaturman reaktio. Kas näin.
- Oikein hyvä. Sitten perusilme #3
- ...
- PERUSILME #3
- ...
- Ettekö muista perusilmettä numero kolme?
- Lienee jotenkin päässyt unohtumaan... peili ei valehtele.
- Mutta te voitte valehdella... ja jos ette onnistu olemaan muille minäyksiköille uskollisen peilin kaltainen vastakansalainen, te vaaranatte koko valtion privaattiturvallisuuden. Koettakaapa nyt – kirjasessa sanotaan perusilmeen # 3 kohdalla: katumus väistämättömistä teoista.

- ...
- Perkele!
- Mitä nyt?
- Tehän näyttelette! Tiedättehän että draamallinen ulosanti metatason viestinä on ankarasti kiellettyä...
- Tiedän.
- ☐#"?\$ jne.
- Mitä minulle nyt tapahtuu.
- Joudutte uudelleenkoodattavaksi. Onko teillä perhettä?
- On, toki on. Aviomies ja neljä las...
- Ei ole enää.
- ...?
- Näkemiin.

*vallanpaikkaukseen johtaneita vaihteita
eli ihmiskunnan nykyhetki:
lyyralintu esittäytyy työkaluille*

Urospuolisen lyyralinnun soidinmenot koostuvat viekoittelevasta tanssista ja laulusta, jossa lintu yhdistää useampia oppimiaan ääniä yhdeksi kokonaisuudeksi. Lintu ei itse kykene millään tavoin arvioimaan äänneiden alkuperää tai merkitystä, vaan se käyttää niitä ainoastaan omia tarkoituksiaan vastaavina, puhtaina ilmaisuina ilman mainittavaa sisältöä. Koska kyse on matkimisesta, ei voida sanoa, että yhdistelmät perustuisivat joillekin musiikillisille tai foneettisille lainalaisuuksille. Lintu yhdistelee tuoreessa muistissa olevia ääniä, joskin tiedetään lyyralintujen kyyneen säilyttämään tiettyjä äänikokonaisuuksia varsin pitkiäkin aikoja. Tämän arvellaan johtuvan siitä yksinkertaisesta kehityso pillisestä tosiseikasta, että lintu on ehdollistunut huomaamaan jonkin äänen toimivan paremmin parittelukumppanin houkuttelussa – näin ollen se toistaa sitä riittävän usein, jotta se pysyy mukana repertuaarissa. Voidaan siis sanoa, että naaras valitsee käytöksellään mitkä äänet tulevat kestäväksi. Samalla voidaan todeta, että äänien vaikutusten suhteen on eroja: lintu ei vain voi itse niitä selvittää muuta kuin kokeilemalla ja reagoimalla. Viittaukset musiikillisuuteen ovat siinäkin mielessä

kaukaa haettuja, että musiikissa, kuten äänien preferenssi- tai hierarkiajärjestelmissä yleensäkin, on kysymys antropomorfisesta arviointikäsitteistöstä. Lainattujen äänien monimutkaisten yhdistelmien tarkoitus on siis lyödä laudalta kilpailijat, toiset uroslinnut, joilla on omat ääniyhdistelmänsä. Erikoista on, että lyyrälintujen ei juurikaan tarvitse valmistella esityksiään, vaan ne syntyvät hyvin spontaanisti ja saattavat kestää varsin pitkään. Lyyralinnulla ei ole havaittu lajille ominaista yhtä äänelytapaa, sillä kaikki tyyppillisesti lintuihin liitettävät äänet ne ovat lainanneet muilta lajeilta. Lyyralinnut ovat ratkaisevasti vähentyneet, kun niille tärkeissä metsissä on suoritettu teollisuuden vaatimia hakkuita. Ne ovat simuloineet epätoivoisissa soidinmenoissaan omaa elinpiiriään tuhoavien moottorisahojen ja työkoneiden ääniä. Lisäksi ne ovat oppineet houkuttelemaan naaraita matkapuhelinten soittoaänillä, puheensorinalla josta on erotettavissa katkelmia eri keskusteluista, radion vaihtuvilla musiikkikappaleilla sekä helikopterin moottorin äänellä. Taitava lyyrälintu olisi saattanut puhua nauhalle tämänkin katkelman. Taitava lyyrälintu olisi saattanut puhua nauhalle tämänkin katkelman. Taitava lyyrälintu...

*vallanpaikkauksen jälkeinen seitsemästoista biennaali:
Mac Solleyn vastoinkäymiset jatkuvat*

Tapahtui eräänä iltana väestönlaskennan aikaan, että Mac Solleyn kävellessä epähuomiossa päin lähetintornia hänen päälakensa korvautui antennilla. Samaan aikaan William Randolph Hearst sytyttää savukkeen hitaasti vastikään palamaan roihahtaneessa tornihuoneistossaan ja huokaisee raukeasti sammuttaessaan radion.

*vallanpaikkauksen jälkeinen kymmenes biennaali:
viimeiset taustan varmistelut ennen loppuratkaisua*

Väki pakkautui pienempään tilaan kuin puutunut jalka sukkaan ja piiloutui väliaikaisiin ruokomajoihin, sillä oli saatu viesti, että Sääte-

lijöiden partio etsi reservaatin lähellä sijaitsevista metsistä sinne piiloutuneita yhdyskuntia. Firrinagh kyykistyi pensaiden alle karsittuun luolamaiseen tilaan jatkamaan vastapyydytetyyn linnun höyhentämistä. Hän oli jo irrotanut sen paksut ja komeat pyrstösulat ja laittanut ne talteen – sulkia nimittäin käytettiin kynän korvikkeina sen jälkeen kun Neuvosto oli kieltänyt kirjoituksen ja koodimerkkeihin perustuvan talentamisen,* sekä kaiken painetun tai jäljennetyn kirjallisuuden lukuun ottamatta sääntökirjoja, jotka nekin laadittiin koodikielellä. Niteiden tuhoamiseen keskittyvä ammattiala oli hyvin palkattua noina aikoina, ja edelleen osaava antikirjastovirkailija sai sievoiset vuositulot, sillä kaikkia kirjoja ei niin helposti tuhottukaan.

Lentonekkojen lempeä suihke kimalsi korkealla. Firrinagh tiesi, ettei heitä kyettäisi näkemään ilmasta käsin... lisäksi Säätelijät varoivat usein tulemasta näin lähelle eläinreservaatteja, koska olivat alkanee jollain tavalla pelätä näitä omituisia luontokappaleita. Esirippua (ent. ”taivaanranta”) oli jo alettu nostaa reaktorin eteen, keinovalo pinnisteli epäluonnollisilla kappaleilla, talojen katoilla ja lautasantenneilla kuin yrittäen ravita niitä maidollaan. Metsä oli huutoa vajaa.

Kirjojen säilyttämisen arvon oli ymmärtänyt myös kiinalaisen siirtokunnan väki. He olivat onnistuneet valmistamaan parkkihappoa, gallushappoa ja rautasuoloja sisältävää rautagallusmustetta, jonka avulla kopioivat kaiken mahdollisen kirjallisuuden, johon vain pääsivät käsiiksi. Koska teksti kirjoitettiin eräänlaisille ruokomassakääröille eivät mahdollisesti ratsian tekevät Säätelijät kyenneet tunnistamaan niitä kirjoiksi (eikä suuri osa heistä kyennyt lukemaan tai ymmärtämään tekstiä viestimeksi, vaikka olisivat kääröt avanneetkin), eivätkä täten tavallisesti takavarikoineet niitä.

* Tämä tapahtui seitsemäntenä biennaalina vallanpaikkauksen jälkeen, kun havaittiin että kirjoitus oli viestinnän muodoista vapain sekä ilmiänsultaan että tuotannoltaan, sekä tulkinnoiltaan ristiriitaisin, jolloin se välittömästi tunnistettiin uhkaavaksi sääätelytasapainon kannalta. Esimerkiksi televisuaalista tuotantoa oli paljon helpompi säädellä taloudellisen omistuksen kautta, ja se olikin noussut ainoaksi ilmaisumuodoksi, tosin ilman ilmaisuja, ainoastaan TosiAsiat huomioonottaen. Kumma kyllä (ilmoittaa raportti tuolta ajalta) kansa ei juurikaan tuntunut välittävän tai edes huomaavan kirjoitusten kieltämistä, ja kun he tottuivat siihen, ei kukaan enää kaivannut takaisin menneitä kovia aikoja kynän ja paperin kanssa.

Hämärä putosi kuin vimmainen jäätelö asfaltille ja varotoimet unohdettiin, sillä Säätelijät vain harvoin kulkivat yöllä. Silloin oli turvallista sytyttää nuotio ja valmistaa ruokaa. Firrinaghin puhdistama lyyralintu riippui päättömänä nahkaisena pussina puunoksasta kourallinen yötä sisällään ja oli vaitonaista saumaa.

Eläimistä irrotetuista sähköntuottaja-antureista valmistettiin nauhoitinlaitteita, joilla eläinten ääntelyä nauhoitettiin tulevien sukupolvien hyödyksi ja huviksi, sillä heidän aikanaan eläimiä ei välttämättä enää olisi jäljellä.

Hyvällä ruokahalulla alettiin lintua paistaa.

*vallanpaikkaukseen johtaneita vaiheita
eli ihmiskunnan nykyhetki:
lyyralintu esittäytyy Mac Solleylle*

Sahojen äänet kantoivat kasnariinien takaa rasterina... ne paloittelivat ilman ruhoa eri kokoisiksi kappaleiksi, viskoivat myllyyn ja viipyivät korvassa pidempään kuin vaadittua oli. Lintu pakeni vastakkaiseen suuntaan, jossa sen tietämättä sijaitsi leiri. Hakkuita suoritettiin toisella puolen metsää, johon luvat eivät yltäneet, mutta jossa oli varsin vankkaa puustoa – eikä poliisin mahdollinen ilmestyminen alueelle olisi vaatinut kuin viekkaan kädenojennuksen, kunhan huolehdittiin, että kädessä on kelpo määrä vanhoja kunnan krediittejä.

Puuta oli tarkoitus tuottaa uusien vahvikeaitojen rakentamiseksi Aasian suurten eläintarhojen ympärille... oli nimittäin kuultu, että alemman rodun elukkamaiset edustajat kävivät metsästävässä eläimiä, vaikka se oli ollut kiellettyä jo useamman vuoden ajan. Nuoren herran Maxwell Solleyn mielestä nuo piskuiset ja inisevät mustahiuksiset otukset, joita silloin kutsuttiin kiinalaisiksi, olisi voinut yksin tein sulkea täysin eristettyyn reservaattiin yhdessä eläinten kanssa... saisivat siellä omassa rauhassaan toteuttaa hulppeita karnaaleja taipumuksiaan ja irvokasta himoaan, natustella toisiaan kuin kaimaanit.

Ei tiennyt nuori herra Solley, että hänen viaton ajatuksensa tulisi vallanpaikkauksen jälkeen toteutumaan.

Solley oli pestautunut peruskoulun jälkeen mukaan hakkuisiin, koska niissä riitti työtä, varsinkin näinä viimeisinä vuosina ennen mul-listusta, josta toistaiseksi oli ilmassa ainoastaan muutama pehmeästi ja vaikeasti tartuttavan liukkaasti muotoiltu huhu ynnä kumpuileva aavis-tus. Maxwell sivalsi sahallaan kahteen haarautuneen nuoren kasnariinin molemmat latvat ja jatkoi toimintaa kuin sunnuntai... sahan äänen yli hän ei kuullut sahan ääntä, läheisen pensaikon takana epätoivoisena sitä matkivan lyyralinnun soidinlaulua.

Lintu oli kääntynyt kannoillaan, sillä se oli kuullut toisen, kenties edellistä uhkaavamman sahan äänen. Onneton eläin ei tiennyt, että sen oli patistanut tulosuuntaansa juoksemaan toinen moottorisahan ääntä tarkasti matkinut lyyralintu, joka oli juossut leiriaukean laitaan. Nyt vimmatusti *Valkyyrien ratsastusta* moottorisahan surahdusten välissä toistava lyyralintu kierähteli liimalla täytetyn säkin tapaan katsomatta laisinkaan minne. Samaan aikaan nuori herra Maxwell Solley sammutti sahana ja pani turvatupakaksi,* eikä kiinnittänyt huomiota pensaiden keskeltä kuuluvaan rapinaan.

Myöhemmin tapahtumaa kuvailtiin monella tapaa, mutta muun muassa näin: joku suuri lintu juoksi Macia päin ja jotenkin sen linnun nokka ja kaula katkesivat (pikemminkin katosivat) ja Macin huulet yht-äkkiä turposi koviksi ja suipoksi ja sen kaulasta tuli melko ohut, mutta ei se kuitenkaan sanonut, että kävi pahasti, vaan puhui meidän kanssa ihan niin kuin ennenkin, mitä nyt toisteli juttuja, mutta niinhän ihmi-set muutenkin.

*vallanpaikkauksen jälkeinen yhdeksästoista biennaali:
Mac Solley katoaa*

Rakennetaan uusia koneita korjaamaan vanhojen tekemiä tuhoja. Os-tetaan raha hiljaiseksi tavaramalla tai päinvastoin. Firrinaghin pyydystämä lyyralintu pyöri vartaassa ja TosiTeatteriesitykseen valmistautuva siirto-

* Hapen ja typen yhdistelmätypiste, jonka keinotekoisesti savuava kärki sai tupakonnis-ta luopuvat uskomaan vielä polttavansa jotain. Asteittaista kehitystä kohti vallanpaikka-usta, jonka jälkeen tupakointi tietenkin kiellettiin.

kunta lipoi simultaanisesti kieliään odottaessaan lihan kypsymistä. Kuu oli rikkinäinen vati.

Jossain aivan toisaalla Mac Solley oli varsin epävarma ulkonäöstään – olihan hän kokenut kuluneiden biennaalien aikana monenlaisia vastoinkäymisiä, ja hänen minäyksikkönsä ulkoinen olemus oli varsin muuttunut erilaisten simulaatiokohtaamisten tuomien erikoisten siirtymien kautta. Hän oli hankkinut peilin. Tämä rikoslain pykälän 443 kieltämä turhamaisuuskapine oli pieni, vaaleanpunaisin kuvioin koristeltu menneiden aikojen tyttösten käsipeili, joka oli valmistettu jonain tuntemattomana biennaalina ennen vallanpaikkausta, ja joka siitä pitäen oli pyörinyt kuka tietää missä varastoissa, kellareissa ja kätköissä. Mac Solley pelkäsi kuollakseen, että säätelijät olisivat saaneet tietää hänen käyneen kiinalaissiirtokunnan tavaramakasiinissa ja käyttäneen valtavasti krediittiä saadakseen itsensä näyttimen kotiinsa – he voisivat sinkoutua sisään hetkenä minä hyvänsä.

Miltä näyttäisikään tuo suippo suu, antenni pään päällä, ohut, lintumainen kaula, naisen käsi, televisio vatsassa, karnaalirikollisen alaraajat ja muut mainitsemattomat vaihdokkeet?

Hän valmistautui katsomaan peilistä... kääri varovasti sitä ympäröivät lehvät ja nosti kapineen esille. Kuului ikään kuin humaus, joka kimposi.

Mac Solleyn peilikuva korvasi hänet itsensä – suin päin hän oli syök-synyt kummallisine osineen ja kappaleineen peilin sisään, ja sieltä näkynyt kuvajainen oli tullut hänen tilalleen. Sanomattakin on selvää, että Solleyn tunki kovasti pienentyneensä, olihan kyseessä mitätön käsipeili, joka heijasti kuvan todellista vähäisempänä. Vastaavasti hänen todellinen muuttunut itsensä näkyi peilissä ainoastaan osittain, sillä se oli aivan liian suuri ollakseen peilin *toisella puolen*.

Firrinagh puraisi ohuen lihapalan linnun kaulasta ja painui hitain ottein nukkumaan.

Nykyisin Mac Solley matkii taukoamatta muiden ääniä – ääniä, jotka tulevat hänen itsensä sisältä, eikä häntä itseään enää sinällään ole, ainoastaan simulaatio siitä, mistä hänet ja meidät kaikki on rakennettu.

Patricia Hearst astuu konekivääri kädessään Hibernia Bankin Sunset-konttoriin.

KUOPPA

KUOPPA oli pitkään ollut tarkoitus kaivaa pois juuri siltä kohdalta tietä, mihin se oli päättänyt sijoittua. Kukaan ei pitänyt tärkeänä miksi se sieltä pois kaivettaisiin... tärkeää oli nyt saada kuoppa lähtemään, koska sitä oli jo niin pitkään odotettu – ja kaikki minkä odotusarvo kasvattaa toiseen potenssiin kadottaa alkuperänsä, alkaa kalistella peistä ja petruskaa, unohtaa miksi, ja jatkaa epätoivoista avioliittoa kuin kaksi toistensa läsnäolon totaaliseen poissaoloon mekaanisesti tottunutta puolisoa. Eihän kuoppa sinänsä ollut häiriöksi kenellekään: kieseillä se oli helposti kierrettävissä pientareen mättäiden kautta ja reima jalkamies saattoi loikata kevein mielin ynnä askelin sen ylikin, jos hieman ponnisti voimiaan ja halusi ruumiin liikuntaa tai vain tehdä daamiinsa vaikutuksen... ja se jolla ei daamia ole, voi loikkia haluamallaan tavalla missä hyvänsä, koska on vapaa kulkemaan mitä teitä ja ylittämään mitä kuoppia kulloinkin haluaa, eikä ole tilivelvollinen likaantuneista sarkahousuistaan.

Kuoppien syntymisen ja sijoittumisen problematiikka on sekin juttu kerrassaan. Kuinka sellainen nyt yhtäkkiä siihen? Mistä moinen monttu juuri tänne? Syytöksiä sateli kuin keväistä kipinää, mutta lopulta käteltiin, sovittiin, sovitettiin ja päädyttiin syyttelyn sijaan etsimään ratkaisua.

Koko jupakka oli näin ollen varsin yksinkertainen, mutta yksinkertaisuudellakin on syvä ja monille tuntematon salaisuutensa... se säilyttää sitä lippaassa, loogiseksi määritellyn ajattelun sakastissa, kaupungin

itäisen rajan tuntumaan unohdetulla aaltopeltikattoisten sierettyneiden haaveiden lannistamalla alueella. Yksinkertaisuus nimittäin pukeutuu salaa naamioihin: tsadoreihin, itämaisiiin teatterimaskeihin tai afrikkalaisiin poppamiesten pitkulaisiin naamioihin, joita ei ole kuin sarjakuvissa ja tässä tarinassa. Yksinkertaisuuden petoksellisuus on sen näennäisyydessä, ja sanottava on, että monimutkaisemmat sotkut ihmisten maailmassa saadaan usein aikaan vaikeiden ongelmien sijaan varsin suoraviivaisten ja yksinkertaisten asioiden ollessa kyseessä.

Nyt kuoppa oli kuitenkin saanut peräti myyttiset mittasuhteet huolimatta siitä, että se oli kooltaan varsin vaatimaton: ehkä noin kolme jalkaa halkaisijaltaan, korkeintaan kaksi syvyydeltään, muodoltaan suhteellisen pyöreä, muistuttaen kenties hieman riisikakkua, joskaan ei ollut riisikakku, vaan kuoppa, eikä siis ilmentänyt olemassaoloaan olemalla jotain, vaan puuttumalla jostain. Toisin sanoen se oli riisikakun negaatio.

Fosajon kylässä kuoppa oli kuitenkin ikään kuin leventynyt ja syventynyt ihmisten päissä ja puheissa, vaikka se materiaaliselta kooltaan oli pysynyt tismalleen samana, mikä seikka olikin lukuisin ammattimiesten mittauksin todettu ja vähintään yhtä lukuisin epäuskon olankohautuksin sivuutettu. Sanomalehdistö, paikallinen neljään arkiin taitettu painopaperi, julkaisi lukuisia kuvia ja todistajanlausuntoja kuoppaan liittyen.

”Se on syventynyt!” kertoo pormestarin virkaheitto apulainen ja lupaa pikimmiten olla tekemättä asialle jotain.

”Syntyi silmänräpäyksessä!” ynisee gallupissa kuopan paikan lähellä juuri sen synty-yönä rottia metsästännyt lihamestari.

”Pelkkää taikauskoa...” geologian professori lausuu kuvitellen olevansa muita selvästi parempi (lausuntoa seuraa lukuisten vihaisten lukijakirjeiden tulva).

”Ostakaa kuvia kuopasta, suoraan laatupainosta.”

Näin se käy, kun on markkinat ja aulis mieli – kuopan kuvia näet painettiin t-paitoihin ja kaupattiin paikallisille tai turisteille torilla... samoin siitä piirrettiin kuvia, maalattiin tauluja, kirjoitettiin runoja vuosijuhliin ja muuta sellaista. Kuopalla peloteltiin lapsia: jos et syö tattaripuuroasi, putoat kuoppaan... jos et mene kiltisti nukkumaan, odottaa

sinua kuopan pohjaton syvyys... harjoita voimisteluliikkeesi ynnä rukouksesi, muutoin raihnaisuus tahti Jumalan viha suistaa sinut kuoppaan ja sen sellaista. Aikuisväestön keskuudessa kuopalla oli samoin useita tarpeettomia ominaisuuksia ja käyttötarkoituksia, vaikka se oli vain tuiki tavallinen kuoppa tuiki tavallisen pikkukylän ulosvievällä hiekkatiellä.

Kuoppien tapa olla on puuttua. Kuoppa ei milloinkaan saa ominaisuuksiaan olemisesta, vaan jonkin olemattomuudesta tai ainakin muualla olemisesta – maa-ainesta puuttuu, looginen päätelmä: kyseessä on kuoppa. Kuoppa on kyseenalaistus arkilogiikalle, jossa asioiden tapa olla on viedä tilaa. Kuoppa pikemminkin tuo tilaa ja muodostuu siksi elementtinä vieraaksi kuin sota, laihdutusmakeiset, uudet keksinnöt tai silmälasit, jotka nekin ovat kaikki yhtä kaikki aineellista tilaa vieviä ja siksi mahdollisia.

Yksinkertaisen ontologisen todistuksen voimattomaksi tekemä väki oli varma, että oikea ratkaisu kuopan hävittämiseksi osattaisiin päättää korkeammalla taholla. He odottivat. Kuoppa ei tehnyt mitään, jätti vain olematta.

Mutta niin se nykyisin on: uutiset leviävät ja kertautuvat kuin hie-man harmilliset sairaudet... ihmisten suista ne siirtyvät paisuneina kuin taikina toisiin suihin, jotka sitä tovin pureskeltuaan ovat tehneet möykystä – jos mahdollista – vieläkin epämuodostuneemman ja suuremman... lopulta se leivotaan paikallislehti Hazudozó Telegraphin sivuilla leiväksi, joka on tyystin muuta kuin sen alkuperäiset ainesosat, ja siitä sitten jaetaan kylänväelle siivut kullekin... aamun tullen ne odottavat postilaatikoissa kuin hyvin paistetut, tuoksuvaiset limput ja saavat aikaan ties mitä vaikutuksia paperinmakuisen aamusapatin sovinnais-sääntöjen vyyhdessä.

Ja uutista totta vieköön pureskeltiin, sen päälle levitettiin lisämausteeksi juorujen silavaa, liioittelun paksua juustoa... vieläpä lapsetkin koristivat sen mielikuvituksellisen maailmansa marmeladilla, eikä kukaan unohtanut muistaneensa totuutta.

Näiden mainittujen ynnä muiden henkilökohtaisiin tarpeisiin ja todellisuuden pistekuvioihin liittyvien tulkinnallisten seikkojen vuoksi virkakruuderit Juan Shooyl kuvitteli kuopan olevan edesmenneen vaimonsa tyhjä hauta, jossa vaimovainaa nyt öisin kummitteli – huolimatta

siitä, että hänelle selvästi osoitettiin hänen vaimonsa haudan olevan kylän kirkkomaalla, avattiin arkkukin ja katseltiin mennyttä rouvaa tai pikemminkin rouvan roiseja tukikehikoita vielä kerran... mutta mikäpä maailmassa ennenkään olisi seisauttanut vaeltelevaa mieltä, joka edesmenneitä muisteli matkallaan harhaan! Nuori neitsyt Tak Dibuat-buat puolestaan uskoi kuopan pohjalla lymyilevän tulevan aviomiehensä, rikkaan ja komean sheikin, joka oli saapunut kaukaa itäisiltä mailta ja oli tottunut niiden seutujen tapaan asumaan kuopassa rikkauksineen kaikkineen odottaen vain impeä, joka valkean helman käänteellä saisi sheikin muuttamaan mieltään ja asumustaan, kutsumaan tytön palatsiinsa kuin kottaraisen kämmenten väliin, oi oi... vähemmälle ei jäänyt puotipuksu Sot Awaneagh, joka (siksikin että oli tulisesti rakastunut neito Takiin) ei uskonut sheikkiin, vaan rahapataan, jonka joku muinainen maahinen tahi kratti olisi käynyt kuoppaan kätkemässä ja jonka saavutettuaan Sot uskoi olevansa riittävän vauras pyytääkseen neito Takilta ainakin toista kättä, puhumattakaan akka Ember Granganista, joka siitä huolimatta ettei koskaan uskonut mihinkään, uskoi kuopan olevan oma hautansa. Lopuksi jäi vielä pastori Yobaz Doalchrauee, joka oli varma, että kuopassa majaili itse vanha vihtahousu, elikkä niin sanottu Saatana, joka sieltä käsin salavuoteuden houkutuksella ja mystiikalla turmeli ihmisten sieluja, jos he vain erehtyivät kuoppaan uskomaan... tosin tätä ennen pastori oli uskonut Pirun majailevan niin vanhan akka Granganin teko-hampaissa (jotka usein öisin yksin kalisivat pelkkien pimeiden voimien vuoksi yöpöydällä herra Ovidiuksen *Rakkauden taitojen* viereen asetetussa vesimukissa) kuin puotipuksun Suave-pomadapurkissakin, jota Sot säästeli sen päivän varalle, kun voisi viedä salaa rakastamansa neitosen tanssiaisiin.

Tämän erittäinkin inhimillisen draaman henkilöstö ponnahteli kukin omaan suuntaansa kylässä, availi paikallisia sanomia, suri yksityisiä surujaan, sihahteli, paheksui ja juorusi kuin kasa kissoja säkissä. Joku joi itsensä perjantaina humalaan, toinen lauantaina. Elämä jatkui valkokankaalle heijastetun kuopan silhuetin edessä miten kuten, eli niin kuin ennenkin. Mutta kaikki ei ollut kuten ennenkin, vaan ”kuten ennenkin” oli menettänyt viattomuutensa, muuttanut yksinkertaisuuden kanssa aaltopeltikattojen ekseemallaan kiusaamaan joutomaan hyvinvointiin ja eli

kerjäämällä pilviltä, kuten suurten diletanttien tapana on.

Huomionarvoista sekin, että harva oli kuoppaa omin silmin nähnyt: siitä kuultiin tarinoita, sen koosta oli lukuisia eri versioita, jotka tuskin kylänväen suihin mahtuivat... kuopan sijaintikin jäi usein epäselväksi kiertelvien kauppiaiden, sirkuslaisten ja muiden matkaavien tuodessa tietoja eri suunnista, ja vaikka kuoppa sijaitsi oletettavasti vain noin puolentoista mailin päässä kylästä, sen itään kulkevalla ulosmenotiellä, ei ihmisillä ollut aikaa lähteä sitä katsomaan – puksu Sotin oli ravattava tikaspuita ylös alas kuljettaen irtotupakkaa, viiksivahaa, nauvoja tai jauhoja kaupassa asioivalle väelle... neito Takin päivät kuuluivat haaveillen sheikistä (eikä milloinkaan Sotista, mikä oli sääli ja toisen tarinan aihe, jonka joku muu saa kertoa) ja idän kaukaisesta maasta, jossa matot lentävät ja siten tamppaavat itse itsensä, sekä sheikkiä odotellessaan kapiroitaan valmistellen... akka Grangan oli liian raihnainen ja kyyninen matkatakseen edes torille tarkistamaan kellonaikaa kirkontornista (sillä hän ei uskonut myöskään kellon toimintaan) ja virkakruuderin Shooyl ei saanut jalkaa toisen eteen pelätessään tapaavansa kuolleen vaimonsa ja saavansa tältä tuntuvaan korvapuustin rangaistuksena yrityksestä liehitellä sirkuksen mukana kaupungin läpi matkannutta parrakasta naista

(- Se oli pelkkää kaipausta sinuun! hän huusi unissaan), joka oli kuitenkin antanut rukkaset Shooylille. Kuoppaa siis harvoin nähtiin... katupojat siellä toisinaan kertoivat käyneensä, mutta heitä ei kuunneltu, sillä katupoikien asema on aina sama, ja taas joku heitti heille kananluun ja hätisti matkoihinsa, milloin mihinkin, pitkälle tielle, ojan pohjalle, pilven lonkaan, perunapellolle tai vain huussin taakse juonittelemaan... varmoja oltiin kuitenkin, että kuoppa oli ja että eroon siitä oli päästävä: se oli selvä!

Näin prokuraattorin, rakennusmestarin ja nimismiehen tehtäväksi lankesi kuopan katoamisen edesauttaminen tai pikemminkin sen poissaolon läsnäolon kertakaikkinen hävittäminen... keinoilla ei ollut tuon taivaallista väliä: kansalle riitti, että vainajainpäivään mennessä tiellä kuuluttaisiin nähtävän ainoastaan tasainen tie – mieluusti ei jälkeäkään kuopasta, ei sen arveluttavasta olemisen luonteesta ja mukanaan tuomista enteistä. Vainajainpäivänä näet koittaisi juhlan aika ja väki tanssisi takuulla ainakin auringonlaskuun, ja kuoppa voisi tyystin pilata tunnelman.

Tärkeän päivän nostaessa aurinkonsa sangon yön kaivosta puki nuori neitsyt Tak Dibuat-buat siveysvyön ylleen, jotta kykenisi pitämään mielihalunsa kasassa ja neitseytensä saippuanpuhtaana sheikin noustessa komeana kuopasta – Tak oli nimittäin lukenut, että neitosen on esitettävä aluksi vaikeasti tavoiteltavaa, jotta saa solmittua lemмен paulansa tiukemmin tulevan miehensä kaulaan... vanha akka Ember nousi aamulla, vaikka epäilikin auringon jättäneen nousematta (olisihan se mahdollista), loksautti tekohampaat suuhunsa kuin paristot mekaaniseen leluun ja korahti käyntiin... puotipusku Sot Awaneagh täytti kerrankin oman piippunsa ja vetäisi kelpo imun Lattakiaa aamuhetken ratoksi, ja virkakruuderit Juan Shooyl painui ovestaan ulos ensimmäistä kertaa ilman surupukuaan ja hyvä niin – olihan hänen kuollut vaimonsa ollut kuolleena jo kolmetoista vuotta, ja nyt oli aika selvittää kuinka kuolleena, kun kuoppa paljastaisi salansa työmiesten riuskassa otteessa... pastori ei puolestaan ollut nukkunut silmän täyttäkään lukiessaan pyhää kirjaa ja valmistautuessaan pahalaisen metkuihin.

Kaikki edellä esitetty toiminta tapahtui tarkan odotuksen saattelemana, sillä suuri päivä oli todella koittanut: rakennusmestari ja nimismies olivat näet tilanneet kaukaisesta suuresta kaupungista kuopanpoistoon erikoistuneen työryhmän, joka juuri tänään veisi kuopan pois. Ottaisi ja kaivaisi ylös – niin sitä sanottiin ja supistiin toriaukiolla, josta kansa lähti vaellukselleen kohti kuoppaa.

Osa kylänväestä oli nimittäin ehdottomasti halunnut mennä tarkastelemaan tapahtumain kulkua, vaikka pormestari Molteyrus Csaló oli nimenomaisesti kieltänyt häiritsemästä asiansa osaavien työmiesten toimia. Tämän komennon voimistamana noin 56% kylänväestä ryhdistäytyi jo aamuvarkaisella vaellukselle kohti aluetta, jolla kuopan oletettiin sijaitsevan. Ensi kertaa paikalle vaeltavat toivoivat näkevänsä kuinka se nostetaan mahtavan kuorma-auton lavalle ja kärrätään pois kaupunginrajan ulkopuolelle. Matkassa seurasivat tietenkin kuopan kipsijäljennösten kaupustelijat, kuumien kastanjoitten ynnä ”Selvisin kuopasta!”-tekstiä kantavien t-paitojen myyjät. Ketunhätä kainalossa oli monilla helppoheikeillä, jotka kuopan mystiikkaan uskoivat... kenties heille itselleen koituisi mainio tilaisuus etuun ja kunniaan kuopan ansiosta.

Kunnanhallituksen kokouksessa oli päädytty tulokseen, että

kuoppa olisi viisainta siirtää kaivamalla se kokonaisuudessaan pois maasta, jolloin kuoppaa ei enää olisi... alunperin oli mietitty myös halvempaa ratkaisua: kuopan täyttämistä maalla kyläläisten talkoovoimin. Tämä menetelmä osoittautui kuitenkin hankalaksi, koska kukaan ei varmasti voinut taata, josko kuopassa piilottelisi sittenkin kruuderi Shooylin vaimovainaan haamu, neitosen kauan kaipaama sheikki, tai jos siellä sittenkin olisi rahapata, hautapaikka tai kuka tietää mitä. Ja jos puolestaan yskivän pastori Doalchraueen ennustus olisi totta ja kuopassa majailisi itse Saatana, niin varmasti olisi parempi käärtää tämä sielunvihollinen #1 pois paikkakunnalta, sillä siitäkös Paholainen suuttuisi, jos hänet haudattaisiin kuuden sylen syvyyteen pehmeän hiekan alle. Ongelma oli myös siinä, että jos kuoppa olisi täytetty maalla, olisi tämän maan hankinnasta aiheutunut uusi kuoppa, kooltaan vastaava, tahi suhteessa saman tilan maailmasta vieviä useita pienempiä kuoppia, tai vaihtoehtoisesti hyvin matala, mutta useita aareja kattava kuoppa, eivätkä maanviljelijät saattaneet taikauskaisena väkenä tällaiseen suostua, ja he jatkoivat hampaidensa kiristelyä ja taikakalujensa kalistelua sadetta ja satikutia odotellen.

Edelleen kuopan poiskuljettamisen puolesta puhui kättään kokouksessa nostanut hallituksen ainoa naisedustaja Gia Ontolo, joka esitti että vaihtoehtona esitetty kuopan täyttäminen ei tosiasiassa poistaisi itse kuopan olemassaoloa. Kuoppa kun on maahan alunperin kuuluvan maa-aineksen poissaoloa, ja sitä se olisi edelleen, vaikka vierasta ainesta kuljetettaisiin täytteeksi... kuoppaa ei tosin näkyisi, se on totta, mutta se jatkaisi olemassaoloaan entistä salamyhkäisemmin, kätkeytyen varkaan tapaan vieraaseen naamioon. Se olisi vielä yksinkertaisuuttakin katalampi silkkä tavallisuus, pettävääkin pettävämpi luontaiselta vaikuttava tie, ja juuri turvallisuuden tunne kätkee usein plakkariinsa petollisimman juonen, joten kaupunginhallitus päätti sekin kiristellä hampaitaan ja kalistella taikakalujaan rahaa odotellessaan.

Oli siis parempi ja turvallisempi antaa ammattilaisten hoitaa asia, vaikka se maksoikin kaupungin vuosibudjetissa pienen vallankumouksen (joita silloin tällöin sattui) hinnan... tällöin olisi kuitenkin edelleen mahdollista pelastaa sheikki tahi rahapata, tai karkottaa aave tienensä, jos kyläläisten arviot osuisivat oikeaan – ja sivumennen sanoen

rahapadasta saattaisi olla arvaamatonta hyötyä kaupungille, samoin itäisen maan suuren sheikin maineesta, sillä kiitollisuudenvelassaan tämä takuulla nautti kotikylän neitosen omakseen, ja kesänsä pariskunta aina viettäisi Fosajossa, sen suurimmassa ja valkoisimmassa huvilassa, joka oli niin valkoinen, että sitä oli enää vaikea nähdäkään, ja heidän läsnäoleva arvonsa toisi kunniaa pienelle kylälle K—:n maakunnassa, S—joen sivuhaaran varrella. Saatana kaupungissa ei puolestaan tekisi hyvää matkailulle, joten ratkaisu oli varmasti oikea, jos ei ainakaan täysin väärä. Ja kaikki hyväksyivät tänään nyökyttämällä häveliäästi leukojaan kuin pienet haavoittuneet lapset.

- Naks,
- naks, ja
- naks.

Nämä äänet kuuluivat niskasta.

Saatana kesämarkkinoiden vetonaulana – ei tosiaankaan, pyöritteli pormestari päättään. Saisivat viedä sen mukanaan kaupunkiin, josta oli alunperin tullutkin.

Aamupäivän hillitön kuulaus ripitti kulkijoita.

Kuopan pois kaivaminen oli jo alkanut, kun kyläläisten etuvartio saapui paikalle. Osa oli jäänyt kotiin vanhan viihtahousun tai Shooylin vaimovainaan pelossa, osa taas sulkenut puotinsa, vaimonsa suun tai uuniluukkunsa, ja lähtenyt matkaan siinä toivossa, että pääsisivät osingoille rahapadan aarteista – josko vain kyydistä putoaisi muutama kultakolikko, kun kuoppaa vinsattaisiin hankalasti auton lavalle ja tärysten lähettäisiin matkaan!

Josko vain, mutisi puotipuksu tuntiessaan mustasukkaisuutta sheikkiä kohtaan,

- josko vain, mutisivat muutkin, kukin omansa mukaan,
- josko vain, mutisi leskirouva, vaikka ei uskonut sanoihin.

Prosessi oli pitkä kuin aattoilta. Rahvaanomaisesti sonnustautuneet työmiehet käyttäytyivät vähintään yhtä rahvaaseen tapaan syljeskellessään mällin pureskelusta kertyvää mustaa limaa suistaan suoraan kuoppaan – ehkäpä kolikkoja tahrimaan, tai itse Saatanan niskaan, ken

tietää! Yhtä mieltä oltiin kuitenkin siitä, että mitä pidemmälle työ eteni, sen kauemmas kylän saattovartion oli peräännyttävä, sillä kun koko kuoppa sisältöineen kaikkineen temmattaisiin ilmaan ja nostettaisiin auton lavalle, voisi mitä hyvänsä tapahtua. Työmiehet tekivät työtään ja vilkuilivat sivusilmin kuoppaan, kokosilmän katselmuksen keskittyessä lähinnä neito Tak Dibuat-buatin uuman mittailuun silmien laskutikulla ja kasvojen luuston maalaamiseen muistin vahakankaalle... vislasivatkin kuuluvasti ja vilkuttivat silmiään, josta tyttönen Tak lehahti punaiseksi kuin virkakruuderin talo, ja jonka vuoksi puotipuku Sot heristi nyrkkiä nauraville lapiomiehille, jotka eivät kuitenkaan tienneet tytön toiveissa olevan komean sheikin pelastaminen kiipeleistä toiseen, lempeämpään satimeen.

Kuoppa oli nyt saatu juuriltaan... vinssiköysiä siihen jo kiinnitettiin ja kaikkien silmäluomet nousivat ainakin yhden asteen harpilla mitattuna (matemaatikko Neucho Oinaghtynin pettämätön harrastus ja ylen arvokas toimi, jonka avulla hän toivoi vakiinnuttavan paikkansa matemaattisten mittausten historiankirjoissa – kukaan muu ei nimittäin mitannut ihmisten tunteita heidän silmäluomiensa avautumisen asteluvun perusteella) kun koneet käynnistettiin ja tärkein osuus alkoi. Kuoppa kohosi juuriltaan, vapisi ilmassa, liikkui... sen ammottava tyhjiys! ...siirtyi lavalle vapisten! ...oi, kun sai tämänkin elämässään nähdä! ...silkka olemattomuus vinssattiin raskaana ja vertauskuvallisena koko kylän elämästä! Leskirouva tarrautui viiteen hameeseensa ja nosti niitä kasvoilleen kuin kissoja pöydälle, Shooyl levitteli käsiään kuin vastaanottaakseen vaimonsa, Saatanan varalta taas toisteltiin rukouksia ja yksi jos toinenkin tyhjensi tupakkamasseja ynnä tuluksia taskuistaan, jotta kultakolikot mahtuisivat paremmin mukaan – olihan niitä nyt jokaiselle riitettävä, ylen määrin rikkauksia, hyvää ja runsautta kuin pasuunasta valuttaisi, runsaudensarvesta.

Koko tavanomainen olematon kuoppa oli noustessaan muuttunut kaikkien silmissä kauhistavaksi tyhjiydeksi, ja vaikka mitään Saatanaa ei näkynyt, ei sheikkiä itäisiltä mailta, ei rahapataa, eikä edesmennyttä Shooylin rouvaa, oli odotus kuitenkin palkittu moninkertaisesti, ja kuorma-auton nytkähtäessä liikkeeseen kuin henkiin herätetyn ruumiin, seurasivat sen vierellä lapset iloisesti ja puoliksi peloissaan

naurullaan auton kulkua saatellen, heidän perässään puotipuksu Sot Awaneagh edelleen tarkaten katsettaan tyhjän lavan suuntaan sieltä putoavien kultakolikoiden varalta, seuraavana kainossa keinunnassaan neito Dibuat-buat visusti leninkinsä helman heilahduksia varoen, pastori Doalchrauee ristiä kädessään pidellen ja viimeisenä eukko Grangan raihnaisena oman uskotun hautansa perässä kulkien, sillä haudan kar-kaaminen on katala juttu!

Kovimman kohtalon koki kuitenkin kylän ainoa historioitsija Képzelt Betegség, joka erehtyi tarkkoja kuvauksia niin kuopan kuin kuorma-autonkin rakenteesta laatiessaan luiskahtamaan sen takarenkain alle... siinä liiskautui historioitsija itse, puhumattakaan hänen aina mukana kantamistaan kylän- ja kirkonkirjoista, sekä valmisteilla olevasta teoksesta ”Fosajon kylän kaikkinaisen ajanmukainen historia – pieniä yksityiskohtia ja suuria linjoja”, johon oli tarkoitus kovalla työllä ja uupumatta tallentaa reaaliajassa kaikki kylässä tapahtuvat seikat, ja mikä olisikaan ollut tällä hetkellä merkittävämpää kuin kuopan katoaminen... sen kuljetus pois.

Mutta kuka tallentaa historioitsijan kuoleman?

- Kysyttekin tuollaista!
- Se on ontologinen ongelma...
- Pyh!

Kuitenkin, kuten on tavallista valkeisiin, hieman räjäysiin mutta kuitenkin kunnianarvoisiin pikkukaupunkeihin vievien hiekkateiden kohdalla, on teiden mitalla useampia kuin yksi kuoppa... ei toki sen veroisia, joka nyt ammottavana lavalla keikkui kiikkerästi, mutta pienempiä yksilöitä, jotka olivat tälläkin kertaa kaiken yhteen kuoppaan keskittyvän tiedotuksen vuoksi jääneet ikään kuin sen varjoon, vaikka sillä varjoa ei ollutkaan... ja koska niitä ei muistettu, katkaisi moni koipensa seuratessaan autoa, toiset sokeutuivat pölystä tai humaltuivat pakokaasuista ja kolmannet eivät jaksaneet kulkea, vaan lysähtivät toisen kuopan reunalle kasaan ja kaivoivat taskustaan rahaa, jotta voisivat ostaa toisiltaan tupakkaa, sillä sellaisetkin ostokset oli unohdettu sinä päivänä tehdä ja vaikka olisi muistettukin, niin eihän tuo olisi onnistunut, kun onneton puotipuksu painoi edelleen juoksujalkaa kuorma-auton perässä putoilevista kultarahoista uneksien, puhumattakaan siitä, että

muutamat mukana olleetkin massit olivat jääneet edesmenneen kuopan reunoille rahoille tilaa raivattaessa.

Aurinko niisti idän, kuuma hippa lakaisi tienoota. Lämpö kokosi näyttelyään tienvarsien galleriaan ja käyttäytyi kuin kaltoin kohdeltu muotokuvamaalari.

Pahinta laiminlyödyissä ja muiden kuoppien varjoon jäävissä kuopissa on kuitenkin se, että kuorma-auton ikkunoista mällisylkiä tuikkaavia kuljettajiakaan ei niistä aina onnistuta varoittamaan. Ja kävikin niin, että auton eturenkaan osuessa oikein ilkeään pieneen monttuun, lennähti lavalla ollut kuoppa irti kiinnityksistään, ja kun sekunnin sadasosissa auton takarengas tapasi saman montun, luisui kuoppa lavan reunalle ja putosi kyydistä... mikä tragedia! – nyt kyllä Piru suuttuisi! ...surmaisi kylänväen ja ripustaisi ristille yksi kerrallaan! ...kulta varisusi hukkaan! ...vaimovainaa tasaantuisi tapetiksi! ...sheikki ei naisikaan tyttöä! ...todellinen tragedia, puutostauti, ruttoa pahempi, kuopastako tämä kylä muistettaisiin – siunatkoon!

Minkäänlaista apokalyptista pokaalia ei kuitenkaan kalistellen nosteltu provinssinväen käsimerillä seilaamaan, vaan kaikki oli ennallaan kuin keinutuoli. Kansa perääntyi juoksentelevia paitaressuja lapsukaisia myöten kahdenkymmenen jaardin päähän (720 tuuman päähän, kiirehti matemaatikko Neucho Oinaghtynin lisäämään päästyään ensin mitaamasta silmäharpillaan luomien aukeamiskulmaa kuopan pudottua lavalta takaisin tielle toisen kuopan salajuonen uhrina) ojiin ja pelloille, pientareille ja kaivon kansille siitä, mihin kuoppa oli pudonnut.

Kuorma-auto otti peruuttaakseen kohti tielle pudonnutta kuoppaa, jotta karkulainen turvallisesti saataisiin nostettua takaisin lavalle – mutta silloin tapahtui pahin: auto itsessään ja kokonaisuudessaan mällisylkeä roiskauttavine työmieskuskeineen aina komeaa keulakoristettaan myöten suistui siihen samaiseen kuoppaan! ...mikä murhe! ...Saatana ajelomassa rekalla! ...kultarahat duunareilla, pahaisilla mälliposkilla! ...raiskaisivat takuulla rouva Shooylin haamun! ...mus-tasukkaisina surmaisivat komean sheikin! ...panisivat pokeriksi! ...voi surkeutta! ...kylän maine mennyttä! ...onneksi historioitsija ei ole tästä kertomassa!

Jostain syvältä kuopan uumenista kuului moottorin murahtelua,

kun se tällä tavoin ra’asti oli pakotettu itselleen epäominaiseen asemaan... samoin kuuluivat hytissään hytisevien työmiesten avunhuutojen a cappella ja heidän yskäinen nikottelunsa, kun he pelästyksissään nielaisivat mällinsä kokonaan kurkkujensa vaskipuhallinten sisään.

Ja aurinko ilkkui illaksi, käytäntö kuljetti väen liesien ääreen. Illalla puheissa ei ollut päätä ei häntää, mutta keskellä kuitenkin kelpo elukka, joka juoruna juoksi talosta toiseen, lämmitteli tovin hellan ääressä ja alkoi kertoilla kuopasta.

Leipäkin tarjottiin, simaa äijät joi.

Myöhemmin asiasta keskusteltaessa virkakruuderin Shooyl väitti kivenkovaan kuulleen vaimovainaan valittavien kutsuhuutojen hyperventiloivat trillit miesten metakoinnin joukosta; puotipuksu Sot Awaneagh puolestaan oli vakuuttunut siitä, että moottorin hajoamisääniin sekoitui kultapadan pedantisti kutsuvaa kilinää; pastori Doalchraueen ei tarvinnut sanoa mitään, koska hänen mielestään jo kuorma-auto oli itsensä sielunvihollisen keksintöä ja varmasti itse vihtahousu oli aiheuttanut tämänkin turman... sitä paitsi puolet kylänväestä oli asettunut hänen kannalleen, vaikka neito Tak Dibuat-buatin korviin olikin ainoana todistajana kantautunut vierasmaalaisen sheikin tuntemattomalla kielellä huudetut jalot avunpyynnöt – olihan tämä jäänyt kuorma-auton perän alle tyystin vangiksi, ellei jopa murskaantunut, mistä tragediasta koituvaa surua Dibuat-buat kantoikin mukanaan kuin hieman alakuloisia kukkia, joita sirotteli uuteen paikkaan sijoitetun kuopan reunalle päivät pääksytysten.

Leskirouvakaan ei arvannut heti kuolla, koska pelkäsi ruumiinsa jäävän heitteille... hänen hautansa oli nyt vain kauempana, täynnä alhaisoa, roskasakkia. Sitten eräänä aamuna hän lähti kävelemään kohti kylän itäistä rajaa...

Uutta kuoppaa ei arvattu peittää tai siirtää, koska mokoma kirous ja kurjuus oli aiheutunut jo ensimmäisestä yrityksestä. Niinpä se jätettiin silleen, niille sijoilleen ja odotettiin Jumalan toimia asian suhteen – olihan se nyt kuitenkin kauempana kylästä kuin aiemmin, eikä enää vastaava häpeäpilkku kuin laajalti tunnetut mustalais-Rainer tai kilju-

Verner. Muutaman viikon ajan kuopasta kuului helvetillinen meteli, kun kaiken mällinsä purreet työmiehet alkoivat ensin huutaa himossaan lisää, sitten kuolla pois nälkään ja janoon joukossaan kyyninen akka Ember Grangan, joka ei pureskellut mälliä, koska oli unohtanut hampaansa kotiin Ovidiuksen niteen viereen, mutta joka varmana siitä, että kuoppa oli oleva hänen hautansa, oli sinne kuorma-auton perässä muutamaa päivää myöhemmin loikannut voimain tunnossaan. Ei vielä ollut perhana päässyt hengestään.

Ja jo odotti henkikin, että pääsisi akasta eroon.

Ja kun asiaa oikein mietitään, oli akka Grangan ainoa, joka todisti olevansa oikeassa koko kylästä. Historioitsija puolestaan palasi haamu-na maan päälle ja alkoi kirjoittaa kertomusta, sillä kuolleet jos ketkä muistavat huonosti sen, millainen menneisyys on ja mikä sen merkitys – heitä kelvottomampia ovat vain sirkuksesta lumoutuneet ihmiset, ryhmysauvat vailla ryhmyjä ja takaperin ajavat autot.

Kannattaako niistä ryhtyä kertomaan sen enempää tässä?

SATEENVARJO

GABRIEL on aina vähän musta kuin amatööriteatterin monituisia kertoja paikatus ja ties mistä peräisin olevan rispaantuneen esiripun tuleen sytyttäneen kynttelikön alusta, muttei muuten mitenkään erikoinen tai uskonnollinen. Jos uskontoa ei pidetä kansan oopiumina tahi muuna huumeena, kuten ylen paljon eri muotoihin tai muodottomuuksiin valettua kasvokarvoitusta käyttäneet herrasmiehet muinoin tekivät, niin uskonnon on oltavat jotain muuta. Siispä uskonto ei ole kansalle huumetta, vaan säilykesardiineja, joita Umbra-kadun numerossa 28 sijaitsevasta herra Schnierin puodista saa ostaa kolmellatoista pennillä peltirasia.

Sardiinit on pakattu limittäin siten, että litteän, suunnikkaan muotoisen ja kulmistaan pyöristetyn metallisen säilykerasian pohjalla on noin neljän, parhaimmillaan kenties viiden kalan harva rivi. Tämän olennon sulavasta ja virtaviivaisesta herroille suunnatusta automobiilimainoksesta varastetusta muodosta johtuen on seuraava kerros pakattu niin, että uusien tulokassardiinien päät katsovat toiseen suuntaan kuin edellä mainittujen purkkikonkarien, ja ne limittyvät orjakaleerin alimman kerroksen kanssa kuin puolalle kiristetyin verkon lanka (kohtalon ironiaa) ...sivumennen sanoen tämä järjestely perustuu aina siihen, kummalta rannalta kyseinen sardiini on kalastettu, tai kummalta laidalta veneeseen nostettu: satunnaisuutta ei Gabriel näissä asioissa hyväksyisikään – mitä siitä tulisi, jos sardiinit olisi pakattu miten kuten peltiseen sukulaansa! Seuraava kerros tulee yhtä kaikki toisen kerroksen päälle

jälleen toisin päin, uusien sardiinien suut edellisen pyrstöä vasten... ja jos kolmannen kerroksen sardiini X oikein terästä jähmettynyttä silmänsä, saattaa se vielä tavata ensimmäisen kerroksen sardiini Y:n yhtä jähmettyneen katseen, ehkä jopa huikata iloisen tervehdyksen, sillä samalta (oikealta tai vasemmalta, riippuen kummin päin ensimmäinen kerros on pakattu) puoleltahan nuo kohtalotoverit ovat veneeseen nostetut ja ylösnousemuksensa autuuteen kelatut, ja tällöin saattaa kaikkien todennäköisyyslaskelmien mukaan sattua, että nämä kaksi tuntevat toisensa hyvin.

- Kas, kuinkas sujuu? Eipä toviin ollakaan tavattu.
- Ei tässä erikoisempaa, vaimo lähetti terveisiä, matkusti itään...
- Kelpo onni!
- Todellakin!

Sillä Venäjällä syödään sardiineja *belugan* toverina, eikä mikään ole kunniaikkaampaa kuin päätyä pöytään rauhasia tanssittavan kaviaarin kanssa, kun pöytään ylipäänsä on päädyttävä, sillä se on kohtalo ja määre, jolle ei turhaan vastaan sanota. Venäjä. Kadulla ikäväänsä mankuvat, ruostehelmaiset Ladat ja lämmityskattiloiden pahki puhkutut jumalat, taivaan pälvin peittää punaisen horisontin kauhtunut kukkahuivi. Taiteilijoita putoilee joka toisen vanhan koristeveistetyillä ikkunanpielillä keikistelevän kivitalon ikkunoista ja naiset – naiset ovat samettiin veistettyjä jumalattaria, joiden leukojen liike lamaannuttaa pöytäseurueen kuin neuvostovitsi... niin, arvon toverit, mikä kunnia onkaan tulla liehittelemättömän venäläisneitosen syömäksi!

Mitä muuta puodissa oli kuin metaforia? Schnier kaupusteli myös punaisia hyrriä, jotka eivät pyörineet, tai jos pyörivät, eivät lakanneet milloinkaan pyörimästä, vihreitä liettualaisia postimerkkejä, jotka maisuivat freonikaasun ja loisteputken sekoitukselle, eivätkä käyneet postitukseen, tai jos kävivät, menivät kirjeet aina valtionpankin pääkonttoriin Sveitsiin, kolmea eri lajia karamelleja (violetteja ja kovia ”Liljoja”, sinisiä ja nopeasti sulavia ”Kieloja”, sekä parhaimpana ja tuliaiseksi Gabrielillekin vierailuajoina pistäytyvien toimittamia kelpo ”Ruiskukkia”, joilla ei oikeastaan ollut mitään väriä, ja jos olikin, sitä ei löytynyt mistään väriopin teoriasta). Lisäksi liikkeessä oli tunnistamattomia tai ainakin tunnistettavaksi kelpaamattomia nimettömiä esineitä, kuten rasia, jossa

oli hiuksia, ripsiä sekä kynsiä, tyhjältä vaikuttava muovinen pussi, jonka kannessa luki ”Paras valikoima suruja”, televisio jossa ei ollut ruutua, ruutu jossa ei ollut televisiota ja radio, jossa oli ruutu, mutta ei ääntä. Tärkeimpänä kahden käyttökelpoisen kamelinvarpaan välistä kuitenkin löytyi se, mistä tässä kaikessa lopulta on kyse: musta sateenvarjo.

Sateenvarjolla olemme kuulleet tehtävän kaikenlaista: Maija Poppa-
nen tunnetusti lensi mainitulla kapineella ja osoitti täten ilmailulakien luonteen ja turvallisuuden vedenpitäväksi, sekä sai Newtonin oman vaikuttamaan matoiselta hypoteesilta metafyyssisten lakien maailmassa; on olemassa sateenvarjotaitelijoita, joista ei tiedetä muuta kuin se satunnaisotos, joka Tallinnan kaduilla kävelee onnekasta vastaan ja edistää omin päineen juonta; sateenvarjoja voi pyöritellä ympäri ja samalla laulaa niin vimmatusti, että kaikki keskustelu purkautuu musiikiksi... tämän viimeisen kohdalla Gabriel oli päässyt tulokseen, että kaikkien oli johduttava varjoista. Catherine Deneuve ja Nino Castelnuovo olivat tietenkin yrittäneet keskustella hillitysti ja oikean kasvatuksen mukaan rakkaudesta ja Algeriasta ja ties mistä, mutta nuo satelliittilautasten tapaan rullanneiden sateenvarjojen sylinterit estivät tämän: puhe puhkesi lauluksi kuin ukrainalaisen oopperatalon katto, liukuportaat viritettiin kadulle levälleen, eikä muuta vaihtoehtoa enää ollut. Se heille suotakoon.

Lisäksi puodin hyllyissä notkui sekava puoluepoliittinen joukkio erilaisia täytettyjä lintuja: vasemmalla kaakattivat hintelät punarinnat ja napakat sirkut, keskellä paisuivat jokseenkin tympeänsävyiset rastaat ja lopulta oikealla maksuosoituksia jakelivat sinertävät ruislinnut siipiensä jännittyneessä ikävässä.

Toisena varianttina sateenvarjojen ohella mukaan on siis otettava linnut. Ja kas, nyt päästäänkin varsinaiseen aiheeseen. Linnuilla on – jos mahdollista – jopa enemmän käyttötarkoituksia kuin sateenvarjolla: Alfred Hitchcock ohjasi propagandan linnut lentämään viattoman mielen ovet ja ikkunat säpäleiksi, mahdollisesti myös kallot ja silmämunat, ynnä korvat... siis sanalla sanoen elimet, jotka usein ovat vastuussa taivutteleluun pyrkivän viestin vastaanotosta ja särkyvät sen paineen alla polttaen aivosillat ynnä -kurkiaiset takanaan... televisiouutiset puolestaan ovat kertoneet lintuinfluenssasta, joka ei ole mikään tavallinen yskä, vaan

kiusallinen kuin kurtisaanin kuppa hovipojille; meillä on lintubongaa-
jia, noita postimerkinkeräilijöiden kaltaisia latentteja pyrkyreitä, jotka
eivät suinkaan kerää mitään aineellista niin kuin kiiltokuvia, vaan kir-
joittelevat ruutuvihkoihinsa itse keksimiään lajinimiä latinaksi, jotta
voivat tehdä vaikutuksen toiseen, yhtä petolliseen kiikareiden putkinä-
köä löysänä hirttosilmukkana kaulassaan kantavaan valeornitologiin.
Tietenkin on niitä, jotka jonkin lapsuuden trauman tai vain järjettömän
huvinpidon vuoksi pelastavat pesästään pudonneita lintuja, opettavat
niille viittomakielen (linnut, aivan muutamia lajeja lukuun ottamatta,
eivät pysty muodostamaan puhetta, mutta sitäkin etevämmin ne oppi-
vat viittomaan) ja käyttävät niitä eräänlaisina neuvonantajina kiperissä
tilanteissa: kukapa nyt epäilisi viatonta lintua, joka visertelee mitä sat-
tuu, mutta samalla viittookin isännälleen esimerkiksi vastustajan käden
pokeripöydässä tai kassakaapin tunnusluvun. Tällöin on luonnollisesti-
kin pelattava tai säilytettävä kassakaappiaan ulkotiloissa: sisällä linnut
herättävät epäilyksiä.

Kyyhkysket ovat oma lajinsa lintujen joukossa – hienosti soitettu
teema, jonka muunnelmat rasahtavat korvaan kelvottomina kuin sar-
diininperkaajan puukolla kiusaamana – sillä niiden joukosta löytyy
monenlaisia sovelluksia. Ensinkin on kirjekyyhkyjä, jotka lakassaan ku-
jertavat kuin pulskeat Cessnat hangareissaan ja sujahtavat matkaan no-
peina ja varmoina kuin korkeimman oikeuden tuomarin eropäätös... vi-
rastaan vai vaimostaan – kuka tietää. Tietämättömille kerrottakoon, että
kirjekyyhkyt ovat aiempi versio sähköpostista: niiden jalkaan kiinnitet-
tiin pieni putkilo, jonka sisällä oli ohut, taidokkaasti rullalle kierretty
positettava kirje (nk. ”paperi”, eli selluloosasta painettava litteä valkea
massa, joka vastaanottaa ”kynän” kirjoitusta; edelsi Microsoft Wordin
eri sovelluksia) ja siihen kirjoitettuna viesti. Satunnaiset tiedonannot
olivat tietenkin kirjekyyhkyjenkin aikaan tismalleen yhtä tungettelevia,
triviaaleja ja banaaleja kuin nykyäänkin:

*HALAJATTEKO KOROSTAA PONTEVAA MIESKUNTOAN-
NE? NAUTTIKAA TRI MANDELBROTIN AIDANSEIVÄS-UU-
TETTA TAHI ”PISAN TORNIN” -TROPPIA. WARMA LOPPUTU-
LOS. ESTÄÄ MYÖS RUTTOA YNNÄ AJOKSIA.*

Vastaukset lähetettiin luonnollisesti kyyhkyn toiseen jalkaan kiin-

nitettyinä: se lensi tai oli lentämättä takaisin suojaisaan lakkaansa suoritettuaan tämän vaativan tehtävän. Viestit luettiin, tulkittiin rahvaan kirjoitus, ja tilauksia tulikin, lapsia syntyi tai oli syntymättä, yhtä kaikki kauppa kävi ja valuuttaa valui solkenaan. Kirjekyyhkyjen ura lintujen verrattain sosialistisessa kaaderissa nostattaa niin sanoaksemme historian siipien havinaa.

Sitten on tietenkin rauhankyyhky, tuo sovitteleva lintumaailman Jean Henri Dunant (joka muuten halusi etunimensä lausuttavan shanaanrii), lentävä laboratoriotakki ja oliivipuunoksa nokassaan kantava etulinjan taistelija. Nykyäänhän oliivit ovat suoraan lasipurkeissa kaupan hyllyissä, usein täytettyinä esimerkiksi paprikatahnalla tai mantelilla, ja ainakin Gabrielin mielestä näyttäisi naurettavalta, jos rauhankyyhky saapuisi lasinen oliivipurkki suussaan loistoristeilijälle, ja ilmoittaisi Nooakin postmodernille vastineelle, kaljulle kapteeni Stubingille, että maata on näkyvissä. Ja onhan sitä, helveti soikoon, mutta sen selvittävät tutkat, luotaimet ja kartat, eikä enää tarvita rauhankyyhkyjä tähän tehtävään (osa on pestautunut ulkopokeriammattilaisten apureiksi, osa viittoo lentokenttien terminaaleissa kuurojen tien koneeseen – mikä arvonalennus!), joten niistä tuskin kukaan haluaa enää kuulla, varsinkaan kun rauhaakaan ei ole, eikä sitä ole niin muodoin syytä välittää paikasta toiseen, sodalla kun tuntuu olevan ekosysteemiä ajatellen joka tapauksessa runsain mitoin suotuisimmat seuraukset.

Mutta kuinka linnut kuolevat?

Siitä alkaa varsinainen tarina.

Ulkona naapurit leikkivät teekutsuja muutoinkin tuntemattomasta alkuperästään irrallisen moottorin ympärillä, aurinko oli paksu pumpu, tikahtui. Lapset pälkähtelivät kuumilla seinustoilla kuin murhamiesten varjot. Linnut hautuivat ja jokin pärskähti komeasti. Kesä oli tullut. Gabriel oli tietenkin kuullut linnuista ja sateenvarjoista, samoin Schnierin sekatarakaupasta, koska toimitti aivan toisella kadulla sijaitsevassa Simon de la Loubèren soitin- ja musiikkiliikkeessä soittoasian virittäjän virkaa. Aamuisin hän ryömi sisään soittoasioihin, ihaili laitteiston keskelle asetettua kaunista, sorjavartaloista ja toistaiseksi varsin

vastaanottavaista tanssijatarta. Laokooneiksi jähmettyneistä työistä paistoi kuin röntgenillä läpi sellainen suloliikkeen mahdollisuus, että Gabriel tiesi olevansa unelma-ammattissaan. Hän puhdisti laitteiston kuin kirurgi, säätö soiton oikealle korkeudelle ja mikä tärkeintä, viritti jousen, jotta tanssi voisi jatkua. Tauolla hän ryömi ulos soittorasian, nautti limittäisiä sardiineja peltisestä purkista, poltti miedon romanialaisen savukkeen, painoi ruiskukakaramellin kielelleen ja palasi jälleen ahtaaseen, mutta turvalliseen ja suloiseen paikkaansa ratasten, väkipyörien, tytön ja vanhojen surujensa joukkoon.

Päivä seurasi toista kuin voikukista sidotussa seppleessä. Mutta kuten elämässä, myös siinäkin sattuu matkaan toisinaan muista tyystin poikkeava kukka, eri lajia, vain pienin geneettisin muutoksin varustettu, mutta täysin toisenlainen.

Nimittäin kerran Gabrielin ollessa jälleen erään soittorAsian tanssijattaren kanssa ulkona työpäivänsä jälkeen, tapahtui sellaista, mitä voidaan kutsua henkilökohtaiseksi katastrofiksi. Ei, Gabriel ei rakastunut: näin itse asiassa kävi hyvin harvoin, ja sen luonteisista katastrofeista kuin rakkaus on aina myös ulospääsyn mahdollisuus: lavastettu itsemurha, lavastettu toinen nainen, todellinen toinen nainen, muovista rakennettu toinen nainen ja niin edelleen... olipa Gabriel kerran palkannut erään miesnäyttelijänkin näyttelemään toista naista, kun halusi päästä eroon jälleen yhdestä tanssijattaresta. Niillä näet oli tapana kiinnittyä kovastikin vain yhden tapaamisen, muutaman kauniin sanan ja lemmyyden perusteella, koneita kun olivat.

Tuona iltana hän oli siis istunut jälleen yhden tanssijattarensa kera kahdentoista pennin kinoteatterissa ihailien Charlie Chaplinin sulavaa kulkua koneen sisällä elokuvassa *Nyky aika*. Samoin sutjakkaasti olivat rullanneet ravintolan mekaaniset tarjoilijat kantaessaan pöytään viikunoin koristeltua albatrossinrintaa, erilaisia värjättyjä juureksia ja kastikkeita, sekä sokeritoppamunia jälkiruoaksi. Lopulta elokuvan kohtausta muistutti vielä mekaanisen oloinen paritteluhetki Gabrielin ruotsalaisvalmisteisessa vesisängyssä - hänen oli näet kesken lemmeaktin virittävä soittorAsian tanssijattaren jousi uudelleen, mikä oli vähintään harmistuttava yksityiskohta. Toki hän poltti savukkeen ennen sitä tytön ollessa kovin alttiisti paikoillaan ja nautti muutenkin tilanteesta, jossa

toinen on täysin tiedoton ja hän itse mitä virkeimmässä tilassa. Ikävä kyllä laki kielsi tällaisen keskeneräisyydessä hautuvan nautinnon, ja Gabriel nöyrytyi virittämään jousen ja jatkamaan toimitusta konventionaaliseen tapaan, kunnes oli aika ryhtyä toimenpiteisiin niin sanoaksemme tikun irrottamiseksi sormesta.

Iltayön sentimentaalisen kimpun varistellussa nuppujaan yltympäriinsä kaduille hän sitten saattelikin tämänkertaista tyttöstään takaisin rasiaan. Heidän kävellessään kohti soitin- ja musiikkiliikettä Umbra-kadulla ja pysähtyessään vaihtamaan viimeisen mekaanisen suudelman ennen kuin alkaisi tämänkaltaisten toimien välttämätön jälkinäytös, eli vieraannuttaminen, välttely ja tekosyiden keksiminen, mistä Gabriel kovasti toivoi, ettei se johtaisi jälleen lavastuksen sommitteluun tai näyttelijän palkkaamiseen, kuului jostain korkealta heidän päidensä yläpuolelta kirkas ja korea suhiseva ääni, kuin savikiekko olisi vain hetkeksi hypännyt uralta sivuun ja palannut nopeasti keskelle eteläitalialaisen laardisopraanon tuhatkiloista koloratuuriaariaa Mozartin oopperassa Figaron häät. Gabriel ajatteli ensin tanssityttösen olevan huonosti viritetyt, ja että ääni olisi kuulunut liian kireälle pingotetusta jousesta, mutta hylkäsi hypoteesin, koska tiesi itse olevansa varsin tarkka työssään ja muisti vimmatun hyvin asettaneensa juuri tämän tytön jousen jänniteruuviin ja kiristäneensä sen taajuustaulukon mukaisesti.

Muita vaihtoehtoja äänen lähteelle ei ollut syytä miettiä pitkään. Kaikki kävi hämmästyttävän nopeasti kuin kolehtihaavi: taivas, musta piste, lintu, ääni, vauhti, syöksyliike, kuolema, kauhuntila, hetkellinen helpotus (ei tarvinnut keksiä tekosytä), tilannestrategian laatiminen, päätös, uusi hetkellinen helpotus (selviämisen palkeenkieli), viaton pako tapahtumapaikalta ja lopulta uusi kauhuntila – tällä kertaa luonteeltaan eksistentiaalinen.

Tyttö löytyi seuraavana aamuna kuollut lintu takaraivossaan Umbra-kadun väärennettyjä maailmankarttoja myyvän liikkeen rahtipihalta taskussaan väärennetty kartta... poliisit pitivät tilannetta selvänä. Taas yksi tällainen tapaus! huudahti santarmien virkajohtaja Gaston Thomasson ja iski toisen lasisilmänsä säpäleiksi lattiaan. Gabrieliin ei kohdistettu minkäänlaisia syytteitä... hän kävi tunnistamassa ruumiin ja tunnisti sen ja myös kertoi rauhallisena tunnistavansa sen.

- Kyllä, tuo on Imperial 229 -mallin soittorasian ”Scheherazade” tanssiva tyttö. Kolmentoista ja puolen kierroksen minuuttinopeus, valittavana musiikkivaihtoehtoina Schubertia, Verdiä ja Brahmsia. Jousen jännite kaksi ja puoli...

- Kiitos riittää!

Lintu oli kuollut, kuollessaan pudonnut ja iskeytynyt tyttösen takaraivoon tavattoman traagisin seurauksin.

Soittorasia jäi ilman tanssia, maksava asiakas muuttui mustaksi ja kiipesi viikoiksi puuhun, lopulta tappoi itsensä posti-ilmaputkella, joka varomattomalta imaisee sisäelimet ja tahallaan varomattomalta enemmänkin. Taivas painui pilveen ja herra työpaikalleen, painatti lehteen ilmoituksen, jossa soittorasiamalliin ”Scheherazade” haettiin uutta mekaanista tyttöä – mikä tilaisuus päästä jo valmiiseen rasiaan, kyllä jotakuta nyt onnisti. Mutta se on toinen tarina.

Muilta osin tilanne selvisi kuin keskiluokkaisen lauantai, Gabriel ryömi jälleen uusiin soittorasioihin, katseli jälleen *Nykyaikaa* Hare Streetin kinoteatterissa uusien mekaanisten tanssijattarien kanssa, viritti jousia, osti salaa käytettyjä suruja, nautti viikunoita, karamelleja ja albatrossia, ja niin edelleen. Siis kaikkea tuttua ja sopivaa. Mutta jokin oli muuttunut: jokin *vertauskuvallinen* lintu, valkeana kirkuva pelko, oli lävistänyt hänenkin päänsä, tunkenut terävän nokkansa käpyrauhaseen. Mikään ei ollut enää ennallaan.

Oli hankittava sateenvarjo suojaksi.

Pihanpannun melodia kiehui ja kohisi, naapurien naapurit ryyppäsivät sahtia hylätyn avaruuskapselin tyhjästä tankista. Lapset keittivät leikkisahtia ja kasvoivat vähän liikaa, jotenkin nykäyksittäin, ja lakkasivat vain. Sammakot kuolivat eivätkä kasvaneet, pikemminkin pienenevät tai menivät kasaan kuin haitarit. Oli enemmän kesä. Gabriel katseli ikkunastaan kaikkea tätä ja ällistyi ihmisten uhkarohkeutta olla ulkona mahdollisista lintukuolemista johtuvien lukemattomien syöksyjen armoilla. Hän muisti Schnierin puodin ja mustan sateenvarjon, eikä viivytellyt hetkeäkään: mustassa motoristin kypärässä hän syöksyi kadulle ja kulki porttikongien viileydessä väijyen kohti Umbra-katua. Hän astui pelastuksen sitadeliin,

ohitti hyrrät, rasiällisen karvoja, ruiskukkakaramellit ja käytetyt surut ja käveli mustan sateenvarjon luo. Hintalappu vaikutti heti lupaavalta: se oli kauhtunutta ohutta paperia, joka oli hieman reunoiltaan siertynyttä ja jonka keskellä ammotti pahaenteistä ennustusta tarjoileva reikä. Kelpo hintalappu siis kaiken kaikkiaan, mutta hinta - sitä ei siihen ollut kirjoitettu.

Vanha ukko Schnier vääntelehti myyntipöydän takana kuin kesken ohitusleikkauksen herännyt vakuuttamaton potilas ja imeskeli montusaan plastiikkisia tekohampaita vasten kalisevaa ”Lilja” -karamellia. Sannattomana Gabriel ojensi tälle sateenvarjon ja nyökkäsi kuin katolinen piispa kuulusteluissa, ettei hiippa huku. Herra Schnierin tarkastellessa tuotetta Gabriel vilkuili ympärilleen: tiskin taakse hyllyille oli asetettu laitteita, jotka hän muisti lapsuudestaan, mutta joiden nimeä hän ei millään saanut mieleensä: ne olivat punaisia tai sinisiä muovisia kiikarin kaltaisia kurkistimia, joiden etupuolella oli silmille tarkoitettut katso-ma-aukot ja joiden toinen puoli oli suljettu. Eräänlainen pahvikiekko, jossa oli diakuva muistuttavia pieniä läpikuultavia otoksia, oli tarkoitus kiinnittää loveen, joka sijaitsi laitteen yläosassa. Silmäaukkojen viereen oli sovitettu painike, jonka avulla pahvikiekko kääntyi yhden asteen myötöpäivään ja paljasti aina seuraavan kuvajaisen kahdentoista kuvan sarjasta. Näin kehkeytyi mitä uskomattomimpia tarinoita, historioita ja onnenmaita, joihin Gabriel tunsu nyt suunnatonta kaipuuta ja miltei unohti olevansa suorittamassa tärkeää toimenpidettä oman tulevaisuutensa kannalta.

Schnierin edelleen tarkastellessa sateenvarjoa, nyt sen seittimäisesti levittyviä pidikkeitä ja pingottunutta kangasta, otti Gabriel asiakseen tutkia tiskillä olevien mainoslehtisten sangen monilukuista joukkoa. Hän valitsi satunnaisotosteorian mukaan käteensä yhden ja luki kiiltävällä esitteellä kiemurtelevan tekstin:

Valokuvaajalla voit korvausta vastaan ikuistaa digitaalisena joko roolihahmosi tai kasvossi historiallisten kuvien kehystämänä, eli ns. tinttamareskina.

Hetken luettuaan hän katsoi ukko Schnieria ja näki tämän uudella tavalla.

Pöydällä pyöri jatkuvasti vähintään kolme ikuista hyrrää ja makasi

saman verran pyörimättömiä versioita. Kellollisesti mitattuna kohtuullisen osuuden aika-avaruus -akselilta täyttäneen sateenvarjon tarkastelun ohessa Schnier pyöräytti aika ajoin aina yhden vauhdissaan horjahtele- van hyrrän uuteen asentoon, vaikka se ei ollut tarpeen, ja antoi vauhtia paikallaan oleville, vaikkei siitä ollut mitään hyötyä.

Gabriel huomasi tiskin vieressä olevalla hyllyllä valtavia sokeritoppia, oikeita pieniä vuoristoja, joista saattoi murtaa palan imeskel- täväkseen. Valkean puolimetrisen kasan kyljessä oli likaisentummi- tahroja. Gabrielin kurrottautuessa katsomaan lähemmin ne paljastuivat kirjaimiksi. Hän ymmärsi sokeritopan olleen käärittynä sanomalehtiin tuoreeltaan, jolloin sen pintaan oli tarttunut mustetta lehtien sivuilta. Jossain oli vain epäselviä kirjaimia, toisaalla kokonaisia sanoja, peräti lauseita:

KIINAS DROOMA 21, jota hän ei ymmärtänyt, sitten

MARDU OLETETAAN TRNI, joka saattoi tarkoittaa mitä vain, puhumattakaan

PÄMNSTRI LäKS LEHSTÖÄ, eikä voinut olla varma mitä maailmassa tapahtuu. Tuo kaikki kiinnosti valtavasti Gabrieliä ja hän mursi itselleen kelpo palan makoisaa sokeria kohdasta, jossa luki

KOVAKUORIAISET PLTUVT ja oli varma, että kaikki sujuisi niin kuin pitää. Sokeri olikin varsin makeaa ja tuntui oikealta. Toisaalla maailmassa joku kuoli, mutta se ei ollut hänen syytään.

- Kolmesataakaksikymmentä dollaria.

- No niin...

Gabriel kipaisi ulos liikkeestä kuin kampi, tervehti kadulla ole- matonta ystäväänsä, miltei juoksi Muzikkesto-kadulla sijaitsevaan asuntoonsa ja jäi miettimään, mistä kokoaisi tuollaisen määrän irtain- ta valuuttaa. Aurinko laski Grand Hotellin katon läpi ja palasi sieltä savuisena, ihraisena, yltä päältä kasinopelaajien hiessä ja hävinneiden kasinopelaajien vielä suuremmassa hiessä, lakanoiden kapaloimassa himon sotkussa, kokolattiamattojen ensyklopedisessa tuoksussa, bear- naise-kastikkeessa ja kaikessa mitä hotelli nyt sattuikaan asiakkailleen tarjoamaan, ja kaikki oli niin kuin ennenkin. Eikä mikään ollut hyvin.

Jos hän enää uskaltautuisi ulos, olisivat linnut valmiina kuolemaan, putoamaan ja lävistämään hänen kallonsa kuoren kuin aamiaismunan

(kohtalon ironiaa). Gabriel ei ollut koskaan aiemmin uhrannut ajatustaan tällä ornitologisen kauhun alttarilla, mutta nyt oli selvästi sen aika. Hän saisi sateenvarjon hankittua vasta koottuaan rahat palkastaan tai myytyään jotain. Töihin hän ei tietenkään uskaltaisi joka päivä kulkea ilman sateenvarjoa, joten oli ryhdyttävä alustaviin valmisteluihin, mietittävä mikä hänen kotonaan kelpaisi myyntiin vanhalle ukko Schnierille.

Gabriel sähkötti johtovasarallaan Umbra-kadun soitin-, reikäkortti- ja musiikkiliikkeeseen, että oli sairastunut akuuttiin eksistentiaalis-metafyysiseen lamaanukseen, eikä pääsisi töihin. Sitten hän aloitti työnsä. Ensin oli laadittava laskelmat siitä kuinka korkealla ilmassa linnut kuolevat – luonnollistahan oli, että linnut kuolevat ilmassa, jossa ne kuitenkin viettävät suuren osan ajastaan, eivät suinkaan pesissään, kelluessaan joessa tai riippuessaan sähkölinjoilla. Tämä puolestaan oli uhkana hänen ontologiselle terveydelleen – olihan hän omin silmin nähnyt mihin varomattomuus tässä asiassa johtaa!

Mainittuun kysymykseen hän ei kuitenkaan saanut varmuutta. Linnut saattavat sanalla sanoen kuolla kerta kaikkiaan missä korkeudessa hyvänsä. Oli laadittava uusi taulukko, tällä kertaa liittyen siihen, mikä kuolonkorkeus saa linnun putoamisnopeuden kasvamaan niin suureksi, että se porautuu ihmisen kalloon ja lopettaa ajatusten mukana kaiken muunkin tärkeän, ja jättää tähteille vain toisarvoisen lihakimpaleen, josta eroon pääsemiseksi oli tanssijattarenkin kohdalla turvauduttava väärennyttäjien maailmankarttojen kaupan onnettomaan rahtipihaan.

Tuloksia sikisi kuin pupuja ja Gabriel laati taulukon koskien eri lintulajeja, niiden summittaisesti arvioitua painoa (eihän ollut edes ajateltavissa, että hän olisi lähtenyt ulos punnitsemaan lintuja, joten hän rakensi kotinsa tuotteista, kuten paperimassasta, spagetista, ”Lilja” -karamellien kääreistä, radiosta, joulukoristeista ja kengännauhoista niiden tarkkoja mallinnuksia) ja suurpiirteistä lentokorkeutta – tästä aiheesta hän sai ilmaputkipostissa erään tutkielman liitteen eläintieteellisen tutkimuslaitoksen nuorelta dosentilta, joka vaikutti erinomaisen mukavalta herrasmieheltä, vaikka hänen tulevaisuutensa ei yksinkertaisesti voinut olla valoisa, jos hän aikoi jatkaa havainnoivaa empiiristä työskentelyään lintujen parissa. Gabriel olikin varoittaa nuorta herraa, mutta

sai kuitenkin hillittyä itsensä muistaessaan, kuinka alussa hän itse oli omissa tutkimuksissaan. Tiedeyhteisö tuskin olisi vielä tässä vaiheessa suhtautunut hänen teoriaansa maireasti hymyillen.

- Kiitos tiedoista, mutta kuulkaa...
- Niin?
- Tai ei sittenkään mitään. Näkemiin.
- Näk...

Tämän jälkeen oli aika laatia lintujen lentoesiintymisen tiheystaulukko. Tulokset olivat masentavia: maailmassa on niin paljon lintuja, että on suorastaan naurettavaa, miten hän oli tähän asti kyennyt välttämään varmalta tuntuvan kuoleman – lintujahan on putoiltava päivittäin ilmasta kuolleina, joka hetki jossain... hän oli kauhuissaan ja kävi sulkemassa ikkunan ja sytyttämässä kaiken varalta takkaan tulen, vaikka oli keskikesä, eikä takkaakaan.

Tutkimuksiansa kuluessa Gabriel muuttui entistä ahdistuneemmaksi ja asteen mustemmaksi, ja varmistui siitä, että oli kerta kaikkiaan äärimmäisen turvatonta, miltei tyhmänrohkeaa, edes ajatella lähtevänsä ulos talosta, puhumattakaan siitä, että veisi jälleen uuden soittorasian tyttösen mukanaan katsomaan Chaplinia kahdentoista pennin kinoon.

Oli siis saatava rahaa sateenvarjoon, tai tehtävä edelleen tarkempia laskelmia, jotta voisi kulkea palkka-ansioden perässä soitin-, reikäkortti- ja musiikkiliikkeeseen. Todelliset laskelmat olisivat muotoilleet aikataulua liiaksi, joten Gabriel päätyi kompromissiin: huonompaan sateenvarjoon ynnä puolitarkkoihin laskelmiin lintujen putoamistehydestä ja -nopeudesta. Tällöin hän voisi turvallisesti kulkea kadulla tiettyinä vuorokaudenaikoina ja tiettyjä reittejä käyttäen välttäten näin todennäköisyystaulukoidensa perusteella suurimman osan etenkin korkealta sivukierteeseen syöksyvien kuolleiden lintujen putoamisista omalta osaltaan. Jos epäonni ja poikkeama taulukosta kuitenkin sattuisi onnettomasti, olisi halvempi sateenvarjokin riittävä suoja, ainakin matalammalta putoavien lintujen varalta.

- Satakaksikymmentä dollaria.
- Otan sen!

Gabriel oli joutunut myymään ainoastaan periskooppinsa ja toisen ikkunalasinsa saadakseen rahat halvempaan sateenvarjoon. Periskooppia

hän ei enää tarvinnut luovuttuaan harrastuksestaan maamyrieni paritelun tarkkailijana ja ikkunalasin sai korvattua kätevästi naulaamalla koronapöydän ikkunaluukun eteen. Se oli samalla turvallisempi kuin vanha ja hauras lasi, jonka läpi mustarastas tai varis voisi milloin tahansa kuoltuaan ja kiivaaseen luotimaiseen poikittaisliikkeeseen sen seurausena jouduttuaan murskautua. Kas niin! Nyt kaikki oli kunnossa, ahdistus kaikkosi kuin kevätmuoti, Gabriel unohti Camus'n nimen, jonka tuotantoa oli lukenut iltaisin sen viikon ajan, joka kului puolitarkkojen laskelmien tarkkaan laatimiseen. Albertin tapauksessa hän sivumennen sanoen oli varma siitä, että nimenomaan kesken lentonsa kuollut lintu oli sinkoutunut suoraa päätä auton tuulilasiin ja saanut miekkosen suuresti hämmentymään ja saattamaan itsensä vinoja omenia syömään. Samaten hänen taskustaan luikahti ulos sinne ahdistuksen hetkellä muuttanut hiiri ja hatun alta löytyneen kalan hän söi lounaaksi mainion brindisiläisen valkoviinin säestämänä. Ah!

- Ah!

Joopa joo?

Kaikki jatkui lähes entiseen tapaan: antagonistimme työskenteli, tapaili jälleen lisää soittorasian tanssijattaria, joiden virittäminen oli edelleen antoisaa ja jotka eivät milloinkaan huomauttaneet oudoista ulkoiluajoista ja alituisesta sateenvarjosta vaikka ei satanut. Hän poltteli vahvoja "San" -merkkisiä savukkeita iltaisin kotonaan kaasulampun alla ja jatkoi hiljalleen tutkimustaan linnuista.

Gabriel oli valinnut tarkan reitin Umbra-kadulle kulkeakseen. Hän astui avattu sateenvarjo kädessään ulos, kääntyi siniseltä kotioveltaan vasemmalle, eli käytännössä väärään suuntaan jos pidetään silmällä lyhintä (mutta ei missään nimessä aveauisesti turvallisinta) reittiä soitin-, reikäkorti- ja musiikkiliikkeeseen. Lin-hi-yen kiinalaiskortteli oli katujaan myöten suurelta osin aaltopeltikattojen suojaama, ja ne ainakin vaimentaisivat, jos eivät peräti pysäyttäisi kuolleen linnun syöksyliikettä. Sateenvarjo hoitaisi joka tapauksessa loput. Alueella oli matalia rakennuksia, joten korkeammalla lentävät suuret linnut eivät liikkuneet siellä, koska onhan lintujenkin välillä seisahduttava pohtimaan oman

kuolemansa mahdollisuutta, ja mieluummin se varmasti tehdään oikealla lentokorkeudella kuin laskeudutaan varta vasten runsaasti alapäin. Asia oli siis selvä – Lin-hi-yen ja siitä oikeaan suuntaan jatkuvan Zhou-lin itäisen kiinalaiskorttelin kadut olivat suhteellisen turvallisia.

Seuraavaksi reitti kävi kuitenkin vaikeammaksi. Nineven siltaa oli mahdoton ajatellakaan... linnuthan suorastaan parveilivat joen yllä saalistaen kaloja ja kelluen vedessä kuin umpimielisten kalastajien irronneet verkonmerkit. Myös ammattimaiset ulkopokerinpelaajat kerääntyivät usein sillan vieressä olevaan puistoon, joten luultavasti siellä olisi lisäksi vielä neuvonantajalintuja, jotka saattaisivat kuolla minä hetkenä hyvänsä pienen virkistäytymiskierroksensa aikana. Tosin näistä Gabriel ei ollut niinkään huolissaan: korkeasti koulutetut elävät terveellisemmin ja pidempään... mutta sillanalusten nälkäiset proletaarilokit jotka huusivat pilkkahuutojaan ruuhka-aikoja myöten matavan massan ylle, olivat nielleet oman osansa kuljetuslauttojen höyrymoottorien karstasta, ja kuten tiedetään, tupakoivat menehtyvät nuorempina ja syöksyvät jonkun varomattoman päähän kuin tiedonanto ja petit mal.

Niinpä oli käytettävä toista keinoa, vanhaa soutajaeukkoa, joka joi kärpässieniteetä kolmasti päivässä ja poltti mustaa, kaiverruksin koristeltua piippua niin, että pieni lautta näytti aivan miniatyyrimaiselta merihöyryltä. Yhtä kaikki, vanha eukko oli jäänyt soutamaan sillan valmistuttua, vaikka hänelle ei kyytiläisiä juuri riittänytään, mitä nyt joku toinen juoppo, joka kaipasi sieniteen ilahduttavaa vapinaa, tai sitten kaupungin nuoriso kujeillakseen.

Akkapaha oli jäänyt soutamaan lauttaansa lähelle siltaa, joten ei ollut temppeu eikä mikään palkata häntä joka aamu kuljettamaan Gabrielia sillan alapuolella aina vastarannalle saakka. Ainoastaan tukipylyväiden kohdalla oli koukattava avoimen ilmatilan kautta, muuten kaikki oli kunnossa: jyrävä uusgoottilainen silta suojasi kuolevien syöksykierteeltä ja piipunsavu piti lintuja muutenkin loitompana.

Toisella puolen jokea jatkui sitten Scirophoria-katu, joka olikin vaikeampi pala, kunnes Gabriel keksi kulkea liikehuoneistojen ja puotien läpi poikki koko korttelin, jossa aamukahviaan nauttivat työntekijät eri liikkeissä (painamattomia sanomalehtiä myyvä ”Aiolos”, palaneiden lamppujen puoti ”Hehku”, uusia ja muodikkaita hymyjä kauppaava

toimisto ”Pilke”, sekä munan- ja kuoriaisenkuoria ostava ja myyvä antikvariaatti ”Shell” – oikeusjuttu on edelleen vireillä) jo tunsivat hänet hyvin ja tervehtivät ohikulkijaa yhteisöllisyyttä voimistavalla kädenheilautuksella, ja viimein Gabriel löysi tiensä ulos – mistäpä muualtakaan, kuin väärennettyjä maailmankarttoja myyvän liikkeen takaovesta miltei suoraan Umbra-kadulle. Roskasangoissa näkyi poisheitettyjä liian tarkkoja maailmankarttoja, ja Gabriel kulki etupihalle, katsoi ylös ja ylös ja juoksi sisään soitin-, reikäkortti- ja musiikkiliikkeeseen.

Munankuori rasahti rikki ja aivan kuin näkymätön hämähäkki olisi sommitellut seittinsä sen pinnalle alkoivat säröt laajeta osumakohdasta reunoille... huokaistuaan tyytyväisenä Gabriel kaivoi tottunein ottein satavuotiaan muumioituneen kuoriutumattoman linnunpoikasen ulos, taittoi palan sen kehittymättömän luuston ympäröimää ruumista lusikkaansa ja kuljetti suuhunsa kuin aarteen. Itämaisen nerokkuuden ylevä elämys! Taivas valui ylöspäin kohti auringon avuttua parasollia ja lintujen äänet alkoivat kaikua kaiuttimista. Näitä munia oli syöty ainakin jo Wei-dynastian aikana. Kaksikymmentäneljä sateenvarjoa keisarin edessä kulkueessa... sateenvarjojen kantaminen oli arvostettu tapa tuohon aikaan, ja Gabriel oli vakuuttunut, että tämä tottumus ei suinkaan liittynyt auringolta tai sateelta suojautumiseen, kunnianosoituksesta puhumattakaan, vaan aivan varmasti sillä oli yhteys juuri kuolleiden lintujen putoamiseen ja niiltä varjeltumiseen. Näin syntyi hänen uusien tutkimustensa mukaan myös Silkkitie, joka oli turvallisin reitti keskellä mannerta, jossa vain harvat linnut viihtyivät.

Usein tai miltei aina kävi kuitenkin niin, että munat eivät aueneet. Tyhjiökaapissa muumioidut poikaset pysyivät marmoristen mutta teräskovien kuortensa sisällä. Gabriel säilöi nämä aukeamattomat munat tyhjään soittoriasiaan, siihen samaan, jonka tanssijatar oli kohdannut traagisen kohtalonsa eräänä kesäisenä iltana K:n kaupungissa herran vuonna, joka keittiösyvennyksen seinällä olevasta kalenterista on jokaisen tarkastettavissa, sillä uutta tanssijaa ei löytynyt, eikä niin ikään ostajaa tyhjälle rasialle. Tuossa traagisten muistojen ja enteiden lokerossa muumiomunat saivat olla rauhassa ja jatkaa ikuisiksi kääntyvää

elämäänsä vielä ikuisemmassa ikuisuudessa (jos tällainen ilmaisu sallitaan).

Kaikki jatkui muutenkin samaan tapaan, ja koska Gabriel vietti logistisista syistä suuren osan aikaansa sisätiloissa, oli hän ottanut uudeksi harrastukseksi tutkia sateenvarjojen asemaa maailmanhistoriassa. Jopa kirjallisuusinstituution tutkimusassistentti oli tuntenut mielenkiintoa tätä aihetta kohtaan, mutta suopeasti ei katsottu Gabrielin uudelleen tulkittavia vaiheita teologian, kansainvaellusten, kirkkohistorian ja muiden suurtapahtumien kuvauksessa, joissa kaikissa linnuilla ja sateenvarjoilla tuntui olevan aiempaa suurempi rooli. Myöskään hänen tutkimustuloksiaan lintukuolemien ja niiden vaarallisuuden suhteen ei yliopisto suostunut julkaisemaan, mutta tulokset pääsivät tyypistettyinä eräseen kvasitieteelliseen aikakauslehteen.

Muinaisen Egyptin ja muiden menneiden suurten sivilisaatioiden kirjoitusmerkeistä Gabriel oli löytävinään useita hieroglyfejä, jotka varoittivat kuolleiden lintujen putoamisista. Eräs tunnetuista kirjoituskuvista, miehen pää jonka suusta lentää lintuja ja joka on tulkittu puheen symboliksi, tarkoitti Gabrielin tarkennuksen mukaan erityistä varoitus-huutoa kuolleiden lintujen putoamisen varalta. Se oli tuiki tärkeä merkitä muistiin verrattuna sellaisiin trivialiteetteihin kuin tavanomainen toriakkain lörpöttely.

Aristofanes puolestaan mainitsi sateenvarjon kuuluvan naispuolisten kansalaisten muotivirtauksiin antiikin Kreikassa, joten jo tällöin oli linnuilta suojautuminen jotenkin nöyryyttävänä tekona peitelty funktionalistisiin syihin väittämällä sateenvarjon olevan jollain tapaa hienostunut laitos, jolla ei ole sinällään kuin vaatimaton välinearvo naikkosten elämässä. Samaisen skribentin metaforista näytelmää *Linnut* on tulkittu monien allegorioiden kautta, mutta selväähän oli (Gabrielille), että lintujen oma valtio viittaa näiden lentävien tahattomien murhaajien ilmassa tapahtuviin kuolemiin ja siihen hallintaan, jonka ne tällöin saavat ihmisten keskuudessa kylvämällä eksistentiaalista kauhua väkijoukkoihin. Se on perkele allegoria se! Niillä ei siis ole mitään tekemistä Sokrateen kanssa, jonka hahmon on tulkittu olevan taustalla tälle hupailulle – kattia kanssa, tuhahti Gabriel, kyseessähän oli silkka tragedia! Turha oli mainitakaan Homeroksen *Odyssiassa* esiintyneitä

pitkänaamaisia lintuolioita, jotka ilmiselvästi olivat metaforia kuolleista, putoavista linnuista ja joiden vaarallisuutta ainoastaan korostettiin metaforilla terävistä kynsistä ja hampaista.

Ja kuten kaikki hyvä ja huono, myös sateenvarjojen valhe periytyi kreikkalaisilta Roomaan, jossa saivat jatkaa väitteet sateenvarjon muodikkuudesta, vaikka kaikki tietenkin perustui siihen, että kuolleilta linnuilta oli päästävä varjon suojaavan kilven alle kätköön. Gabriel uskoi vakaasti, ettei Colosseumille rakennettu kattoa juuri tämän vuoksi... siellä näet pidettiin jo historiankerronnan meille tutustuttamien näyttösten (gladiaattori vs. leijona, gladiaattori vs. gladiaattori, leijona vs. sammakko jne.) lisäksi eräänlaisia viivytystaisteluja, joissa viisi henkilöä (määrä selvisi muutamien liitutaalulle laadittujen yksinkertaisten todennäköisyysslaskelmien perustella) asetettiin suojaa vailla areenalle ja alettiin odottaa. Ennen pitkää kuolleita lintuja alkaisi tietenkin syöksähdellä kaiken sattuman rajallisen ilmenemisen mukaan areenalle ja osaanottajia kuolla tai onnekaalla sijainnilla selvitä. Vetoa lyötiin siitä, kenen kalloon kulloisenkin jumalan kohtalonsormi linnun sinkauttaisi, ja vankien kesässä oli varsin arvokasta kuolla tässä näytöksessä... leijonat olivat mennyttä muotia, *passé*.

Ovidius mainitsee omasta puolestaan sateenvarjon *Rakastamisen taidossa*, samoin runoilija Juvenalis teksteissään, mutta kumpikaan heistä ei mainitse sanallakaan sen tuovan suojaa sateelta tai auringolta. Tämä on ilmiselvä todiste sekä runoilijoiden rehellisyydestä että kuolevien lintujen valtakauden varhaisesta vaiheesta... tietenkään ajan yleinen ilmapiiri ei voinut sallia, että olisi suoraan todistettu sateenvarjoja kannettavan lintujen mahdollisten putoamisten vuoksi - tähän olisi johtanut skandaaliin, jonka Gabriel itse nyt oli paljastamassa. Nämä oivalliset roomalaiset säkeidensepittäjät kirjoittivat kuitenkin riviensä väliin todistuksen siitä myöhemmille sukupolville. Ja se kuuluisa ”salaliitto”, josta Ovidiusta syytettiin ja jonka vuoksi hänet karkotettiin Konstansaan, ei tietenkään liittynyt poliittiseen vehkeilyyn tai mihinkään triviaaliin lemmenjuttuun, vaan Ovidiuksen kadonneeseen runoon *Aves armatorium* (”Aselinnut”), joka Gabrielin uskomuksen ja poeettisen rekonstruktion mukaan käsitteli suoraan ja julkeasti tätä aihetta. Gabriel muuten julkaisi tästä otaksutusti tyystin olemattomasta

runosta katkelmia eräässä kirjallisessa aikakauslehdessä esiintymällä itse sen kääntäjänä ja väittäen tuntevansa herra tutkija Arros Peekin, joka oli löytänyt tekstin muinaisten käsikirjoitusten hapertuneesta joukosta Aleksandrian arkeologisten kaivausten alueelta.

Uuden ajan tiede ja tutkimus kehittyi ja otti sateenvarjon teorian kohdalla suuren askeleen, kun Simon de la Loubère kirjoitti Siamin kuningaskunnasta mainiten muun muassa sen, että sateenvarjo sallittiin tällä seudulla ainoastaan korkea-arvoisimmille henkilöille. Ihmiset jaettiin siis kasteihin juuri kuolemanalttiuden perusteella, sillä lintuja putoili jatkuvasti ja ainoastaan kuninkaalle sallittiin sateenvarjo, jossa yhteen varteen oli kiinnitetty peräti kolme (3) varjo-osaa. Mikä ajatus! Tämä varmisti lintujen pysymisen turvallisen välimatkan päässä jopa tuulen mukaan mahdollisesti sivusuunnasta tulevien kuolonsyöksyjen varalta. Köyhempi väki ei puolestaan saanut käyttää sateenvarjoa lainkaan, joten heidän kalloihinsa kolisi lintua kuin monsuunituulta itäiselle niemelle, ja kuolema korjasi kastisatoaan suurella taivaallisella saalistuskynnellä. Samaan aikaa muuten herrasväen kantotuoleista tuli katettuja... syy lienee ilmiselvä.

Ja kasteista livahti Gabrielin mieleen intialaisten tapa merkitä otsansa kastimerkillä, pistemäiselle symbolilla... tämä jumalten kunniaksi asetettu lintutähtäin suorastaan aneli merkkiä taivaalliselta plutoonalta, sillä onnellinen on se, jota jumalat koskettavat, oli kyseessä sitten linnunnokka tai suudelma.

Historiallisen todistusaineiston mukaan Burman prinssit puolestaan käyttivät erityisen raskastekoisia sateenvarjoja, joita kantoivat vielä erityisemmän raskastekoiset avustajat. Nämä erityiset ”linnuniltasuojelijat” olivat arvokkaassa asemassa kuninkaallisessa perheessä ja Maharatta-prinssien itsensä arvonimi *ch'hatra-pati* tarkoitti ”sateenvarjojen herraa”. Tällöin pidettiin Gabrielin tutkimusten mukaan myös kirjaa siitä, kuka avustajista sai estettyä suuremman määrän lintuja halkaisemasta herrojen kalloa ja nämä tietenkin kilpailivat asiasta keskenään. Gabriel jatkoi vielä ikään kuin loppukaneettina tälle tutkimustulokselle kuvailemalla erästä havaintoaan, johon tulisi myöhemmin syventymään tarkemmin, mutta josta hän jo tässä vaiheessa halusi mainita kaiken varalta:

Voidaan myös ajatella kuninkaiden kruunujen muodon olevan perua juuri linnuilta suojautumisesta. Paras tapa pysäyttää linnun putoamisliike pään kohdalla on nimittäin sahalaitainen ja kovasta metallista valmistettu päähine. Nimenomaan kuninkaas ja toisinaan myös prinssit kantoivat eri aikoina teräväpiikkistä kruunua päissään sen vuoksi, että tämä etuoikeus suojautua kuolevien lintujen putoamisilta suotiin ainoastaan näille varsin korkea-arvoisille henkilöille.

Maailmanhistoriasta ja kaunokirjallisuudesta löytyi tuhansia muitakin kuvailuja sateenvarjosta ja sen käytöstä, ja paitsi mitä sateisimpia tai pakahduttavan aurinkoisia seutuja, voitiin kuvauksista vähintään rivien välistä lukea, että varjon tai parasollin käyttö oli liittynyt selvästi juuri kuolleiden lintujen putoamiselta suojautumisiin. Gabriel ymmärsi toki, että tieteen paradigma muuttuu hitaanlaisesti, eikä ottanut itseensä sitä vastustusta, jota hänen muuten ansiokkaat historialliset tarkastelunsa kokivat tämän mitättömän, mutta tärkeän yksityiskohdan vuoksi.

Gabriel tarkasteli parhaillaan keskiaikaisen maljakon kuvaa British Museumin katalogista, johon oli kuvattu kulkemaan piispa risti kädessään, ja tätä seurasi palvelija sateenvarjon kupu auringossa loistaen. Hän mietti hetken, nosti päänsä kuin mekaaninen lintulelu ja avasi jälleen kirjoituskoneen kannen virittäen uuden paperin sisään. Kätet levähtivät Gabrielin syyttäessä savukettaan, sitten hän alkoi kirjoituksen:

Keskiaikaisten kuvausten perusteella korkea-arvoisia uskonnollisia henkilöitä suojattiin kuolevien lintujen syöksyiltä sateenvarjoilla, koska he itse kantoivat ristiä kädessään. Muilta tutkijoilta on kuitenkin jäänyt huomaamatta lyhytnäköisyydessään se, että risti ei suinkaan ole ainoastaan vanha uskonnollinen symboli, vaan se on syntynyt nimenomaan suurten ja korkealla lentävien lintujen kuolonsyöksyjen estämiseksi. Ristin lävistävä vaikutus on tunnettu jo kristinuskon syntysijoilla ja on peräti kummallista, että sen symboliarvoa on korostettu, vaikka todellisuudessa sillä on ensisijassa silkkä käyttöarvo: suuret linnut saavuttavat korkealta pudotessaan nopeuden, joka murskaisi parhaimmankin sateenvarjon ja lihavimmankin piispan helposti. Ristiin osuva lintu kuitenkin lävistyy (engl. 'impale') ristin huippuun, eikä näin ollen pääse vahingoittamaan uskonnollista johtajaa. Kaikkinaisen ristin käyttö kulkueissa, rakennuksissa ja tapahtumissa tähtää juuri tähän, toisin kuin historioitsijat yleisesti uskovat. Samaan perustuu

hiippalakin rakenne, joka muistuttaa terävää harjakattoa. Myös pienten, kaulassa kannettavien ristien voi nähdä hyödyttävän kristittyjä taistelussa pienempien lintujen, kuten ylen tavallisten varpusten putoamisia vastaan, jos vaikka sattuu, että sateenvarjo on kadonnut tai rikki. Kardinaalien hattuhan on tunnetusti muodoltaan suoraa perua sateenvarjosta...

Thomas Coryat'n teoksesta *Crudities* vuodelta 1611 Gabriel löysi mielenkiintoisen katkelman, jota hän käytti eräässä kansainvälisessä historiatieteellisessä julkaisussa painetussa esittelytekstissään ja joka myös toi hänelle runsaasti positiivista palautetta. Katkelmassa sivumennen mainittujen hevosmiesten oli näet ratkaisevan tärkeää suojata itsensä putoavilta linnuilta etenemisnopeutensa kertausvaikutuksen vuoksi.

Gabriel päätteli, että vaikka tekstissä puhutaan kierrellen auringolta suojautumisesta, on tämä ainoastaan metafora linnuista, jotka Coryat samaistaa tekstissään Ikaros-myyttiin, kuten aikanaan oli tapana. Niin: tottahan toki juuri Ikaroksen taru mytologiassa kuvasti niitä pelkoja, joita ihmiset tunsivat tätä taivaallista uhkaa kohtaan. Kuvaus on tarkka ja historiallisesti arvokas, ja parhaillaan Gabrielilla oli työn alla etsiä Coryat'n katkelmasta salaisia viestejä, jotka viittaisivat linnuilta suojautumiseen... tämä ei ollut muuten ollenkaan harvinaista sateenvarjojen historiassa.

Jo anagrammit sanasta ”sateenvarjo” olivat varsin kuvaavia ja paljastivat sen tapauksessa kyseessä olevan historiallisestikin keinon suojautua linnuilta. Kunniakkaiden henkilöiden menneisyyteen näistä viittasi termi ”arvojen aste”, joka tarkoitti sateenvarjon kuninkaallista käyttömuotoa... samasta lähtökohdasta ponnisti anagrammi ”orjat saveen” – orjat kun eivät saaneet kantaa suoja ja olivat pakotettuja syösymään ojiin kätköön, kun kiihtyvän kuolleen linnun suhinaa korviin kantautui. Edelleen käsitteet ”este varjona” ja ”varjon aseet” viittasivat anagrammaattisen tulkinnan merkityksellisyyteen... sateenvarjon ontologinen asema aseena lintuja vastaan kävi varsin selväksi – asia oli siis tiedossa hyvin varhain, mutta koska tieteenkäsitys ei sitä hyväksynyt, se oli kätkettävä runollisiin arvoituksiin.

Robinson Crusoen haaksirikkonsa tuoksinassa rakentama sateenvarjo oli tietenkin lintusuoja... nahkapäällysteinen rakenne teki siitä kimmoisan ja kestävä, ja vaikka kirjailija D. Defoe väittääkin, että kyse

oli auringolta ja sateelta suojautuminen, antoi Gabriel itselleen oikeuden olla toista mieltä, varsinkin kuvaillun varjon jyrkävän rakenteen vuoksi. Kyllähän sellaiset alkuasukkaiden lehdistä ja ruo'oista rakentamat varjot, joita kapteeni James Cook kuvailee matkakirjoissaan, saattavat liittyä osittain sateeseenkin (toisaalta näillä alueilla linnut ovat usein pienempiä, jolloin heiveröisempi ja kevytrakenteisempi varjo on aivan riittävä) ja kuuman auringon säteiltä suojautumiseen, mutta Crusoe oli takuulla toista maata... linnuthan suorastaan ponnahtivat takaisin pingotetun varmuuden tuiskeesta!

Alkuasukkaista puheen ollen voidaan mainita, että 1200-luvulla seipitetty käsite ”plover” (ra. *pluvier*), joka tarkoittaa ”sateelle kuuluvaa”, on viitannut juuri lintuihin, jotka tulivat levottomiksi ennen sadekautta ja suurin joukoin muuttivat toisille alueille. Tällöin kyynisinkin asukki kaivoi varjonsa esiin – eikä suinkaan kastumisen pelon, vaan lisääntyvän lintutiheyden aiheuttaman kuolonsyöksyjen todennäköisyyden eksponentiaalisen kasvun vuoksi!

Lisää etymologista tukea Gabriel sai havainnoilleen tutkiessaan tekstejä, joissa sateenvarjoon viitattiin ”sääsuojan” nimellä. Kävi nimittäin ilmiselväksi, että 1600-luvun englanninkieliset kirjoittajat olivat yksinkertaisesti puhuneet rastaasta (engl. *wheatear*, eli ”vehnäkorva” johtuen erään alalajin valkeista päänsivuista), eivätkä säästä (engl. *weather*) viitatessaan sateenvarjon suojaavaan vaikutukseen... kyseessä ei siis kuitenkaan ollut sääsuoja, kuten myöhemmät tutkijat tulkitsivat kompastuen niinkin yksinkertaiseen seikkaan kuin sanojen samankaltaisuuden aiheuttamaan illuusioon, vaan yksinkertaisesti ”rastassuoja” tai sananmukaisemmin sanottuna ”vehnäkorvasuoja”.

Samaan suuntaan viittaa muuten arabiankielinen käsite *sagqa*, jota käytetään parasollien yhteydessä: käsite viittaa toden totta veteen, joka loiskuu taivaan astioista, mutta kirjaimellisena se tarkoittaakin pelikaa-neja... lintuja, jotka ylen raskaina ja suurina otuksina olivat varmasti pelottavia kuollessaan kesken lennon ja joiden saavimaisista nokista vetäkin loiskui kerrakseen ja kaikkialle.

Darwinilaisittain ajateltuna Gabriel tunsi suurta kunnioitusta Jonas Hanwayta kohtaan – tuota miestä, joka jo 1700-luvun puolivälistä alkaen kantoi sateenvarjoa mukanaan Lontoon kaduilla, vaikka se ei

tällöin ollut kovin tuttu väline maassa, ja lisäksi varsin epämuodikaskin. Gabriel katsoi Hanwayn olleen kuitenkin samassa asemassa kuin ensimmäisen luista asetta voittotaistelussa käyttäneen ihmisapinan, ja sielunsa silmin hän näkikin avautuvan sateenvarjon metaforisessa kohtauksessa muuttuvan asteittain pienen, mukana kannettavan tutkalaitteen lautasvastaanottimeksi – laite, jolla olisi mahdollista havaita linnut ja vieläpä niiden elintoiminnot, jolloin kulkeminen ulkona kävisi paljon helpommaksi ja turvatummaksi... myös kokonaisten kaupunkien ylle olisi kenties mahdollista rakentaa valtavia varjoja, jotka ohjaisivat kuolleet linnut putoamaan suoraa päätä kaupunkia ympäröivien vallihautojen pohjalle tai teollisuusalueille polttoaineeksi... mikä jottei magnetismia-kin? Gabriel vilkaisi ajatuksissaan sivusilmin tästä hankkeesta laadittuja piirustuksia, joissa kiusallisena ekseemana loisti puolustusministeriön iskemä punainen kieltoleima.

Muuten, samaisen Hanwayn perustama Magdalenan sairaala oli tietenkin juuri lintukuolemien yhteydessä loukkaantuneita vähävaraisia varten, vaikka sitä toki käytettiin muihinkin tarkoituksiin. Sateenvarjoonsa liittyvistä pilkkahuudoista kaduilla kylähulluna pidetty Hanway ei välittänyt tuon taivaallista – olihan hän kehitysohjeellisesti korkeammalla kuin toisen asteen kansalaiset.

Sateenvarjo alkoi tunnetuin seurauksin yleistyä herrasmiesten käytössä räjähdysmäisesti 1800-luvulla ja Gabriel tunsi sielullista sukulaisuutta Hanwayhin omien keksintöjensä ja edistysaskeltensa parissa, jotka paradigman ylittävinä harppauksina vain olivat liian suuria nopeasti käsittää.

Historiallisesti Gabriel nosti neron asemaan myös bulgarialaisen toisinajattelijan Georgi Markovin tappaneen anonyymin agentin, josta hän myös valmisteli yliopistollista poikkitieteellistä väitöstä nimellä ”Lintujen putoamisilta suojaavien sateenvarjojen ihmisuhrin ja heidän viimeiset sanansa”. Samaisen maan tiedustelupalvelun agentilla oli nimittäin tapanaan kantaa sateenvarjoa, jonka kuvun kärkeen oli asennettu pieni piikki, joka ruiskutti kulloisenkin uhrinsa täyteen risiiniä ja aiheutti tämän välittömän kuoleman... tämä oli luonnollisestikin loistava suoja kuolevien ja myös elävien lintujen putoamisen varalta, ja samalla sovelias näin tärkeän miehen kannettavaksi. Olikin jälleen ainoastaan

historiallinen virhetulkinta ajatella, että Markov olisi saanut surmansa salamurhan uhrina: ei toki. Syy oli kaikkineen naurettava kompa... Markov ja agentti olivat kuuleman mukaan tavanneet teekupposen ääressä ja keskustelleet politiikasta hyvässä ja veljellisessä hengessä. Tohinoissaan Markov oli pudottanut vahingossa lusikkansa lattialle ja sitä nostaessaan hänen kätensä sattui epähuomiossa agentin lintusateenvarjon kärkeen – niin, kuolema seurasi välittömästi. Peitelläkseen nolon vahingon päätti ulkoministeriö lavastaa tilanteen peiteltyksi salamurhaksi, joka on niin hyvä lavastus, että kukaan ei sitä ehtinyt kyseenalaistaa noina kuohuvina aikoina. Lienee turha mainitakaan, että sateenvarjo joutui museoon ja kaljupääkotkan lennon keskeydyttyä verkkaiseen sydänkohtaukseen ja surmansilmukkaan, kuoli agenttikin, sillä tuo otus päätyi lennostaan suoraan vakoojaraukan ohimoon.

Gabriel huokaisi ja katsoi seinällään riippuvaa julistekopiota Marc C:n maalauksesta *Sade*. Chagall oli hänen taiteellinen kotijumalansa. Niin monessa maalauksessaan tämä nerokas edelläkävijä oli vallitsevan propagandan vastaisesti vihjannut jatkuvasti lisääntyviin lintukuolemista johtuviin nisäkäs- ja ihmiskuolemiin, että oli suoranainen ihme, että maalaustaiteen historia oli asiasta vaiennut. Gabriel otti pitkänmallisen savukkeen askista, jonka kannessa komeili siipien väliin taiteiltu sana ”San”, ja sytytti. Chagallin kuvan oikeassa alalaidassa merikapteenin oloinen mies astuu ulos rakennuksesta... vettä ei sada, mutta hänellä on sateenvarjo avoimena ja erityisen elegantisti pystyssä... askel on rohkea, miltei ylväs, marssimainen. Sateenvarjo ilman sadetta? ...no, tähän tiedätte. Taivaalla vanha visainen paimen pieksää sauvallaan sarvipäätä, mikä oli eräs Gabrielin suosikkimetäforista: pelkonsa kynnyksellä kompasteleva ihmiskunta yrittää hallita järjestystä ja vallitsevaa tilaa uskonnolla mahdottomaan... mutta lintuja ei voi käskää olla kuolemasta, ei maata kääntää taivaaksi ja siinä sitä ollaan, aseet pöydällä kuin piste lauseessa. Jotain oli tehtävä. Ja tehty jo olikin.

Yksi toisensa jälkeen laaditut lukuisat kirjeet, tutkielmat, yleisönosastokirjoitukset, akateemiset todistukset, esseet, hypoteesit, tutkimuspyynnöt hämärien kuolemantapausten johdosta, kaupungin arkkitehdeille ja kaavoittajille osoitetut ukaasit turvallisista alueista ja rakennuksista,

kauaskantoiset suunnitelmat kaupunkivarjosta ja lintututkasta, sekä vetoomukset mielenosoituksen järjestämisestä sisätiloissa aukoiden ilmeisen turvallisuusriskin vuoksi palasivat kuitenkin takaisin ja Gabriel arkistoi ne nöyrästi kiinalaiskorttelista (tämä suojaisa alue oli ainoa järkevä paikka ruokaostoksille) hankittujen muumioituneiden munien viereen tietäen vielä tulevaisuudessa tulevansa kanonisoiduksi tieteen ja ihmiskunnan kehitysopillisen kärjen etujoukkoihin, kun hänen muistiinpanonsa löydettäisiin... hänen mielensä vaelsi tulevaisuudessa kuin itsevarma muuttolintuparvi, hieman hajanaisena, mutta aina samaan suuntaan yhdenmukaisesti kääntyvänä, aina yhtenäisenä ihanteena matkustaen kohti lintuturvallista tulevaisuutta, sateenvarjojen ja katettujen julkistilojen aikaa.

II
BOROROJEN KYLÄ

ARNOLD JNE.

I

HÄN koetti tarjota minulle senaattorin paikkaa kesken elokuvan. Ota se ja sano, ”Tämä on valmis kanapee.” Tarjoilkaa hymyillen toisillenne sikareita ja sihijuomia, olkaa ikkunasta näkyvä ikkuna ja ryömikää onttojen karusellihevosten kanssa taivasta vasten kohotettuihin pakoputkiin, sillä olettehan sankari! Voitte kuvitella vastauksen, jonka sävy on kuin maadoitettaisiin kaapelia valtakunnansalissa, kirkkaana piimänä loistavien kattokruunujen kuin tukkalaitteiden alla hieman leikkisästi tämä öljytty lihaksisto. Ja kyllä, me olemme nähneet myös tankin karuselli-istuinten joukossa.

Herrasväki sihahteli sekini ja oli olevinaan niskurina, puhuteltu käveli vieraaseen taloon ja kävi taloksi, asettui, vakiintui vankoin pohjaratkaisuin, otti ja kukki kimmoisan kielon kylkeensä kuin uima-altaan, laguuninmuotoisen. Rakennettiin betonista paljon suurta ja maksamakkaran kaltainen infrastruktuurin varmuus, ei *tuhon siemen*. Sano selvästi: ”Selvä peli!”, älä takeltele, ettekä voi kuvitella vastausta vielä molempiin. Lähestyy turnipsin pureskeltava epäily ja veden hukka, mutta tanssiaiset und juomingit jatkuvat bunkkerissa, joka jatkuu linjojen tuolle puolen, ja te jatkutte ikkunasta podiumeille, kateederien kulissiin, hiusvahaa ja färskiä voita.

Me asumme nyt täällä, joka on maa ja kaupunki, pelkkää jyrkää keihästelyä... kuin rappion preludi, kun sormet tapaavat kielen, pikkutuhmaa ilmeistä symboliikkaa.

Teatteri hiljeni kuin vinhaan lähestytty pesä ja velloi maireasti. Äitimuori sanoi Arnoldille jne.: ”Ei sivuprofilissa”, mutta pankki tiesi enemmän hankkiessaan leveät siivet kuljettaa osaaminen mantereelta toiselle kuin vesiputous pullossa. Ja osaaminen kulki, poikkijuovaisesti kudokset ja pimeä sivukatto, keltaista puuroa ja kommunismia täyteen ahdetussa huoneessa kuin arsenaaliin piiloutumisen sopuisa tovi. Se on pää, joka on päättymätön ja tekee hyväksi kaiken, sanain hakasista riippuvat tuntemusten siirappiset riekaleet. Ja tiedettiin, että tämä oli *finale*, komea kuin kontrapunkti ja eteen ojennettu kuoleman nyörillä sidottu kimppu.

Muinaiset hirviöt paukuttivat häntiään, suolattu maissi pakahtui projektiluonteisten iltojen loputtomuuteen. Oltiin uudella mantereella kuin hippasilla ja nakuteltiin osia kiinni, auki. Lippujen kannat ynnä lippujen kalterit ja muu sellainen ambulanssiton kapillaarinen reagointi ihmisvilinään. Ääni ja sen käyttö, huonot vitsit kuin kyljelleen väsyneet hylkeet. Suolavesitofeekone pyörimässä rukouksen ja ruokottomuuden aulassa. ”Eikä tämä ole mikään bordelli”, sanottiin. Ei, vaan siirtokuva, sikari jälleen. Tämä on nyt elämää, sitä joka määriteltiin vanhoissa kirjoissa ja kansissa, pursotettiin uusissa, ja jossa kaikki on vapaata ja se mikä ei ole, on omaista, eikä pingotettu ollut kiinni muusta kuin vieteristä sisällä. Nostakaa hakasiin kansa ja pankaa tennispallot suuhun yksi kerrallaan. On aika potkia, sitten missä on hiilihanko?

Poliittinen kysymys: kuinka monta turpean tuorepöydän ammennettua sankaria tarvitaan vaihtamaan ajelehtivan hylyn suunta? Vastausta saatiin etsiä, äänet yskittiin lipukkeilla ja puhujakorokkeet kuin arkkitehtuurin pystykätiset tervehdykset nostattivat lippujuhlan hulmuamaan milloin mihinkin urheilusaliin, jossa voitonriemuinen hien- ja setelipaperin erittämä tuoreen kaupanteon tuoksu halvaannutti yhteistuumiin (sillä muita tuumia ei ollut) hymyn välähtävän varjon voidellulle iholle. Sanotaan nyt, että jos on vastuussa ainoastaan yhden purjeen reivauksesta, ei vielä kovinkaan paljon voi häiritä matkantekoa. Sanotaan nyt, eikä sitten muuta tehdäkään kuin sanotaan ja tissit hytkyy, miehenkin tissit, puhutaan tunteja ilman asiaa, ilman kieltä, ja ajelehtimisen hippaleikki.

Mutta te näette heidän kuuntelevan, otatte korvan käteen kuin

simpukankuoren ja humina on niskoittelematon narutus, marionettien kuoron koriseva kompa. Antakaa kahdeksan tunnin hinnalla turtunut tyytyväisyys, sata kiloa lakritsia ja neliveto, neliovinen, karvaiset wc-pytyn reunukset ja juustopursottimet, antakaa, antakaa ottaa ja ottakaa itse, uskokaa väkevään ja humps.

Musta toisinaan kaistale sivureikineen eli tae näkyvyydestä näkymättömien keskellä, kas, ota tyttöä kädestä, sano tyttölle että perhe ja perhe se on, kun pusketaan sisään, sitten ulos ja siinä on se, mistä sanotaan vallasväen kapine ja punerva paisuvaiskudosta täynnä, piiloleikin sumeaa toiveikkuutta löydettäväksi tulemisesta. Turha huokailla, pomppivat ne naapurinkin polysiloksaanit, ja tartu hetkeen, sanoo vanha kreikkalainen sananlasku. Turha sitä on muistella – tarttua voi näet muuhunkin.

Se hiljeni kuin hyvä yleisö ja lipas.

Ja tartuttiin: maitorauhaseen, lobattuun kämmeneen, tukkoon toveria, taas sikariin, mutta ei toimeen, sillä toimi on laiskureille, toimettomuuden aktiivinen draaman luonti puoskaroidun massan eteen asettuville, jotka yhteisellä vaa'alla tasapainottelevat mielettömyytensä kuljetuskärryä. Ja lastin määrää Arnold jne.

Senaattoriksi oli siis ryhdyttävä, jotta kumpareiden moraalilasku saataisiin taseeseen. Taakse jäi mustalle jähmetetty, somisteet sinkoilivat kuin vitkaan tuhahtavat tiivisteet, sano se ja väitä ”Arnold, mikään ei ole totta...” ja kuvittele vastaus.

”Nahka luodaan.”

Heidän väitetään panevan itsensä likoon, likoamaan julkisuiden somistaman saippuaveden laimentamiin väreihin. Ovat täyttä samais-tumista ja runsaudensarvea, uhrialtaria ja kaskua, jossa solmio on talu-tusnuora ja rukous nyrkkirauta.

Hieman edempänä lapset availivat omatekoisin välinein palopos-teja, eikä Arnold jne. ole pitkä menestys, vaikka hän on vähän meistä jokainen ja kaikki.

Ja roomalainen robotti, ihan niin.

II

On kova väite kuin korundi ja happamat nokat vanhassa sadussa. Nimittäin ei käynyt, että nahka olisi tullut luoduksi, sillä mitään täällä ei luo kuin Jumala ja joku on pahasti Kalifornia, kallellaan kuin tullin puomi ja passikuva. Se päin ja sitä vastoin pingotettiin kireäksi kuin juopuneen pitkitetyn unen juhlallinen kattaus ja näytti viileän kyljeksi määritellyltä – ja uni tämä on, Arnold jne. vähän Nukkumatti, mutta niin päinvastoin kuin olla voi. Sipulit pitkin poikin ja satula tyttösen selässä kuin kaipuu mestauksiin tai väärä tapa kätellä näytelmää... se yksi oksa vanhassa poppelissa, se yksi sana ja yksi köysi yhden kaulan ympärillä. Yksi Prometheus partoineen ja kameran silmä on ihmisen silmä, simpukankuori pelkkä kuori.

Mikrofonit hurrasivat ja niiden hurja pörrö.

Värit olivat tutut veriset kalterit, höpinää ja sairauksia, aurinkoa kilohintaan, lomalle lähtemisen eri veikeitä paitoja. Lipun kantoja ääreishermoston hakuuaukeilla. Lännen tyttö ratsastaa ja sen voi napata kuin kuivan hedelmän tai kostean ponin, possun suoraan hampaiden satimeen. Poneilla on jalat pinkoa, mutta kansalla vain kukka kädessä kuin sama kamera ja halu huutaa julki, tulla julkiseksi ja olla eläimen kuva, kuvassa kehystettynä ja toistella yksitavuista vieraalla kielellä, pahkeinen. Jokapäiväisen ”Me pidämme reippaasta kansasta, joka ryhtyy sotaan kuin naapurin tyttäreen, eikä maistu vaikealta!” -yhteishuudon kajahtaessa stadionit täyttyvät ja lehmät lypsävät verotuloja suoraan kirstuun, eikä marenki ole koskaan pahaa, sillä päätös on kuin kuu: siitä näkyy aina vain sama puoli.

Ne mölisevät niityllä ja kajahtavat siivilleen kuin saniaiset sarvisaan, ne menee töihin tehtaaseen ja ravintolan pöytään, eikä tee pahaa, sillä paha tekee ensin ne, ja sitten on turha asettaa kysymyksiä kuin vääraoppista kattausta: anna olla ja kadota, mene mukaan kuvaan, ettet näy.

On iso, eikä mahdu kameraan... tehdään suurempi kamera ja on sopiva... ei ajattele, eikä kukaan kuule, kävelee vaatteissa ja tanssaa viikisten, on norsu kansallisarkistossa, kalterit kuin palttoo. Mustaa öljyä, unohdus, vapahdus ja bideen hipiäinen loiske. Alus ajelehti, mutta oli päädytty parempaan, ja jos siitä ei tämä massa tiedä, ohjautuvat painetut

paperit yhteen paikkaan, väärän koon puvuntaskuun, suuri nitoja kuin suuri kita, joka nielee. Antaa siis mennä niin sanottu täyslaidallinen ja tanssihiiristä kertova elävä näytös. Hoplaa!

Kansan ongelma on, että se astuu teatteriin, laittaa silmilleen punavihreät pahvilasit ja näkyjen kavalkadi on raa'an mailin kävely sateenkaaren vuokraviljellyllä kyljellä. Kaikki tietävät: se on vettä ja valoa, vilunväreitä ja kehityskelpoisia tarinoita, mutta muuta – mitä muuta? ”Kysy mihin, Arnold jne.” sanoo jo kuollut äiti, ja vierii portaita pitkin että kops kops mikä paha ääni siitä lähtee, eikö äiti sanonut, että kuolleilla ei saa leikkiä? Ja he vaihtavat teatteria ja näkevät kadulla kun kolmimetrisen Othello nousee johdinautoon kainalossaan revitty esirippu, johon on liimautunut tikkunekku... ja mitä he siitä, kuka vitun Othello, mikä nekku ja kaikkea muuta... kiirehditään toisen kankaan eteen, toiseen saliin, jossa jälleen Arnold jne. näyttelee itseään itse rakennuttamassaan pyhäkössä, joka kumartaa kuin pahoinpidelty pikkolo ja soi masurkan. Se nimittäin on neekeri, joten kivat niin ja pornoa.

Tätä nimittäin saatiin kutsua vedonlyönniksi tai rakkaudeksi, eikä pantu väliä sille kumman hoteissa oltiin – kunhan oltiin ja ohjukset kimpoilivat paksunahkaisista turmeluksista. Varmuus on vain sodan keskellä, se on käytävä. Sitä pitkin siis.

Teollinen viihde on yleisesti hyväksytyin pikaisen tainnutuksen muoto heti ryöstömurhan jälkeen. Mikään ei ole olematta epätotta. Nahka velloo kuin meri, luut kutisevat metallia. Mies on kyborgi tai ote hänestä ei ole olematta laukauksen kaltainen hellyys. Ja fiktiivisen aine asettuu mentaalisen abstraktin peiliksi ja kaikki on selvinnyt kuin hautapaikka ja väärennös... mutta ilta ei tule, mannerta vinssataan etäämmäs, jos myrskyksi puhuttu lähestyy tassutellen taivaalla ja puhuu puhuria. Aseista ei sanota pahaa, annetaan niiden suiden puhua puolestaan, kaikkien puolesta kuin pelikortit ja viivähtäneen unen viime rippeet.

Nostetaan oikeusjuttuja ja lasketaan korvauksia, lyödään korttia ja hävinnyttä. ”Siitä vain, käykää päälle”, huutaa palomestari, ja päälle käytiin, allekin, mutta mikään ei muuttunut, koska kaikki oli jo valmis, vaikka toisin kuultiin puhuttavan.

Limousine siivilöityi punaisen maton & museoköysin rajatun parkkialueen valoon ja halkeili järjestelmällisesti maksavaa asiakasta

sisälmyksistään. Ei tiedetty, oliko kyseessä herran kuvernöörin puhe vai elokuvan ensi-ilta. Ei tiedetty tietämättömyydestä sen suhteen, koska ei välitetty. Kompaktia lihaa muljahteli metallin sisältä, käsi ylävartaloon nähden joltisenkin 50° kulmassa, suorana kuin vipuvarsi ja Arkimedeen märkä, jottakin geometrinen uni.

Kaksi valkoista salamaa tiivistyi taivaanrannan hihaan ja ulokkeet kimpoilivat toisiaan vasten solmien sopimuksia, kauppoja ja solmuja, joiden avaamiseen tarvitaan aina melkein pommi tai kiristäjän puhelu muruselleen. Mutta mannerta sahattiin jo, Mesopotamia lykättiin sivummalle ja korvissa soi, jos korvia oli. Simpukoita satoi taivaan nudistirannalle kuin risaa kuulokojetta.

Arnold jne. taluttaa koiraa, joka sanoo:

”Heil!”

ELEFANTTI JA AASI: POLIITTINEN FAABELI

TÄSSÄ tarinassa on kanssa yksi aarre niin kuin tarinoissa pitää. Se on tulkinta-avain, ja mihin se on kätkeyty?

Ilmainen pyrkisyys levitti punasinivalkean raidoituksensa taivaan rantaviivalle kuin vahingossa sulaneen pakastetun eineskastikkeen. Kitteränmakeaa kiinalaista.

Auringon sumppu valui lipun reunan taitse ja siniselle taivaalle organisoituivat valkeiden tähtien säntillisten pataljoonain siivutetut karambolat. Jumalaa muistettiin samalla tavalla kuin lapset muistavat sanoa kiitos, kippaleijaa ja anteeksi – sanana, joka kesken jääneestä taksidermoinnistaan huolimatta hydyttää naiset, ja miehet ovat hyytyväisiä jos naiset eivät jätä sitä olematta, se on perheidylli niin kuin kansa. Niellään päästikkaa käsitteenä, jonka jokin vanha vitsas on antanut perintönä kuin paskaan astutut reikäiset kalossit, mutta kun niissä lukee, että ”Tämä on unelma”, niin onhan selvää, ettei uskomatta jätetä, vetämättä jalkaan. Mukana aitoustodistus ja todistus tuon todistuksen aitoudesta, seitsemän nikamaa ja valokuva-asiakirjat. 70 pöytää yhdessä, soittakaa valtiolipun alalaidassa näkyvään numeroon tai suoraan kuluttaja-asiamiehelle, joka myy jotain muuta tilalle. Ei hätä ole tämän näköinen, profiilissa.

Tilatkaa ohjelma ja antakaa sen katsoa teitä... te olette kotona oleva ja koti on muiden valtakuntaa, jotka teistä hyötyvät, hyvä herra ja rouva. Täten te olette olemassa ja osallistutte, kuten osallisuus on helposti nukkumista ja silmät auki. Nostakaa kätenne ja tulkaa lyödyksi, laske-

kaa se ja saatte hautua liemessänne.

Olette varmasti kuulleet, että sammakoita voi keittää kattilassa lisäämällä lämpötilaa vähä vähältä – silloin eläimet eivät ymmärrä kuolevansa koko ajan.

Sattui sitten samana turnipsinvärisenä iltana, että Acireman ohikulkutiellä kohtasivat toisensa elefantti ja aasi, jotka olivat joskus olleet kiinnostuneita asioista, mutta siksi raa’asti aika ja turmiollinen nuorisot olivat kumpaistakin kohdelleet, että heistä oli tullut itsekkäitä oman etunsa ajajia, ideologisia muumioita, joiden kylkiin junavaunujen tapaan nukkuessa maalataan punaista, valkoista ja sinistä... tätä nykyä he vain makoilevat oman arvoasemansa varikolla ja pätevät kuin tuulensuojat. Pelkäksi puheen kuvioksi muututtuaan kumpainkin raahautui eteenpäin kuin lentokentän maksettu rampa rullalaudan, säälin ja mättömän eläketurvan varassa. Ja he puhuivat, mutta mitään ei sanottu.

Ja tässä kohdin voidaan sanoa, että oli niitäkin, jotka näitä elämiä kuuntelivat, tai pikemminkin *kuulivat*, mutta siksi vätystellen, että ilta ehti toiseksi, toinen kolmanneksi, äänet puuroutuivat uurniin, sanat muuttuivat ja jäivät riippumaan kuin pahaenteiset pahvipilvet säätiedotuksissa ennen aikaan, ohjelmien vaihtuessa nimellisesti elämisen mainostauon taustalla. Tämä tapaaminen tulisi varmasti näkymään *sieltä*. Ja nämä kuulevaiset ovat ne, joilta avain on hukassa, se tarinan motiivi, ja josta vielä tulee puhetta kun ensin on kuvailtu tarinamaisemmin.

Kuinka myös sitten sattuikaan, että sekä aasilla että elefantilla oli kumpaisellakin muassaan rattoisasti kattavan leveiksi avatut sateenvarjat – kuin pienen puheen takaamana tervehdityt yhteiset unet konsanaan ne keinahtelivat kantajiensa harteilla (vuoroin kummallakin puolella) ylpeinä ja varmoina itsestään, vaikka sateesta ei tietoaakaan. Siristeltiin ja lähetettiin heti tiedotteet, sitten vasta aloitettiin kohtaamisen viralliset valmistelut. Ja alla oletettiin olevaksi... ei niin väliä oliko, kunhan oli oletus olemisesta. Tervetuloa paraateihin ja soittoon.

Elefantti oli ensinkin varma, että hän on vakaa yksilö, joka itse päättää omista asioistaan ja menestyy niine keinoineen, joita omasta arsenaalista on muiden alistamiseksi esiin manattavissa. Ajatteli toki, että samalla ikään kuin avusti muita raivaamalla tietä suurella koollaan tiheään tiedon ja menettelytapojen viidakkoon, joka vaivalla muutti afasian

lakeudeksi. Varmuus oli luokkaa liikahiivainen ja uuniin unohtunut, siksi tukalasti valkeiden marmoriportaiden kulmiin otti niitä alas vierieessä. Tähän vastinkappaleena kansanjoukkojen avaimeton kuoro, mikä lie hiilivety ja jumppa.

”Tietenkin minuakin ylempi on vielä ylin, itse Jumala, mutta muuten...”

”Houkka!” virkkoi tai pikemminkin purskahti (elegantisti) aasi. ”Yksilö tekee virheitä, mutta viisaiden ja valittujen yksilöiden on mahdollista säätää maailma, jossa vähämielisempien yksilöiden tekemät virheet jäävät vähemmälle.”

Tästä sanottiin pitkään unohtuneita kakkuja ja muinaisia kaloja. Olihan selvää, että yksilön (vaikkakin sateenvarjon kera) sanomana tämä oli sanomattoman absurdi väite. Hännät heiluttivat koiria, jatkettiin savottaa kuin lounasta.

”Vapaus! Vapaus! huusi elefantti ja räiskyi silavaa.”

No niin.

Aasi tuli koillisesta, eikä siksi osannut ymmärtää elefantin levoton-ta intoa kytkeä vapaaksi riemastuttavan tuhovimmaisia yksilöitä tahtoineen päivineen. Oli katsokaas niin, että jos sateenvarjon sulki, varisi lukematon joukko erimielistä keinottelijaa tyystin eri aseisiin kuin sateenvarjon auki ollessa ja siitä seurasi, jos ei nyt vallankumous – sillä se oli jo lukuisa ajastaikaa sitten menettänyt merkityksensä muuna kuin jargonauttien suoltaman ylisanan kypsänä ja suolattuna paaluna – niin ainakin sellainen kelpo pihinä, joka kuuluu hienoisesti kolhiutuneesta juomatölkistä, eikä hallitseva ajatus voi sietää moista epäkohtaa automaatissa... siis kättelee kuin rutto ja kantaa kämmenellään sähködyna-moa, jatkaa kuin ei mitään, eikä mitään jos se ei ole ylös pantu.

Piti olla tarkkana.

Historia tietää muttei arvaa, että näiden kahden kohdatessa paikalle tuodaan yleensä kelpo korokkeet, joiden taakse asetuttuaan elefantti (yleensä ensimmäisenä, koska on suurempi) heittää jollain inhottavalla esineellä, möykällä tai oliolla aasia. Sitten tulee aasin vuoro jne. Tällaisia taisteluja käydään useilla paikkakunnilla, sillä neljännesvuosin elefantti

ja aasi vaeltavat ympäri maan, vieläpä suhteellisen samoja reittejä, joten kohtaamiset eivät käy harvinaisiksi... löyhkäävät, mutta varsin löysät, muodottoman ja inhottavankin pehmeät artefaktit lentelevät, kenties jopa satuttamatta, edes koskematta toista, mutta kuitenkin hänen niin sanoaksemme henkiseen hävyntunteeseensa railon tallentaen. Ja näistä tapellaan. Tätä kutsuttiin vikuroimatta politiikaksi. Ja se oli jo saanut alkunsa: tallennettu ja uudelleen kierrätetty, samat robotit ja valtavan toiston hukkaenergia.

Ihmiset tietävät sovittuina, yllätykseksi määriteltyinä aikoina kerääntyä odottamaan taisteluita, mutta nyt paikalla ei ollut ketään. Kohtaaminen oli tapahtunut ilman ennakkohälyä ja kaatumatautisten kuoron äänenavausta, jota kutsuttiin ennen uutisoinniksi. Kirjeet viuhivat, suita ei uskallettu avata. Linnut hupailivat puissa pukeutumalla kumisiin naamioihin.

Aasi otti ensi käden puolustautumiskeinona käyttöönsä sammaltavan väliriksymyksen, mutta tuuli vei sen mennessään kuin sipulinkuoret. Oli nimittäin tuulinen päivä, niin kuin aina on tuulinen päivä, kun väliriksymyksiä edes vilautellaan. Elefantti vastasi hyökkäykseen palopuheella, todellisia sanoja käyttäen, mutta ei auttanut – vihuri vei verbit, ja oli mietittävä muuta.

Hetkisen taas lentelivät mädäntyneet kalanraadot, tienvarsilta pitkien sormin noukitut pieneläimet ja muu katkera, sisältään sakannut paahtovanukas. Lopulta viskeltiin kansaa, joka ei ollut suoraan paikalla... mikä humina ja loiskunta kävikään tahdottomien ruumiiden singotessa lingon lusikasta kohti vastustajaa.

Muuta mietittäessä saapui herra Salomaa dollarihymyllään (rekisterikilpi: GWOT1) ja ajoi paikalle. Salomaa oli melko tavallinen, jopa epäilyttävän tavallinen ollakseen edessä istuvainen ja käsimerkein kunnioitettu. Kenties joitain uskonnollisia piirteitä, toki sen voimme myöntää, mutta siunatkoon – ei toki mitään palamiseen viittaavaakaan! Ei avainta, ei laisinkaan!

Hän (herra Salomaa) ampui kertaalleen ilmaan humpuukipistoolilla ja huusi osavaltiomiesmäiseen tapaansa:

”JIHAA!”

Elefantti symppasi, mutta aasia vitutti entisestään. Ainoa ratkaisu

oli ratkaista taistelu taistelemalla ja niin käytiin aseisiin: herra Salomaa ei toiminut tuomarina, vaikka oli keskellä, vaan loikkasi miten kuten elefantin selkään. Aasin etuoikeus oli röntgenkatse, jolla se näki elefantin läpi... ne nelistivät kohti toisiaan kuin kinoteatterin kankaalla (vaikka kukaan ei kuvannut, kuvana se näkyi) ja loikkasivat ilmaan iskeäkseen toinen toisiaan tehokkaimmilla retorisisilla aseillaan...

Ihme ja kumma, toteaa kronikka, eikä paljon muuta totea. Perimätieto tietää kertoa, että sillä hetkellä kun elefantti herra Salomaa selässään ja aasi röntgenkatseineen sattuivat yhteen ilman keskellä, kaikki hävisivät kuin taikaiskusta.

Pikku hiljaa alkoi toki selvitä, ettei heitä ollut milloinkaan ollut olemassakaan, joten päätettiin vinsata tähteille jäänyt maa-ala Intialle, kuten alunperin pitikin... auto jäi tienvarteen ja joku meni, ajoi sen rikki ja laittoi vitriiniin.

Sitten kaikki unohtui ja tuli paljon kukkasiasia, täytti poukaman.
Nyt teillä pitäisi olla avain.

NAAMIAISET

KARHU asteli nututta päin sisään kirurgiseen rajalaitokseen ja rasti kuulakärkisellä kynällä paperista haluamansa, sillä olisi naurettavaa edes allegoriassa olettaa eläinten puhuvan. Päitä sylissä istui kansa odotushuoneen tuolistoilla, kenellä mainittuja kapineita yksi ainoa, kenellä koko sarja mitä erilaisimpia, nenineen päivineen tuijottamassa kuinka sisään kutsuttiin... tähän tiedätte ne parsat, metalliputket silmien tilalla. Ajureita, apteekkareja, seurapiiriseinäruusuja, tikkaidentekijöitä, tarinaniskijöitä ja ihan oikeastikin sairaita rivissä kuin urheiluoopperassa ja elämästä sanotaan jotain, mutta enemmän kuolemasta, vaihdetaan kuulumiset sairauksien kautta, kuten kuinka hurisee, ajoksia ja ekseemaa, niin täälläkin, entäs lapset, katkennutta jalkaa kuuluu, kättä kipsissä ja kaihia meillä päin, mitä lienee, eikä niitä kannata kuunnella, vaan katsotaan mieluummin, mitä sanoi hoitaja.

”Tätä tietä”, sanoi hoitaja.

Rastiminen paperilta oli tämän ilmaisun tapauksessa miltei turhaa, siksi suosituiksi olivat uuden simulaatiomonarkian kynnyksellä käyneet pukineirtoleikkaukset, että nähdessään karhun tahti muun vastaavan nisäkkään astuvan sisään kirurgiseen rajalaitokseen voi vapain mielin jo varsin olettaa millä asialla ollaan. Olivatpa kalatkin koettaneet nahkoa itseään esiin, jotta voisivat näytellä itseään, mutta se oli toistaiseksi varsin vaativa operaatio sen vuoksi, että kirurgi joutui luonnollisista syistä suorittamaan sen veden alla akvaariossa, eikä ole olemassa kalakirurgieja – evät kun eivät sovellu operointiin.

Jos kirjassa on käärmeen kuva ja sanotaan, että kasva pois sivulta, niin painolle tulee ongelmia. He lukivat ja oleskelivat viihtyäkseen, ikkuna pursui kevättä ja juustohöylä vain oli lattian tasalla. Tästä tämä lähtee, lukekaa pienellä painettu ja olette turvassa uuden vaihdokkikäsittelymme itseyttävässä etäännytyksessä.

Kuljettiin läpi kuin kansliakäytävän, pitkän ja kumisevan asiakirjoista ja vastuuvapautuksista rullatun putken. Ulkomaailmaa tihkuvien laudanrakojen eteen keimaillen teipattuja julisteita, esitteitä, potilaita tuoleillaan... jokainen näytti edellistä hengettömämmältä, jokainen vierähti tai halkeili oman kierteisyytensä tähden. Lähintä tähteä liimautui laminaattiin, roiskui ja puhisi vimmittuna. Koira haukkui kaukaa kuin makasiini.

Astuttiin sisään, arvioitiin hintaa, tehtiin mittauksia ja oltiin olemista täynnä, pakahtunutta rituaalia kuin kaktuksen kylkeen asetettu keraaminen pesuallas ja sisustusnaulat kämmenissä. Aseteltiin ja puheltiin kuin ohimennen banaaneista, simpukoista, kiiltävästä paperista ja matkapuhelinmarkkinoista – sitten siitä, että olisi juhlat ja niinpä. Laiskaa puhetta valui kuin sylkeä tynnyliinalle.

Laite käynnistyy hiljalleen, se koostuu, kuten näette, kolmesta osasta. Aikojen kuluessa kukin näistä osista on saanut jossakin määrin kansanomaisen nimen. Johan laitteesta oli tullut kuulu tiettyjen piirien ja muidenkin muodostelmien yhteydessä. Alempaa osaa kutsutaan vuoteeksi, ylemmän nimi on piirtäjä, ja keskimmäistä, heiluvaa osaa sanotaan äkeeksi.

”Äes?” kysyi karhu rastittamalla tuon kysymyksen kysymyskaavakeesta.

Hoitaja nyökkäsi kuin rattilukko ja valmisteli vuodetta. Karhu hammasteli ja oli olevinaan.

Makasiini kuin tuntemattoman. Sulki suutaan, jonka parvella rätkä muhi alton. Äekset säksättivät ja tekivät työtään, nokat osuivat. Hoitaja keinahteli tuonne ja tänne imuletku käsissään... rasva ja veri virtasivat sen kautta, luoja, ylilääkäri ja Jee-Jalloon hyytelövähittäistukku tietää mihin. Ulkona taivas irtosi kehyksistään ja putosi vaikka Thamesiin sihahtaen kuin aamuinen rumpusoolo.

”Saatanko pukea itseni päälleni jo tänä iltana? ...naamiaisjuhlat ovat

tärkeät luonteeltaan. Onhan itsenäisyyspäivä”, rastitti karhu eräästä lomakkeesta kysymyksen vaihtoehdoksi, sillä myöskään allegorian keskivälissä karhut eivät puhu, eikä sitä paitsi ole laisinkaan hankalaa ajatella kaavaketta, jossa on yksinkertaisten vaihtoehtojen lisäksi useita yhdistelmävaihtoehtoja ja mahdollisia lauseiden linkityksiä, kunhan ne pysyvät järjen, valokopion ja ahdingon rajoissa.

”Levättäkää ensin kaksi tuntia ilman itseänne huopien välissä, sitten saatatte pukea sen päällenne. Levättäkää tätä salvaa itsettömään itseenne ja tätä toista irrotettuun itseenne. Ja kun olette valmis, muistakaa varomattomuus; nyt kaikki on mahdollista.”

”Muraa!”

Sillä muuta karhut eivät osaa sanoa.

Viisarit tervehtivät heraldisesti seitsemää. Vereslihalla karhu nousi vesisänkypestään karabiinin vaivattomuudella – kaksi tuntia oli kulunut kuin terä tai milloinkaan. Malttamattomana ja säikeet, kudokset ynnä lihakset vaaleanpunaisina loistaen hän tallusti salvan peittämänä vaatekaapille. Pukupussin vetoketjun metallisen varmuuden herkeämätön kohtaaminen – ja siinä!

Hänen edessään, koko komeudessaan, oli hänen oma nahkansa irti leikattuna ja asuksi neulottuna. Karhu sovitti tekelettä ylleen asiallisesti kuin asiakas, vaikka oli hioutua mehuissaan malttamattomuudesta kierteille... ja kas! Asu sopi ylle kuin hansikas tai aate, ja kuinka paljon parempi se olikaan kuin vanha, kauhtunut oma turkki, jota ei saanut irrotettua sitten millään, puhumattakaan pölyisten kirjojen haaveihin tallennetuista suurista ideoista. Siististi irti äestetty asu ja uusin tikkauksin varustetut saumat saivat hiljaista kiitosta... oman entisen turkin pintaan valeltu säilytysöljy kiilsi kuin kromi ja oli uusio-oma nykyinen somistetasu. Ja mikä istuvuuden ylisana!

”Muraa!”

Sillä muuta karhut eivät osaa sanoa.

Napakasti kolkutti muutoksen tuuli ikkunakaupan ikkunaan ja ponnisti eteenpäin, mutta sitä karhumme ei kuullut, sillä hän asetti juuri fetsiä uuden itsensä päälle ja pumppasi polkupyörän renkaaseen

pontevasti ilmaa.

Sitten hän otti lähteäkseen kohti naamiaisia somistettuna kuin Dodge tai muovikuusi.

”Muraa!”

Strutsin vetoketjua korjattuaan sarvikuono Ringo tepasteli onnittelemaan karhua loistavasta asuvalinnasta. Juhlat olivat hienon hienot, olihan itsenäisyyspäivä, ja suurin osa kutsutuista oli viikkolehtien kiiltävien kansien solariumissa paistettuina jo kypsiä tällaiseen lempeään saaliskattaukseen. Ja miltei kaikilla oli yllään kirurgisen rajalaitoksen kihelmöivällä avustuksella irtileikatut itsensä... ja näitä itsejä kannettiin leuan kulmaa kaihtamatta, uudessa varmuudessa omien sanojen painosta dialogin vaa’assa. Tämä loi hyvin maksetun vilpittömyyden tunnelmaa ympärilleen kuin kipinöitään viskova katkennut sähkölanka.

”Olette siis viimein saaneet puettua itsenne itsenne ylle”, rastitti sarvikuono Ringo omasta asiakirjapinkastaan, ja veti vielä mustan viivan lauseen jälkeen sijaitsevaan ruutuun, jossa luki ”Ei ironiseen sävyyn.” Sillä näin hienosti me voimme valita kaavakkeista äänialamme kulloisenkin paletin. Onhan kansallemme kaikki hyvä tarjottu, eikä vähä mitään, sillä vasta paljon on mitään, ja siitä on pidettävä kiinni kaikin käsin, isosti omasta, omemmasta isosta. Että naps.

”Kyllä vain, toveri hyvä. Tunnen kuin syntyneeni uudestaan. Vanhassa minässä oli liikaa kitkaa, eikä ollenkaan tällaista ilmavaa aitoutta.” Näin rastitti Karhu... ja pantakoon merkille, että näissä asiakirjoissa ei ole tilaa kirjoittaa lisähuomioita – on ainoastaan tekstiä ja sen valintaan varattuja ruutuja, silkka järjestelmällisyys. Siksi ilmaiset pysyvät vilpittöminä eivätkä leiki lisämerkityksillä.

Ilta lipui kuin viehe, pinta peilasi tanssivan kansan kerman. Ei pelkoakaan siitä, että joku huomaisi enää mitään epäilyttävää hänen olemuksessaan, ajatteli karhu, sillä toki karhut kykenevät ajattelemaan, vaikka saattavatkin toisinaan olla hieman umpimielisiä... ja sekin vain siksi, että heidän ei kuulla puhuvan omista ongelmistaan avoimesti. Ja kerma paakkuuntui, kerääntyi kimmoisaksi kuoreksi, mutta ei rasahdellut. Salamavalojen ilmaston ennakoiva asetelma ja kattokruunujen

sumean silmän yltä kuorittu kalvo.

Hän oli viimein erkaantunut silavaisesta itsestään muotoon, jossa minuus oli riisuttavissa, ja tämä varmuus teki hänestä omaisuutta kuin hotellipyyhe tai kaupungintalon puutarhan kukkaset.

Ei tarvinnut kantaa vastuuta.

Ja juhlat jatkuivat aamuun saakka, ja aamua pidennettiin, jotta se jatkuisi iltaan saakka, joka tuli ennen aikojaan, kantoi mukanaan kiiltävät lehdet, joista yhden etusivulla karhu esiintyi komeana ja aistillisena, vetoketjun linja hienovaraisesti, mutta kuitenkin riittävän näkyvästi pullistellen karvoihin kätkettynä, jotta kenellekään ei jäisi epäilyksen varaa.

Jossain toisaalla mallinuket kaulailivat öisten näyteikkunoiden keinovalossa ja kaikki julistettiin monarkiassa hyväksi.

FELIX, TAITEILIJA, ELI KISSOJEN KANSA

Ei HÄN osannut piirtää, saati sitten maalata. Kirjoittamisesta turha tuhahtaakaan. Mutta teknologia on kuin maassa lepävä esine: se kätkee aina yhden puolensa katsojaltaan. Tämä auttoi Felixiä, taiteilijaa, palauttamaan uransa raiteilleen – oli ryhdyttävä uurastamaan näkytaidetta umpikujasta pääsemiseksi ja kulkeutumiseksi kansan huulille, joiden kautta pääsee helpommin käsiksi heidän sisuksiinsa.

Ei niinkään, että kansa olisi sitä vaatinut, sillä mitäpä kansa taiteesta tietäisi! Ne lepäävät divaaneilla, sohvankaiteilla, lattioilla, ensimmäisellä portaalla, viilipytyyn vieressä tai auringon läikyttämällä tuolilla ja rahisevat kuin laitteet päivät päästään. Oman hännän pyydystämisessä on riittävästi sitkeää tohinaa monelle, ja kun se nykyään osataan vieläpä nauhoittaa, niin sitä katsellessa raukeimmankin aika kyllä kuluu rattoisasti kuin anтура tai kerma.

Siinä koko suvun perintö ja toimi. Mutta Felix, taiteilija, oli päättänyt ryhtyä toimeen.

Taidetta ei ollut vielä tuolloin missään määrin vaikeaa tehdä, koska kukaan ei ymmärtänyt taidetta. Saattoi siis varioida mitä hyvänsä kansan historian valmiiksi oksentamaa karvapalloa uusien näkytaiteiden opasvihkosten olettamalla tavalla ja asettaa se näytille galleriaan ja sanoa titte-li: ”Molskillä marinoituvat pukarit”, tai: ”Paljaaksi ajellut valtiomiehet”. Suunnitelma oli kuin kassillinen ilmaa, varma ja kevyt kantaa, lopulta perillä ja kelpo käyttää.

Jatketaan siitä.

Taksiauto hiipi pihaan ja heitti ulos kaksijalkaista. Jaardin hiekka haukkaili kumia, etenemisen tilkitty hydraulinen prässi. Seinän halki-osta kipusi kivasti vajaat kaksi metriä isäntää ja kolisi. Ne asettuivat, oli kirveellä töitä. Humahti ja plasmoja, lihaa. Virtsata piti päälle ja ties mitä, kunhan näykykone käy. Ja se käy, jos on käynnistetty. Isäntä oli mennyt asia. Taide tullut. Valmis.

Ei kuitenkaan kuin puolitoista minuuttia tätä itseään. Lopun parikymmentä sopi olla ties mitä... Felix, taiteilija, pani sekaan niin taivaan pilviä kuin metsän puitakin. Taksiauto näkyi kuvassa, samoin kello, hella, ikkuna, ruokakuppi, kananmuna ja sitten taas isäntä – ensin lämpimänä ja hytkyvänä, puuskaa täynnä, sitten kasana makkaratarpeita. Kaari oli jännitetty kuin kuoriutuakseen – ja mikä otus sieltä olikaan astuva esiin!

Ei kuitenkaan mennyt pitkään, kun ruoka alkoikin jättää saapumatta, turkki kaipasi kiiltoa ja koko loisiva kansa surisi sekini äkisti vääristä paikoista. Oli haukattava isäntää, paikat vähenivät ja artefaktin isännällinen ontologia hupeni huomattavasti verrattuna entiseen. Ei osattu sanoa mitä oli jäljellä, muut mourusivat ja maiskuttivat, lipoivat kannatinpalkkeja ja olivat pahoillaan... ja kaiken vangitsi näykykoneella Felix, taiteilija.

Ongelmaksi muodostui se, että päästyään kansan huulille olisi Felixin, taiteilijan, kyettävä tekemään lisää teoksia, mutta koska hän oli käyttänyt niin sanoaksemme kaiken ruudin ensimmäiseen laukukseen, ei jäljellä ollut kuin horjuva viiva ja typerät perustelut, joita jostain syystä yhteisö aina toisinaan tilasi. Tältä hän kuitenkin välttyi toisin kuin oikeasti, jossa edelleen jatkuu, ja kerrotaan miksi välttyi.

Puhe moraalista sen omin keinoin, pitkiä kirjoituksia, kynittyjä iltoja kuin pakastealtaita, mutta saavuttamaton latva, eettinen tympeys peitti alleen esteettisen, byrokratia pykälät.

Toinen vajaa kaksi metriä pilareineen ymmärsi kummastella si-maa seuratta siemaillessaan, tuli paikalle halkion halki, huuteli nimeä ja huomasi herran avautuneen ja purkautuneen. Ei aikaa kysyä ”Kuinka kävikään Pelopsille” tai muita itsestäänselvyksiä... monitoiminen

osakeyhtiö käteen ja kolme lukua. Kuollutta lihaa, ihraa ja karvaisia kansalaisia... myös Felix, taiteilija, oli ehtinyt menehtyä pois.

Taide vaatii uhrauksensa, ymmärrettäköön tämä opetus.

UMPISUOLI - MITEN NIIN?

KUN herrasmiehelle ilmoitetaan, että hänen umpisuolensa on sanomattoman tulehtunut, on ensimmäinen ajatus tietenkin lisätä särkylääkkeen määrää. Eihän voi kuvitellakaan, että moninaisten punottujen korien ja tuulussa leppyneiden alusliinojen jälkeen ryhdyttäisiin toimeen – ei, oli puolustettava rituaalin profaania pyhyyttä, ajettava kiiltävä metallikehys sähköstä paatuneeseen laatikkoon, lysähdettävä ergonomisesti täytetylle nahanriekaleelle väripisteisen tulisijan eteen ja sanottava:

”Hieman närästä, taidanpa ottaa jotain...”

...vahvinta turruttavaa ydinkuolemaa, parasta unohdusta, mitä viattomin ristein varustetut kaapit kantavat sisällään, ja kaksi ja puoli lasta loikkii, lääke toimii, yhteinen rituaali, näytelmä jossa kaikki ovat ohjaajia, ja ne jotka eivät vielä, tulevat siihen opetetuiksi. Ja he ratsastavat vaaleanpunaisella elefantilla auringonlaskuun, laittavat väärennetyn nimikirjoituksen huovan alle ja humppaavat tasankoja kuin sopulit hapoissa. Ja jos joku kehtaa ehdottaa sairaalaa, on hän elitisti, humpuukimestari ja litra liimaa aluslakanoilla... se toki myös todetaan, siitä kirjoitetaan yleisönosastoilla (ei toki liian pitkällisesti) ja sitten napataan lisää nappia, somaa, kaktusta ja aprillia.

Koska asiat on jo ylemmällä taholla hoidettu, ei niitä ole syytä hoitaa uudelleen... luottamus on kuin puhtaan valkoiseksi pesty vaate, joka ennen oli sininen, mutta mitä sitten – pukeudu siihen, ole sonnustettu, avaa uutiset ja usko naamaan.

Jos käy kuitenkin, että herran kivut vain yltyvät ja liikkuminen käy

kerta kaikkiaan hankalaksi, voidaan vanhan kansan valistaman säännön mukaisesti tehdä välttämättömyydestä hyve ilmoittamalla uusasiallisesti, että liikkuminen on yliarvostettua, sitä tekevät vain tylsämieliset ja yliaktiiviset tapaukset, jotka *yrittävät jotain*, ja täällä ei pyritä, vaan tyydytään, otetaan oma osa ja määritellään sen oikeutus kuin napinläpi. Ja jos silmät vääntyvät kivusta, se tarkoittaa ainoastaan, että on aika niellä lisää lääkitystä, vaihtaa lääkäriä, pitää kolmea samaan aikaan, neljääkin, jos yksi on puoskari, ja lypsää kaikilta hopeanhoiteisesti pakattua, sitten kehua, että näkeehän sitä toki näinkin, vaikka silmät kivusta kiristyvät, mennään vaan jonnekin lentokoneella, kunhan minä en ole kapteeni – itään nimittäin!

Vähitellen kello käy, lapset kasvavat, tähdet vaihtavat asemiaan kuin vanhassa tuolileikissä kun musiikki lakkaa ja on istuuduttava nopeammin kuin muut. Kipinöivät kivat penkit, nastat lihassa, nahkahihnat ja pesusieni parhaan mukaan.

Jokaisen hyvää tarkoittavan umpisuolen tulehduksesta kärsivän elämässä tulee hetki, jolloin on soitettava diilerille, nostettava television äänenvoimakkuutta, jotta keskustelu ei kuulu naapuriin, joka nostaa televisionsa äänenvoimakkuutta soittaessaan diilerille ja niin edelleen.

Jokaisen elämässä. Valitkaa päivänne, kunhan muistatte pumpata itsenne puolikuolleeksi, sillä elävien tomerilla kaduilla ongelmat odottavat toistaan, lyövät kättä tai taputtavat selkään, mutta liian usein veitsi kädessä. Kannattaisiko siis vain miettiä pakenemisen paleontologiaa, tuolin syliä, säätimen tahtipuikkoa?

Turtumus on hyvä liiketoimi. Tuntien piikit painuvat selkään, kone käy jo.

DIORAAMA SINIKOPIOSTA, ELI
POHJAPIIRRUSTUS LAVRENTI PAVLOVITŠIN
KÄDESSÄ

KUVASSA hän piirtää kättään huoneessa nro 12, muotoilultaan kuin vapaamuurarien vaihtotalous on puolestaan huone nro 13, jossa salaisen poliisin derriere-pakarot tapaavat punaisen plyysin kuin parhaimmankin bideen. Nykivän ilman faksipaperi tai voi-, seinät ohutta sinistä viivaa. Lavrenti Pavlovitš Beria selailee asiakirjoja kuin lavantautia, hänellä on tapaaminen kello 17:00 itäisen siiven huoneessa erään kuoleman asiainhoitajan kanssa.

Paperossi palaa kuin uskoton vaimo pylvässalin kautta galleriaan. Kuinka tuo nainen käveleekin kuin varkaus, viekas naamio muistuttaa menneestä. Herra Beria on jälleen, hänen verbinsä leimataan. Kuvassa hänen toinen kätensä ulottuu viinikellarin siemenjohtimiin, hohtimin hän tarttuu nauhaan #1 ja kiskaisee tulevat sukupolvet huokailevaksi päivittelyksi niitä edeltävien teekoppien kilinän verbeistä koostuvaan keskusteluun... se hiljenee keskellä olevan astuessa huoneeseen, joka on tässä. Kirjasto on peukalon alla, sormi painaa kasaan odotuksen, nojatuolit, kirjoituspöydän, hyllymetreittäin toisten toisille kuuluvaa tietoa ja valokuvan, jossa lapset kuplivat, viiruuntuvat ja muut ovat ollakseen kuin nostettaisiin koreita kakkusia kaikkien nähtäville, päiviteltäisiin liikaa lisää.

Viimeisessä mainituksi tulevassa huoneessa saivarrellaan ja suunnitellaan petosta.

Tornissa kasvavat hiukset, mantteli sivulaivojen harteilla hän seisoo

auringon eteen. Aurinko on hänen takanaan ja tämä on kuudestoista kuva, puupiirros, jonka auringon lakonia on kalventanut anglosaksisen haluttomaksi pornografiselle kirjapainolaatalle. Matriarkka pyörittää päätään tulevaisuudessa ja leivitetään kuin salamoitu leija. Kello nousee sisältä, kello; se mittaa ajan tangenttia, saamatta sitä kiinni, sen mittaa, tavoittamatta sen aaltojen alkemiaa atollien liepeillä. Avain on korkealla, eikä käsi ole korkealla. Irtoaa naula #2, maalaus seinältä sukeltaa portaikon samettialtaaseen, kerrostuneiden katerpillareiden perspektiiviin. He tulevat tietämään tämän mikä tapahtuu. Huone on pistooli L.

Sitten nailat #3, #4 ja #5.

- Mikä ihme, nauvoja ei ole enää!

Lavrenti Pavlovitš kirjoittaa kynällä kuin rangaistuvanki. Kynsi irtoaa, putoaa lämpiöön, tuhka tupakkakalle. Huone nro 17 on arkistoitu saniteettitilan nimellä. Hän istuu ja toteuttaa epäsalainenpoliisimaisia toimia, joita ei ole arkistoitu. Pukeutuu ja riisuutuu muiden tohkeilemiin rituaaleihin, ei puhu suoraan, käyttää kuvia, merkkien jatkeita ja trooppisia mittareita. Kellarissa kajahtelee kompostoitu rituaali, salaajan kätkeyn janon väkivalloin prosessoitu teuraskarja. Huoneet, jotka on merkitty numeroin 18 ja 19 ovat reisien hakasulkein yhdessä. Niiden keskellä on komero naisen tulla. Nainen ei tule, hakasulkeet suoristuvat / oikenevat, Lavrenti Pavlovitš nousee seisomaan ja jatkaa viimeiseen huoneeseen. Viimeinen huone jatkaa häneen, sillä ensin tehtiin huoneet, sitten ihmiset, jotka eivät sovi niiden sisältä paketoitujen kuolinpäivälahjan myyntien kihlaamaan epätoivoon. Kolmas ja neljäs naula menevät uudestaan takaisin, kurkihirttä vinnataan. Matriarkka on puettu historiaksi.

Ovesta astuu livreepukuisen palvelijan seinäpaperista taiten muotoiltu hahmo. Kukikkaiden kuvioiden ornamentit. Lämpökuvalla kan-kaalla ei näy mitään tätä.

- Teitä kutsutaan, herra.
- Kas mokomaa.
- Kiesit odottavat, vievät teidät junalle.
- Miksi kellot tornissa soivat?
- Se on silkkaa sattumaa.

Niin ne aina sanovat, hän ei sano. Tapaaminen on sovittu, siniko-

piot putkilomaisessa kuljetuslaukussa rullalla kuin paperossit. Viimeinen huone onkin eteinen, hän avaa suunsa.

Lavrenti Pavlovitš Berian suusta lentää hmm otus ja soi.

SINKKA- TAI LUONNONLIITOKSIA, HERRA MOSES (ENT. ANASTO)

- IHMISIÄ viskataan yhteen kuin säkeistöjä, mutta kokonaisia lauluja niistä ei saa millään.

Joltisenkin varmana tästä kuulemastaan viisaudesta herra Moses (ent. Anasto) päätti kylmäkiskoisesti jättää liittymättä paikallisen puhallinorkesterin preludeihin erikoistuneeseen alajaostoon ja alkoi sen sijaan tulkita uudelleen talmudeja – kaamos tuli kolmasti tunnissa, kissa poiki vitkaan ja muutenkin oli aina vanha kalenteri. Illat vikisivät päänukattojen autiudessa kuin vettyneet viisivuotissuunnitelmat, kurittivat riippumattomien lepakoiden näköaloja, yhteenliittyneitä osia kuin ilmaismaistiaisia ja venähtäneiden hetkien hienoisesti punertavaa malvaa, ihan kaikkialla. Hän pääsi pitkälle, sitten pitkä pääsi häneen, sai otteen, kuiskasi, huusi, heitti salkovilla mattoon ja suuteli valtiomiesmäisesti.

Tässä kohdassa taittuu: nivel, polvi, ajatus, nidos, aurinkotuoli ja etenkin koko tarina. Koe-eläimet kuin liukkaat suukkoset – ja häkin ovi aukeaa.

Haluatteko, että kerron siitä tarkemmin? Kyllä, äänestetään. Tarinat rakentuvat usein niin, että niissä on alku (ks. yllä), taitekohta (ks. tässä) ja loppuliuku kuin otaksuttu alamäki, joka tulee välttämättä seuraamaan, mutta jota itseään ei seuraa enää mikään. Henkilö on esitelty, kompastellaan eteenpäin.

Siitä pitäen ja pitkästä luovuttuaan herra Moses (ent. Anasto) on yhdistänyt asioita toisiinsa kaikesta huolimatta. Siis piittaamatta

luonnonlaeista, mutta sen enempää niitä vastaankaan taistelematta, huolimatta pintojen musertavan niljaisesta kaltevuudesta, kuninkaan komennuksesta kansansa kapteenina. On nimittäin niin, että monia seikkoja voi vallita samanaikaisesti useammalla eri tasolla, ja ne voivat tarkoittaa lukuisia toisia asioita. Se on opetus, jos opetusta etsitään. Lai-va lipuu, laineet lyö: maailma menee menojaan.

Kaikki kävi kuin matriarkan metronomi. Sakastissa kuhisi kanava. Kyyhkyn siivet sopivat lohelle valettuna ja se pyydystää nyt kuuta kuin valtavaa mäkärää taivaan haavista. Yhdessä soivat kauniisti myös vatupassi ja kurjenmieikka, matadori ja Samara, kimpaannus ja ruotsalainen kaira. Todellisuus ja metafora, nekin.

Neuvosto (ent. televisio) päätti tästä kuullessaan herra Moseksen (ent. Anasto) tehtäviin kuuluvan myös ihmisten (ent. organismi) yhdistämisen – siksi hyvin hänen toimensa olivat onnistaneet ja siksi huonosti heidän vastaavansa. Sillä yhteiskunta tarvitsee yksikön, joka on kaksikko, mela vain toisella istujalla, mutta toinen perämiehenä. Nykyaikana näitä käveleviä kabinetteja vaan liehuu irrallaan kuin amalgaameja ja kylpylöitä, ja ne puhuttelevat itseään käsitteellä *single*, ylpeilevät ja sullovat nakkeja taskuihinsa puoskarien ripittäessä säkkejään raahavia kuulotestiin tulijoita kuin ei vähä mitään.

Taivas vaivasi aamun, virkahuoneen kimröökki tiiasi sanat. Ne irtosivat tervaisen komposiittiseinän sormiharjoituksista erilleen ja uusi aurinko oli vanhan tilalla. Näin toimivat virastot: niillä ei ole mitään muuta.

- Teidän, neiti hyvä, on käytävä yhdeksi ohitusleikkauksen tai kolmen tähden hotellien käyttötaiteen kanssa.

- Oi! Kiitos herra Moses (ent. Anasto.)

(Päiviä kuluu kuin kangasta, niiden pintaan sivellään tuore maionstila.)

- Suosittelen, hyvä herra, yhtymistä maasälvän tai vaahdokekupin kera.

- *Fan-tas-tis-ta!*

Kaappi oli vanha ja siitä sanottiin, että ota kaapista, jos tarkoitettiin muinaista. Planssilevyt oli yhdistetty toisiinsa käsityötaitoa vaativin haaksirikoin, joita kukaan ei kuitenkaan nähnyt, sillä niin hienostuneita

ne olivat. Lokikirja oli ennen kaikkea palimpsesti, illan ja aamun hitsa-
ussauman peitti tottumuksen arpomalla pakotettu asuntolainan paksui-
nen maalikerros, turtuneen havainnon smeikki. Hän tiesi olevansa lak-
kaa + bensiiniä (70%) Bermudan kolmiossa. Hän tiesi, meni kaappiin,
tutki, tuli tulokseen kuin virtsavaivainen vieraisille, kun kahvit on jo
katettu eikä ole enää mahdollista paeta lusikoiden sottiisin pientä syn-
ninpäästöä. Marenkia meni kaduilla hiljakseen, muoti muuttui, miehet
pyytivät kaljaa ja kaljaa tuotiin, mutta laimeaa.

- Pyh, hyh...

Kukat, avoimet vekselit linnun nokassa. Toimistohuoneen täytti
sisustus, mielen epäilyksen kemiallinen kaava, taskut vihreä, taskujen
täytyttyä tilikirjalla kulkivat muurahaiset. Jos kyseessä nimittäin olisi
juoni, ja hän, ihminen (ent. hammasratas), asetettu osaksi koneistoa,
jonka osat eivät tunne kokonaisuuden toimintaa, olisikin syytä alkaa
irrottaa liitoksia, ei niitä luomaan.

Näkymätön piti planeetat yhdessä, korvan elimet. Soi monttööri ja
puhisivat lasten parvet.

Päivät kuuluivat puhki, kului vihreäkin. Taskut syvenivät tunnis-
tamattoman epätoivon kanssa, eikä pohjaa enää tavannut. Ajatukset
sinkoutuivat yhteen kuin tanssipartnerit pyöräytysten jälkeen, mutta
asentoa ne eivät onnistuneet saavuttamaan. Uran veti tottumuksen latu-
kone, auto kulki bensiinillä, vaimo (ent. rakastettu) hyrräsi kuin pesu-
kone, jonka poistoletku on taas kerran huonosti uusittu. Koira haukkui,
eristevilla piti pakkasella, katto oli kivasti kallellaan.

- Ihanaa!

- Diipadaa!

Palestiinassa kolisi, Israel kuin epäonnistunut vuolu. Rabbi Mai-
monides soitti, eikä vastattu. Homesientä esiintyy varsinkin liitosten
rakoilevissa osissa. Herra Moses (ent. Anasto) tanssi niin sanoaksemme
kahdella estradilla samaan aikaan, ilman partneria, ilman liitoksia. Siinä
sitten talmudeja! Häntä epäilytti, mutta vihreä virtasi, muoto sai ilmai-
sensa, sanoille keksittiin vastineita ja kerroksia oli lukuisat.

Asiat purkautuivat samaksi, samuus tuotti ja jakautui solukoiksi.
Suurta teltaa pystytettiin kannatinpalkkien varaan – sirkus oli saapu-
nut kaupunkiin. Joku muisti, pahnue vikisi... ihmiskokeita urakoitiin

Länsirannalla ja kädet luiskahtivat takaisin rukoukseen kuin sähkö koneistoon. Tirehtööri vingutti, suolavesitoffeekone kietoi taivaanrantaa rullalle ja hattarat kasvoivat ihmistikkujen päihin koneesta... ohjelman alkaessa oltiin varmoja sen eittämättömästä virheestä, valheesta joka oli riittävän taitava, että sen onnistuminen ansaitsi vuosisataiset aplodit.

Oli jo liian myöhäistä, kun hän sai selville Suuren suunnitelman. Koneisto toimi, kaappi seiso i kaapin paikalla ja ovet suljettiin lopullisesti. Maan kannatinpalkissa on aina vuolu ihmisenmuotoiselle lisäosalle.

Haluatteko tietää, mikä Suuri suunnitelma oli?

SEAM-US, GEOLOGI, ELI SAUMATON KERTOMUS

SEAM-US geologi, ylitti valtioiden välistä rajaa. Älkää missään nimessä ajatelko sitä pelkästään valtioiden välisenä rajana – asioita vallitsee samanaikaisesti, käytössä on kuvia jotka monitahoisuudellaan paijaavat koeputken vantteran asukinkin näkemään laajemmin tämän elämän ymmyrkäisen rikkauden. Ihmiskäsiä ajelehti meressä kuin naamioitua miinaa, proteesitehtailijan kassakaapissa \$-mainingit. Valtio on hyvä, jos ihmiset eivät tiedä, että heillä on huonosti tai valtio. Tanska on milloin lohjennut irti Saksinmaasta, sitä tuskin voimme kertoa. Mustia lakritsapaloja, naruja ilmassa. Asuttamamme planeetan kuoren alla kynsien kanaalit avautuvat imusolmukkeiden nuljahdellessa multaisen karstan purjeessa. Kuinka kävi? Sitä kysytään, kun ollaan rajalla. Viimeinkin.

- Passi ja ompelukone?

- Kas niin.

- Kiitos.

(Tarkastaa passin. Polkaisee ompelukonetta.)

- Oletteko palaamassa kotiin työ- vai huviasioissa?

- Onko se päätettävä tässä?

- Hyvä olisi... jälkiselvitysten byrokratia, tiedättehän.

- Selvä on. Työ!

- Mitä on toimialanne?

- Geologia.

- Kiitos, tässä ompeleenne.

- Ei kestä.

Ei tosiaankaan... saumat antavat periksi, pinta murtuu ja mitä se sitten tarkoittaa – kenties vain asettuu kuin vuokaavio ihan maailman päälle ja on siinä niin, että näyttää. Tarkoitus olisi. Näette katsoa ilman kysymyksen taakkaa, mutta entäs sitten, kun ei olekaan monivalintakysymyksiä, sähkökaavioita tai naskali?

- Kuinka voisi tietää?

Harakka liikuttelee varpaitaan hänen silmäkulmassaan. Nainen liikuttelee vastaan tarpeellisine raajoineen, näkee harakan. Käytävä on käytävä ja pitkä, kaikuva kulkutie, totumuksen tavuviiva – ja pian tava-taan. Illan kastikekulho valuu tabletille. Eli voikukkia, kultaisia maljoja. Seam-us, geologi, kantaa nahkapaloista kokoon kyhätyssä laukussaan kiviä. Mineraaleja, joiden rintakuvan jylhyyksien poikki leikkivät tiensä maakerrostumien hyväluokkaiset seeprat.

Märkäpuvut ovat saumattomia. Sukeltajat koputtivat jäähän ja joku avasi mereen ikkunan, ranskalaisen parvekkeen kiivetä kuin silo-säe. Palloja valmistetaan kehitysmaissa. Pallo vierii putken suulle ja siitä sisään, tukkii putken, sanoo:

- Plops,

ja tiedämme sillä hetkellä kaiken olleen jo mennyttä. Vedenpuhdistuslaitoksen raskasmetallijäämien mittarissa ei ole viisarien rajauksia.

Nainen soljuu miehen asuntoon. Mies asuu naisen omakseen. Soljuu hänkin joltisenkin epävarmasti. Nainen antaa, olla.

Jälkimmäinen piirtää punaisella kynällä ihoon kuin teurassikaan. Puhuu katkonaisia lauseita, jotka sekoittuvat radion ääniin. Mattopuiden pauke, valmistuva sopimuspaperi maaperän vararikosta. Digitaalikello, kertomus. Valomainos. Hänen, joka on nainen, silmäkulmassaan kasvaa booyong-puu, hänen, joka on mies, silmäkulmastaan harakka on lentänyt ja jättänyt onton pesänsä, iiriksen tumman laajentuvan aukon, kaivon valun, halun nivusten kolmen tien risteykseen.

Punaisia viivoja, laineita ihon pintakerroksessa. Hänet on merkitty kuin mainossika, graafinen pupujussi.

- Muf, muf.

Asunto jakautui erillisiin osiin, joka oli kokonaisuus talossa, joka jakautui erillisiin osiin, joka oli kokonaisuus kaupunginosassa, joka...

- Tämä on elämänviiva.
- Mitä se tarkoittaa?
- Mitä luulet sen tarkoittavan?

Sillä ei ole väliä. Se voi tarkoittaa draaman kaarta.

Varsinaiset satelliitit jakavat lähetyksensä lohkoittain maan antennien kautta. Seam-us, geologi, on punaisten viivojen raidoittama. Saattunaisuus käy uneen ornamentein kiusatun peiton alle. Kädestä voi ennustaa, jos se ei halkea eväksi. Kävelee takaperin. Puhuu pahaa ravuista. Illan makunystyröillä kuohuva myski.

Nainen avaa köydet. Nahkaisessa laukussa kivet ovat haljenneet kaikki tyynni. Sairaalassa amputoidut napauttivat lusikkansa kuoreen. Ruokalistassa luki.

”Kohokas, puolukkahillo.”

VIISI OTOSTA, MATKAKIRJA

Raja-asema

AJATELLAAN esteettisiä topoksia *a priori*: värikäs hattu neljä, kuusikin penkkiriviä eteenpäin, sitten viiden litran muovikanisteri kuten me nyt asiaa katetroimme esiripun takaa. Ajatellaan ja ollaan pitkä pentele, kirkkaan diskoamisen manner kyrillisissä drag-kuteissa. Ter- van koruompelema verho on vedetty luonnollisten toimitusten eteen, luulet hänen kuuluvan joukkoonsa, mutta kartoittamisen mestari tuskin koskaan – kuinka niin teillä on pieneliöitä laukussa? Korkojen kopina pörssissä. Maiseman silava kuin kaasutoimituksen loppumisen jälkeinen juhlaillallinen itsenäisyyden puolesta tai vastaan.

Palataan alkuun, Vera. Värikäs hattu ja kulmahampaiden varoma- ton konsonanttijono, asento kuin tavauskilpailussa palkitulla alakou- lulaisella. Näette maiseman velcroon tarttuneen tullimiehen hitaasti taivaltavan kumihansikas kädessään, kunnes joku puhalttaa sen täyteen ja mies nousee, kohooa yli kaiken ja leviää päällysteeksi tälle myöhä- syntyiselle varhaisen kokemuksen öylätille, verho heiluu eikä olekaan enää turha esittää kysymyksiä, kuten ”Kuinka vaasinne voi?” tai ”Mikä on tukaaninne lentokorkeus?”, ei, ei enää.

Jos kirjoitus tästä onkin vasta jälkikäteen havaittavissa, niin noi- den lihasten kouristumisherkkyuden vastine kirkastuneen mantereen lausekkeessa olisi käynyt perusteeksi mille hyvänsä mestariteokselle.

Sitä sinä todella olit, eikä kysytty paikkaa, vaan viriteltiin analogioita maisemien, konepeltien kuvastinten ja hiusten välille kuin sapekasta kaipausta huppuun. Tiedättehän sitten ne hihnat, joiden kautta matkalaukut kuin laiskat hoidokit lipuvat röntgeniin, tiedättehän ja kuinka sitten voisittekaan. Kuinka? Se on kirkas mytty saksien työtä. Ei ole kysymys yhteisjaollisesta, ei kirjoituksesta, vaan. Olet jäänyt ansaan ja kaikki on niin Ukrainaa.

Ei palata alkuun, kuvassa kädellä ei ole paikkaa, kuvassa jossa jokin kapine muuttuu hitaasti toiseksi ja puhaltaa täytekkakuun kynttilät paikalleen. Savuke murekkeessa, komitea ohjaa. Muistakaa miten teidän on käynyt, tulee käymään ja käy: uneksikaa, mutta miksi se on aina tärveltävä tapakulttuurin pikkuritualeilla ja kemistin alkeishiukkaset taas uudelleen. Kapine käy vimmatuksi, puhelee tärkkelystä ikään kuin saattaisi ennustaa bitumiin tarrautuneen metallikehikon joogan. Pyydä anteeksi, anna. Te piilottelette helmoissanne tuikekiekkoja, julistatte olevanne perillä siellä missä nikkarit nakuttavat ja kone pauhaa pääsiäisen. Kipsivalu ja Antoinetten lasiset rintaliivit.

Te olette kuvitelleet, teidät on kuvitettu. Ääriviivat havaitaan ja niiden kautta huopakynän liikkeen levoton pehmeys kuin luomien hetkeksi pirahtaessa soimaan unohdatte vastata ja laskette vapaaksi kukot. Tie sakeaa samettia, keskeltä kohti reunoja. Näette turmiolliset lapset pumpaamassa vettä muovinuken sisään siihen puhkaistusta reiästä ja tiedätte kuka paistaa kananmunanne.

Tämä on toinen muisto, unohtamatta raidallista hattua ja kuinka sen hypoteesit johtivat kuvaamaan kaiken tämän toisin. Silmät, varmuus ja seesteisen pakokauhun huoliteltu kimppe, jonka ojennan käydessäni sisään suureen päivään kuin suureen käymälään, jonka voi asua omaksi ja kirjoittaa siitä, joka oli etäällä, riisui hatun kuin veden ja lennähti keveästi kohti viittäkymmentäkahta tähteä.

Haluatteko käydä laskemassa ne?

Sitten punaiset kengät ja jokin pistävä, laittavat saippuaan painuneen kuvan jotakuinkin pilalle ja on vaihdettava korkkia.

Paluita kuin

KUINKA karsia hyrrä? Ruutu on asetettu siten, että takuuvarmasti vertikaalisesti asettuneen katsojan on pilkattava lajikehityksen ominaisuuksia onnistuakseen turmelemaan puolatun idean öljynjalostamoiden ja varikkorakennusten hiekkapestyillä kakuminaalilla. Näette lokit, sanotte varikset; näette trollikan puskurin putoavan kadulle ja sanotte päivää kuin tottuneena virkaheittoihin leluihin; näette hautausmaan ja tervehditte luotien hyväilemiä emaloituja kasvokuvia etusormen pinnalla. Näette ja puhutte, hampaita ja kameroita, avattuja palttoita ja säilöntäaineita, kirjainmerkkejä kuin tarinoita joihin liittyy tarinoita ja uumoiletteko jo olevanne väärässä suunnassa?

Kevyesti lastattua havaintoa putoaa jonkinlaisesti jänteille – valkoiset kulmikkaat ja malvalla värjätyt pyöreät rapistelevat ovea kuin pähkinäpussin pohjaa. Tuulen kumihansikas lääkitsee rapistunutta laattaa ja elämä on kaikkineen pikkuisen digitaalista tulta, heittiöiden joululaulukulkue ja monnit matalassa vedessä.

Alituinen valaistu joulukuusi.

Älä etsi sitä minkä voit löytää, vaan tee löydetystä etsimisen kohde, kunnioita ja muodosta lipas.

Sitten kasvata punainen huone, joka on kulmistaan koristeltu ja kitaralaukut, kaikki.

Sitten on se liian valkoinen ja reunoiltaan terävä. Nakuttava samperi kuin hieroglyfein silattu pakka ja sanoo kuin avain lukkoon ”Kuinka olisi pieni sottiisi?” Ja sitten ryhdytään toimeen, vaihdetaan katseita kuin luvatonta valuuttaa, käynnistellään neniä ja liidetään. ”Annapa tulla petkelettä!” huudahtaa aina joku, eikä Jevgenillä ole sananvaltaa, sillä sanan omistaa valtio, joka säännöstelee ja verolle panee kaikki ne lauseyhteudet, joissa sitä käytetty on.

Kun kaikki on ohi ja ruutu marinoi lähetystornin voidaan kysyä, mitä jäi käteen.

”Mitä jäi käteen?”

Punaista, vahattua, liukasta, lehtevää, identifioivaa, pelokasta ja kuinka karsia hyrrä? Ajavat ympyrää peräkkäin asetettujen kuvien sarjassa ja

niin sanotusti hoitavat homman. Mato kiipeää tikapuita moikkaamaan vip-tilojen emännöintiä ja kerman valtaistuuimia. Esineistöt kuin laajasti epäonnistunut leikekirja lattialla ja kotipolttainen dogmi. Unohdatte niistetyt pellot kuin V. Juštšenkon kasvot, unohdatte ilmaisen lounaan kuin vakuutuspetoksen. Ten dollars.

Viimeisessä kuvassa valtava piippu, tupsutyyny, urut ja neitokainen liikkumassa edelliseen kertomukseen raidallisessa lakissaan sinälään viattomana, kauppatavaranaan ainoastaan yksi hippu historiaa, kämmenellä kuin oranssi, paljon oranssia ja pitkien katujen päivä kuin venytettäisiin purukumia sähkökatkon aikaan.

Auton käynnistyminen kuin verkkainen valuutta, *bryvnjahryvnjahryvnja*.

Popkorni

KAIKKIHAN ovat joskus valmistaneet paukkumaissia? Hyvä, aloitetaan. He kuitenkin syövät perunalastuja, eli voidaan kuvitella kyseessä olevan sittenkin metafora. Palataan siis paukkumaissiin, siihen kuinka kovasta ja kiinteästä tulee pumpulimainen ja ravintoarvoiltaan turha. Kupuun on ladattu rykelmä. Kanootit tapaavat betonivalun ja sheikki suhahtaa kiinteästi.

Käytettävän kuvan on vastattava absurdia todellisuutta kaiken tyrmäämisen uhallakin. Kuvitelkaa vaimo sanomassa miehelleen: ”Minä tästä nyt menenkin?” ja miehen vastaavan: ”Hyvä on. Sillä aikaa kun olet poissa, minä puran talomme, kuljetan kivet kottikärryillä tuonne neljän kilometrin päähän lähelle Oswieçimin kylää, jossa niistä rakennetaan vetoisa huone, johon asetun kuolemaan. Hyvää matkaa siis, rakkaani!”

Vai Brasiliassa sitä majailaan, vai niin. Älkää unohtako hylkeitä ja Albertin maalauksia. Nyt on hyvin hiljaista, vain kameroiden, puhelinten ja perunalastujen kuulasinfonia napittaa katuja kuin sarkanuttua yhteen. Vai neuloja, silmien vaihtuvia värejä, vai niin. Kaksosia kuin maailmankauppakeskuksen symboleja ja poks.

”Putosiko tämä teiltä?” urheilusuinen herrasmies osoittaa tässä

kuvassa vitriinin 1950:a kiloa. Kas, ei suinkaan, kyse on siitä, millaista kangasta – lieneekö tasalaatuista? ...saumoiltaan kestäväää? ...kurpitsavaunuja? Olette yhtä kaikki pian kotona ja pääsette sovituskopin uljauteen, *den peruken här*.

Kalju rouva siisti itsensä kiusatun ikkunan kautta pakosalle. Oli tämäkin nähtävä.

Nyt te puolestaan näette kokonaisen orkesterin, joka mittaa tahdin, eikä se ole mitään verrattuna harmaaseen palaan liemessä, tai kuinka sen nyt sanoisi. Se oli vitriini aivan toisaalta. Kolme artefaktia: leivos, bataatti ja harmaa nro 1, josta ei todella kykene sanomaan kuin valontaittaja. Ja se liemi, orkesteri tahdittaa, työn iloa, työn iloa, jazzia, hampaita, silmäläsejä, työn iloa. Kaikki tyttösiä vain!

On palattava takaisin siihen hetkeen, kun herra palaa takaisin, eli ei ole olevinaan yksi monista, vaan oikeastaan muutenkin ainoastaan yksi. Mitä sanoo rouva, kun herra on purkanut talon ja Unesco mitannut tiilet omikseen? Ei ole moksiskaan, sillä sellainen olisi tuhlausta. Panee paukkumaissia tulemaan ja kääntää television päälle, ei sano mitään. Sillä nyt on uusi aika, unohduksen kymmenluku, uuden herrat, rouvat, jälkikasvu ja ravintolat neonkyltteineen.

Kyllä tanssit alkavat. Jos vain vartalonne on äänteellisesti motivoitu. Sukkana sisään, savu ulos, menkää suihkuun.

Tässä teille pala saippuaa, juna kyllä odottaa.

Saksalainen sielunmessu

ENTÄPÄ jos otsoni annettaisiin jokaiselle käteen? Olipa kerran neljä saksalaista, joista yksi oli myöhästynyt lennoltaan, ja mitä muuta te halusittekaan heistä kuulla? Saapua nyt myöhässä, vaikka kyseessä on ostettu lemmen kuva, tissien äkkiväärä katalogi. Yksi leike kahdestakymmenestä neljästä: hän sukii partaansa ja vitsailee kuin veturi, hänen kädessään on piikki, kallis näyttelyesine, jolla reikiäkin sitten puhkootaan. Veturi, nimensä mukaisesti, vetää.

Luetelkaa ja tulkaa luetelluiksi. Natasha, heistä kaikista sanotaan, ja siekailematta astutaan sisään, kaadetaan, astutaan, noustaan, astutaan

taas ja niin edelleen. He selailevat vihkosia kuin elintarvikkeita, matorit ampaisevat nurkan taakse ja saatiin kuulla ymmärrettävää huutoa koko kilo. ”Viis siitä!” kajahtaa kätketyn naurunremakan kuin irrotetun naamion takaa korttia lasipöydällä lyötäessä, pahvisen meren maininkeja ja hiusvahaa. He eivät muista urho Bismarckia, tuota herraa hassussa hatussa, joka oli aikaansaava kirahveille siedettävät olot, mutta tietenkin sen lautturin kustannuksella, jota he kottikärryistään käsin yksin tuumin pilkkaavat, kapsahdellen, mussutellen.

Anna heidän nyt lipua miltei aineettomina rytmien rauhaseen, nauttia vesijohtoverkoston toiminnallisesta funktiosta ja höyrytä. Heille saippua on: nestemäinen liukas linimentti saastalle, joka on hankittu toimittamalla valuuttaa lihasta. Säikeet kuin vasara, piikkikypärät, ei siis kuitenkaan aivan niin toisin. Raudalla; raudalla ja verellä. Vedellä ja hiellä: lapsi lähti sen mukana.

Kirahvit nukkuvat yönsä päivisin tankkien parveilla lauhasti juomapaikan ympärillä. *Geld*, he lausuvat rukouksessaan ja antavat museoiden museoitua, saituloivat taiten horisontaalisen tarpeen, kunnes vertikaalinen vie voiton. Sanovat ”Siunatkoon, mikä orrekas” ja vuokraavat yksin tein omansa pois.

Sellaista ei voi tappaa, sillä jos ampuu, osuu aina. Liian puhdas ja todeksi tullut, kuin hopeankiillotusaineiden kantaminen lentokoneessa kiellettäisiin... ja he pukeutuvat, riisuutuvat ollakseen täydessä varustuksessa, täydessä vertauksessa, käsinauha kädessä, kaksi salamaa, kaksi korppia, yksi hetki joka laajenee kuin hyvänlaatuinen kasvain, sillä siihen kuoleminen, kuten kuoleminen yleensä, vaati sinnikkyyttä ja taitoa.

Eikä meille ole suotu kuin odotushuoneen mantra.

Puolalainen ikoni

MAINIOTA, torvisienet! Kamera käy, ja.

Nakkisämpylän ylle unohtuneet henkselit, lihaviiden reisien kielletty savu. Te voitte kuvailla interiööriä sanoin, jotka toisten korvissa saivat aikaan vallankumouksen tai ainakin suhteellisen vaalitavan muutoksen

narunvetokoujuissa. Jos nyt pudottaisi sinisen lainapeitteen väkijoukon ylle olisi meri tyyni. Karpit asettuvat hyytelöönsä, ryövärit *el ninon* ympärille – ottakaa osaa, sillä osa teillä on, kelpo ryöväri.

Kardemummaa ja ketsuppia, pöydälle levitetyt nahkaliivit kuin suuri lintu.

Hermosolun kolmannen säikeen juuresta irrotettuna pataljoona kumppanuussopimuksia akselivaltain kanssa. Työn riemuvoitto ja keltaisin liivein kehystettyjen suunnikkaiden bolševistinen ylityökorvaus. Nauhoite ja lehtikulta, arkki ja sarka, varkaiden parasiitti, pappi savupiipussa... anna sipulin nousta maasta taivaalle, taivaan kuoria tyhjätkä paketit. Ei pilviä vaunuosastoon.

Ensin hieman etuvasemmalle suorana linjana jatkuva sauma, sitten jakautuen tasaisemmin kuin hyperventiloitujen shakkipelin lähetti kämmenellä, kunnes plyysi viimein tapaa menneisyyden kohmelon, koristaa muiston herran työteliästä sommitelmasta ylevien vuoristojen kuvakortilla – menkää Zakopaneen, Zakopaneessa hypätään huimasti mäkeä ja lasketaan mäkeä ja ub Sohossa on Beatles ja kaasulämmitin kanssa. Menkää, sanokaa nimenne, olen valkoinen mies pohjoisesta, jossa uraani kukkii ja sauvat ovat sen naisen hampaiden koodaus. ”Onhan teillä savuke” – kas, käykää manteliinne!

Marenki putoaa leipomon hyllylle, kyborgi päivystää kioskin. Jos voidaan puhua kausaliteetista kuvitelkaa lentokone turpoamaan ja serpentiiniä painottomassa tilassa; jos voidaan, on puhuttava: yksisarvisista, lentoliskoista, kukkavaaseista, rekistereistä, miksei samaan hengenvetoon astmapiipuista, hammastuksesta, rataverkosta ja kapyysista. Se on vaikein. Siinä teille, jotka epäilevät – tämä on dendriitti, koppava turmelus ja karppi, kokonainen kauhea kananmuna suussa.

Sienet lipuvat pien ja korjauttavat parsimin rukoustensa tukalat väitteet. Elokuvat puhuvat ja saatatte nähdä herran valkoisen kankaan kuin valtavan hengityssuojaimen takana kirmässä tähtien puheen päälle, akselivallat, taivaan vallat!

Jakaja hallitsee tätä suunnatonta peliä, pakka kuin kolikkopidike tai pakastetun meren havaintomateria. Me syömmme ja jätämme tulematta nälkäisiksi, me polvistumme ja olemme orgaanisesti yhtä vilpittöntä roskaa, navatonta riippuvaa lihaa.

Konsonantit kuin kävelisi rakastettunsa kanssa pitkin neuvosto-
aikaisesta läkipellistä taottua sateenkaarta ja antaisi sentimentaalisen
hölmöilynsä siekailematta varista jokeen, kunnes tulee lokki ja sanotaan
varista, annetaan olla. Ja silloin siihen jäisi jokin veistos vähän namina
tuijottamaan pintaan kohoavia turpoavia konduktöörin ruumiita, em-
mekä voisi sanoa minkään kuvan jääneen ennalleen, sillä pimiön katos-
sa on reikä, josta valon jälkeen purkautuu kaasua.

Tervetuloa mukaan!

BOROROJEN KYLÄ (EEPOS)

KEMIALLISTEesti mutta haihatellen ja puoskarimaisesti painetuista olemattomista turvallisuusmääräyksistä huolimatta toki varoen käsitellylle metallinpalaselle etsattu muistikuva siitä, kun liehahdin pois Pariisista suoraan Ile de la Citén saarelle, kädessä auringonkukan kolmas-toista muunnelma ja vain arvonsa tunnistavan elegantin rattaan tapojen mukaan soveliaasti huikennellen nauhoitettu katumuksen teema kuin jokin hiukan sentimentaalisesti maisemaa aloillaan pitelevä musikaalinen rakkausjuttu tai kuudentoista millin lepytys. Mikä matka!

Lähtöpäivän aamun vaasin asettelu Willisin kehälle.

- Tervemenoa!

- ...tuloa!

(Samanaikaisesti.)

Tästä alkaa tarina.

Naamio valotetun linnun kasvoilla, sen näennäisesti määrän piirilevyn takana Denebin hehku valaisee avoimen sylin tulisijan kuin oivalus. Ja samasta lauseesta: nousten valtamerialuksen kannelle ...minkä aluksen? ...minä vuonna? Minä, vuonna 1789, tihenin tieheni ja menin mereksi tieteen sisällä, T:n puiston nukuin läpikotaisin kuin sihahteluunsa kyllästynyt manaatti, siis juuri sinä vajoamisen vuonna. Sinä, vuonna 1876 jossain lukemattomassa eurooppalaisessa kaupungissa niin kuin valot olisi vain sammutettu kuulusteluhuoneesta. Ja me syleilemme tosiamme, toisia, me, mutasumppuina liekehtivien Renaultien

Euroopankalpeassa vastavalossa. Porvaristo vikuroi ja lapset nauravat auki kuin giljotiinit, pieluksinaan sanojen pahansuovat tyynyt.

- Kapina!

Hiljaisuus! On tarkoitus antaa virran luoda tunnelma, jonka välityksellä ymmärretään paremmin sen keskustassa seisovaa. Ymmärrättehän: ihminen syklonin tyynessä navassa ja ilmaisut ovat häntä kiertäviä kuvia, joiden takaa kajastaa...

- Mikä niin?

Odotahan, niin kerron.

Pelaten ping-pongia ja krokettia vailla suuria lintuja hän kehittää valokuvia iltaisin, tämä ikään kuin pikkuaskareena tms. – minä en koskaan uskonut, että joku voisi näyttää noin paljon Monacon prinsessalta. Jopa miimikot purskahtavat itkuun.

- Kajahtelevat kylpyammeissaan kuin emaloidut ponit.

Tuo oli typerää. Se viittaa tietenkin herra Schnierin taiteenalaan. Unohda se. Hys!

Gettusburnyn taistelussa kasvojen teleprompterilta pyyhitään jäännösksettömien merkkien talma, sateenvarjo kainalossaan hän on itsekin pelkkää barbaarista sivulaivan ikävää, kuoriutuvia munia kaupungin mosaiikkimaisessa terraariossa, keskellä lääkäriopiskelijoita ja ”arvon herroja” ja mitä niitä onkaan, luteita lemmen pauloissa. Ja minä kasvan sinun luoksesi tämän tuoreen maalin ja vastavalmistuneiden käymälöiden raakapuuntuoksun turmiollisesta uhasta... unen loiset tivaten sinistä sen täydeltä, minkä käsitimme toistemme heijasteiksi satelliitin kautta, vesitynnyrit kalkkia pullollaan, luontokuvausta loki, mittamatomasti sapeleita ja märssykoreja, silkkaa miestä yli partaan.

Uppoavasta laivasta pelastan rotat ja sairaudet: tämä uusi *Amerika*, hiusöljyn haisu. Luis de Souza Dantas lämmittää puhalluslampulla koeputkia Lorrainen valtakunnansalissa, ja me levähdämme hetken tässä katumuksen mittaisessa väliajan käsiohjelmassa:

klo. 8:45. Taikuri Myanmar esittää temppujaan.

klo. 9:15. Ohjelma jatkuu.

klo. 12.15. Rakastuneet rakastuvat.

klo. 14.00. Intiaanit taistelevat.

klo. 15.30. Loppulaulu

Ilta on ja onttohampainen *french kiss* kuin plebeiji shakkaamassa, lähdön hiljaisuus, virkaheitot kystat huulillamme, kahdeksaan osaan taitettu valkea paperi, protokolla ja haastekirje, historia niin kuin se hiikoiltu on, kuljettu rikki meret ja maat, kirjoitettu tämän länsimaisen lumelääkkeen resepti jo valmiiksi kuolleelle potilaalle. (Ymmärtänet sen olevan sinä, joka et ymmärrä mitä sillä tarkoitetaan). Lachrymosen lokikirja vettyy laskimon pengertä kipuavilla laineilla, mennyt huiluu vitana, siimamoottorit kampeavat nurinkurisen koiran valtaistuimelta. Stukkakoristeiset vuoret, merkit kuriositeettien kaupustelijat puhaltellessa muistojen pudonneita ripsiä kasvoiltasi ja esittämässä toiveita ("Kunpa saisin kuulla hänen sydämensä vesipiipun vielä kerran kupli-van..."), Emilén tandemi eteisessä, rikka silmässä, silmä. Jotain vakavaa.

- Teille on viesti, ulkomailta.
- Kiitos, Marcel.
- Olkaa hyvä, ottakaa myös maksapasteijaa.
- Aina sama juttu.

Tosiaan, kuinka sitä toistaisi kaiken sanomatta sitä uudelleen... kuinka oikein kuvaisi tällaista kaipausta, jolla ei ole alkua eikä loppua, ei kotia arkistokaapin aakkostossa. Juuri niin. Banaalisti tunteelliset aallot pyyhkäisevät rakastettusi hieroglyfit Brasilian rannan hietikolta kuin olisi tervehditty sataatuhatta ajelehtivaa ruumista heilauttaen silmälap-pua tai herrain kalsonkeja. Näitä nämä, siirtomaat. Laivaan ei saa tuoda alkoholijuomia, istun hetken tuhdolla katsellen sataman kaoottista näytelmää, tympeästi kalvon rikkovan peilikuvan hahmotelmana toteutettu salpietariaie.

Nyt ollaan siis jo lähdetty, aloitettu tämä kertomus. On aika haukata pala, ojentaa käsi pyörteen läpi lypsykoneen kahvaan.

Kirjan sentään jättivät. Feodaaliherrain hatuissa sulaa rasva, sinut minä rakastan tämän kupletin keskellä, käynnistän kopiokoneet taivaanrantaan meidän sinne kävellä. Neitsyys menetetään öljynporauslautalle, neekerit istuvat noin kolme metriä meren pinnan alla ja syövät valtion rahoilla *fried chicken*, valkoisilla maalia hilseilevillä kuisteillaan keinuissa kuin palkeenkielisissä ikuisuuksissa putkiradiot päidensä sijalla, valkoisilla hampaillaan, jotka kaipaavat oikomishoitoa, julkisella

rahoituksella, ja aina kanaa.

Tämä on poimutettu kuva, ranskanperuna ja puhelimenjohto.

Vanha *Amerika*: autovahaa ja wintergreen, everything in between. Naikkosia kasvomaaleissaan ja nuo oudot sulkahattuiset miekkoset. Meri melusi, viskoi kimpun hampaita. Kova tora. Pannaan halvalla, pannaan ne maksamaan. Kihara meri huuhteli kammetun takilan etäälle kääntöpiirin hierarkiasta tuntemattomien karttojen polttamisen ja apinain temppuilun pariin. Olimme lähteneet. Jättäneet. Olleet. Aikamuodot kuplivat ja kanat olivat aina toista mieltä. Yhtä kaikki. Eivät aivan.

Emme jättäneet lähtemättä.

Onko minun näyteltävä tämä rooli?

Kyllä, olemme vasta alussa.

Pidänkö siitä?

...

Teeskentele ainakin.

Muisti ei suostunut jäämään rannalle, siitä sanotaan että jänis, ja jänis kuuraa kansia ja on kaikin puolin hupaisa tyyppi korvineen päivineen, vaikkakin juuriharja kädessä kuin hampaaton suu. Kaikki se kaunis mitä teimme yhdessä (veimme rokkopotilaiden paitoja polun varrelle lahjoiksi intiaaneille), ja muistikuva siitä: he keittivät ruokansa gasoliinikanistereissa, joita siirtomaaherrat toivat muassaan. Muisti ei pese, likaa vain. Mutta leivästä tuli sankari, hiekkaa sataman vaossa, kivi kengässä, kylmä kalkkuna pokeripöydässä.

- Maa katosi näkyivistä!

Etnografin aamupäivä, kerrostumia kuin ikuisiksi suunniteltuja voileipiä ikuisiksi suunniteltujen sotien tyhjiöpakatussa varastossa. Niinipuiden oksista riippuvat tulehdukset, merkkeihin ympättiin myrkky, valtamerialuksen tankkauksen viettelevä tuoksu.

Erään elämänsä ja sen palloarvalla valitun päivän mesotsooisella kaudella lääkevaa'alla punnittu ja veitsellä puolitettu aurinko levittää siipensä tämänkin kompuroivan lähtemisen ylle. Lause viittaa samalla todellisiin tapahtumiin ja itseensä – se on sekä tarkka että tietoinen, mutta me olemme yhtä kaikki matkalla, minä. Se on sitä paitsi ihan hyvä aurinko,

josta jo muinaiset oppineet ovat kirjoittaneet... ja jos roomalaisilla ja japanilaisilla on jotain yhteistä, on se tämän tähden palvontaan liittyvä juolahdus irrationaalista mystiikkaa miekkain kalinan kätkemänä, huolimatta toki siitä, että kyseessä on ainakin tyyppillinen keskimassainen tähti, jolla ei ilmeisesti ole mitään poikkeuksellisia ominaisuuksia – lukuun ottamatta tietenkin *symboliikkaa*. Tuntemuksia ja niiden siirtoon tarkoitettuja välineitä. Sitten vain tunnottomia älähdyksiä. Metsästysretki.

- Älä ammu albatrossia! huutaa herra Razbliuto.

Hän on tietenkin oikeassa, mutta oliko kaikki jo mennyttä silloin? (Tuijottaa vanaveteen...)

Vankilasaarella puhtaan valkeisiin alboihin sonnustaneet huligaanit kantavat vettä vankiselleihin, eikä mikään ollut kuitenkaan liikkeessä, alaonttolaskimoiden säilyvyydestä puhumattakaan. JA KUKA NYT NIISTÄ PUHUISI! Valetut kuvat keskiaikaisista tulkinnallisista hypnooseista, osiin leikatut, hattuun pudotetut. Sieltä nostetut kahdentoista kalan avomeren onnetarina toimiessa. Tämä on reipasta roomalaista oikeutta, advokaattien hedelmöitystä rikollisten kiertoilmauksissa. Luontoa luettiin kuin kirjaa, tulkinnan välttämättömyys, joka on kadonnut niiltä, jotka meidän jälkeemme matkustavat kuorrutuksella tärvellyissä kaupungeissa, kun kuu on ponttooni ja sinä ontto hukut.

Käännä sivua, tartu käsitteelliseen oljenkorpeen. Se on tämä.

Sattuma on, että ei ole etsitty. Ihme on jotain, jolla ei osata ajatella olevan historiaa. Kaikella on historia.

Suomut kirjan merkit. Hänestä seisoo yksi materialisoitunut kapale häntä tuhotulla Ponte alla Carraialla odottamassa karkotusta tai ruttoa, kumpaa vain. Toinen edellyttää toisen niin kuin puh. Laivan ja laivan käsitteen lipuessa aloillaan magneettinauhalla kierähtävät korkitetut satamat näkyviin. Tableau?

- Aye captain!

Eli osaatte siis lukea: kampi jolla maisemaa muutetaan toiseksi katedraalin tavoittamattomasta kuvakortista. Toisella puolella yhteiskunta, toisella politiikka. Minä olen kenties postimerkki, virheelliset hammastukset ja muinainen vesileima kuin tartuntatauti, toinen rakkaus vasemmalta lukien, sekin sopivasti malva ja nurin kuin ilmalaiva.

Kummallinen perspektiivi, tosiaan. He ostivat naamioita ja liikaa pelmeenejä rautatieaseman tärisevien vanhusten vielä tärisevämmiltä lapsilta ja alkoivat itsekin täristä. Liike lakkasi, kauhu kasvatti kiven kasvoille matemaattiset ovaalit, ja jäljelle jäi vain tämä viktoriaaninen vitutus, kumma kukaan kesken kruunajaisten.

- Ankh, ankh. Ovatko ne eläimiä?

Älä kysy mitä ne ovat.

Saalisluettelo:

1 puhvelieläin, 1322,75 paunaa.

13 kaniinia, yht. 386 paunaa.

2 rakkautta (ei yht. sop.), 152 vuotta.

1/2 yksisarvinen (väitetty, ei tod.), 335 paunaa

4 tulevaisuutta, 12 vuotta.

2 kärppää, 145 paunaa.

Mikään muu nisäkäs ei valaiden lisäksi vietä koko elämänsä messä. Yöllinen merimatka, eli kuvaus tulkinnan sietämättömästä keveydestä. Tiedättekö mistä löytää se?

Se vie aikaa, sillä välin seemiläiset pojat pelaavat pessaareilla lottoa satamassa. Tämä mainospuhe kuin rintakukka kreikkalaisilla raiteilla, punainen kreppi hiuksissa, kun halkaistun välimerkin päivä letittää siipensä, keikari muhvin, neito vyönsä paulat, tarina juonteensa kuin pitkon ja panee uuniin. Mekanon monimutkainen ratas, jonka sisällä katselemme ratasta, jonka uskomme olevan se, jonka sisällä olemme ja siemenet – kuka niitä käy kiistämään?

Olethan kuullut meistä näyttelijöistä, jotka tavoitamme jotain alkuperäistä? Vaiti! On minun päätettävissäni, mikä on alkuperäistä ja mikä ei – sinä olet täällä vain töissä.

- Sinä myös.

(Katso peiliin.)

Suomiehät kaivetaan ylös ja käpertynyt hymy lavertelee avarasti kuin rypistetty kissa. Toinen asia, joka Roomassa ja Japanissa. Sitten mikroskooppien väitetty takauma. Sulattamo, joka on muutettu valtavaksi soittimeksi: sen koskettimilla kävelee kaksi mustaa kissaa c:sta a:n kautta e:hen kuin takaperin, ja ne suovat meille musiikin jätökset. Mikä sinä olet siinä istumaan? Fossiilit kuuntelemassa keinotekoista

laulua lasihäkeissä. Sinä pelästyt, kun kiekko kierähtää kilpikonna selässä.

- Tämä on teknillinen koeasetelma, hyvä herra.
- Kuinka pitkään olemme matkustaneet?
- Tuo on Gambia.

Eurypteridi lentää meren alle, muuttuu vaivihkaa sedimentiksi. Hattujen nauhojen alla matkaliput lunastetaan mitättömän retken vuoksi tämän kuunkierron kolmannen neljänneksen tyystin voimattomalla raidelevyvedellä, eikä ole aika saapua perille, sillä perillä on siellä missä liike lakkaa ja tulkinta jähmettyy – ja toivoaksenne voin täyttää teidän toiveenne, matkustaa loputtomasti. Ja te, jotka pelkätte sitä ja kaipaatte lohdullisten rekkien omistusta, niin jos vielä olette täällä, on jo aika poistua kehyskauppaan.

Kylänkuulutus: voihan olla että hän nostaa vielä kerran linnun oikean pilarin päälle nukahtamatta sen askelmerkkeihin, jotka sivumennen sanoen muistuttavat raskasta valomainosta, juuri murskautumassa kaatuun kinoteatterin edessä.

- Varo, rakkaani.
- Razbliuto!

Ja hän nostaa keppostelevan laulelman historian päälle kuin tukkeutuneen kypärän, muistaa klovnin vellovan tunkista. Siitäkös, hus! Kadut ovat mainoksia kaduista, joista puhutaan ja astutaan pois. Puhe on puhetta puheesta. Niiden ulkopuolella kulkee todellisuus ilman pikeä ja telaa. Archaeopteryx lukee kirjasta oman kohtalonsa ja päättää kuolemastaan. Sellaisia kirjat ovat, paitsi Roomassa ja Japanissa, jotka itse ovat kirjoja. Orgaaniset huoltoasemat, yleisö viheltää haudan teatterissa, varpunen nostaa kielen, pilarin pystyyn.

- Phhiiiiuuu!!

Osoite kadonnut. Ei osoite, vaan katu. Osoite olisi juuri tässä, mutta katu ei. Galleria on tie stoaan, alaonttolaskimo reitti sinun sydämeesi. Albert Einstein laulaa. Rakas Watson, raskas Crick, lieriön valo kierähtää ikkunaan pelkkää puhdasta ääntä, kiekolle kaiverrettua kuusijakoista kukka-asetelmaa. Minä poimin sinulle kimpullisen lattiakaivoja. Särisee. Tableau. Tableau vivant. Maisema virtaa. Lentokone lentää aloillaan kaksiulotteisella kankaalla, varjoteatterinäytös Bremenin

kaupungissa... päivästä erkanee kerrostumia, laivasta hampurilaisia rottia. Kirstuittain kotomaan mullan arkistoja. Päivästä joka on tekemiseksi kutsuttu aika. Lintu jähmettyy vuosituhansien kuluessa osaksi maata, eikä milloinkaan saa lupaa kuolla. Särisee. Tämä on hahmoton kuva, jonka tarkoitus on osoittaa kaikkien hahmonsäilyneiden kuvien keinotekoisuus.

- Psykoanalyttista höpinää.

Toisaalta niin kuin Amerikan maassa.

Sigmund Freud tutkii sinnikkäästi mineraaleja, lapsi muumioituu automaattisesti. Ostetaan sille mehiläisvahaa ja pyramidi! Ostetaan! Vittu! Silmän keskellä kuvassa tarjoillaan nukenpääkirurgiaa draama- näyttelijöille, olemme löytäneet uuden harrastuksen tai uusi harrastus meidät. Kerrostumia.

Voihan olla niinkin, että mikä hyvänsä piste maan päällä siirtyy rikku- mattomassa liikkeessä auringonsäteiden ilmenemisvyöhykkeen ja sen kohdan välillä, missä valo häviää tai palaa siihen.

Kello on, hän sanoo, eikä muuta.

- Kello...

Metka kalojen kellua mielettä meren muistikerroksissa, suomet limitäin: uskonto ja gradioniitti, hän sanoo, nauhoittaa. On nauhoitettu. Hän: taikauskoinen heimopäällikkö katselemassa talvehtivien joutsenten pesän suhisevaa aukkoa, simpukkaa joka laulaa kuorissa. Boy soprano. Nauhuri pyörii kädessä, käsi ruumiissa, ruumis avaruudessa, joka ei pyöri, josta sanotaan että avaruus, tila. Descartes'n mukaan luonto ei voi sietää tyhjiötä, mutta hän kuoli kuitenkin, eikä mitannut.

Mikäs sitten sanomaan, anomalia.

Nyt ollaan astuttu toinen askel; kuinka korkealla ollaan?

Kirjoita se tähän:

_____ metriä.

Mutta voi! Nämä ovatkin Lebesgue'n portaat.

Suomu putosi silmästä sokeuden kadottua, ounastelujen tallenne hukkuu vieraiden satamien sohittuun meteliin... auringon polttaessa mielen suunnattoman suurennuslasin lävitse. Minä sähkötän sinulle kaipaukseni, lennätintolpat kuin huutomerkkien rivi. Pureskellen

kokapensaansa lehteä hän on yksin. Arabeskeja.

- Vivant!

Hoplaa. Sillä kun linnut kuolee, ne putoaa ja on vaara.

Sinappikaasua löytyy maan syvyyksistä. Ihminen kanavoi vain murtoosan tarvittavasta aivokapasiteetistaan kelpo tuhoamiseen ja niihin tuiki tärkeisiin asioihin, jotka levittävät aineensa hienona aerosolina kohteen ympäristöön, jolloin se räjähtäessään tuhoaa suuren alueen paine- ja polttovaikutuksen kautta. He tietävät, että se on lainaa. Koko elämä... tämä käteen kasvanut nokikanan pesä. Mitä se tarkoittaa? Että maailma ympärillämme on täynnä kertomuksia, jotka meidän on otettava huomioon tarkastellessamme hukkapaloja, sykloneita tai tyylikästä poistumista estradilta. Me kuljimme edespäin niin kuin kirjoitettu on. Ypres 1917. Kaaos on kaiken matalaksi tohinalla nimetyn alkuperäinen järjestys. Pidetäänkö täällä markkinat? Merkit kuihtuivat kuin babushkat kojuissaan, ilo kivahti mustan kahvin vaivihkaisen kuvainnollisuuden vaikeudesta. Kukkia oli kaupan, pistokkaita kuin hyvin havaittuja luoteja.

- Oletko katsonut minua itsesi peilistä?

Hän ei vastaa, alus lipuu potrettia myöten albumin reunan yli, mutta Thukydides tuskin vapisee.

Oletko katsonut minua itsesi peilistä?

Minä olen tarina. Kuka sinä olet?

Kuoleman- vai elämänpelko? Sanat asetettu kuin kunniakkaat vaakunat seinille muistuttamaan esivanhempien tympeistä juolahduksista kuin liian korkealta pudonneista kissoista. Sinä, joka olet aloillasi ja aina matkalla, minä, josta sanotaan minä, joka olen aina matkalla, mutta en milloinkaan liiku. Delfiinit telmivät kuin toimisto. Messinkinen ilta on monoliitin mustasta tislattu tämän hälyn kerrosten päällekkäin soiviin nauhoituksiin – pitkospuut, se sanoo ja kaataa jogurttia. Nostan kädet korville, päällekkäiset kanavat vaimenevat, Panama, sydämeni sulkuportit. Hamletmaisesti, kuten sanotaan, seisot porttikongissa herra Mooreeffocin huoneen ovella. Hieman haamuna. Anturit asetettuna ja tulosvastuu, riimi ja riitasointu.

Helvetin vaikea astua sisään.

Kielletty suudelma katakombien luisevassa asemahallihämärässä, sammakoiden kiehumispisteen testausta, kookospähkinät kaulojen jatkeena. Me menemme luontoon. Luonnossa on.

- Herra Puolikorva odottaa salissa.

- Kas niin, tuokaa kastike.

Piltdownin ihminen kootaan knalli päässään. Kokottiakat toimittaa. Akanat nakataan Golgataan, pääkallopaikalle. Sillä vähitellen nostettua kuumuutta ei huomaa ennen kuin on liian myöhäistä. Kuvernöörinpalatsin miljöö sopii tähän jokseenkin ylimysmäisesti kallellaan olevaan taukonäytökseen, kun emme ole vielä perillä, mutta osaamme jo kertoa sen olemuksesta kuinka jokin. Tai niin kuin satakerta, oma funktionsa. Jotakuinkin niin, että annamme kaiken vain lipua, suolavesitoffeekoneen toimittaa. Asialliseen tyyliin tietenkin, että olisivat meistä ylpeitä.

Asialliseen tyyliin... muista mainita tämä kirjoittaessasi.

Espanjalaista kalligrafiaa: *vakavien rangaistusten uhalla on ehdottomasti kielletty repimästä arkistojen sivuja mihinkään erityisiin tai hygieenisiin tarkoituksiin.* Hitaan väsymyksen taittuneet viipaleet, siipipielen lieve maan rajan kahdella puolen, herrasmiehet tärkätyissä puvuissaan yskivät olkimarjoja ja painovirheitä. Khöh! Mussolini tuulettuu. Brasiljuiden katveessa arabeskein maalatut poskipäät täynnä pakonomaista musiikkia, *petit mal*. Katveen katveissa pommit, pimiöt, ruudin nupuisuus.

- Jokin viestinnän muoto, joka ei perustu unennäyille, materiaalitomalle ainekselle koneiden sisällä...

- Hiljaisuus saliin! (eri sali).

Minä haluaisin sanoa sinulle jotain kaunista, mutta miksi heittelisin sinua tiskipöydillä? *Byt*. Liikumme hieman ajassa ja paikassa. Ykseys särkyä ja paronia putoilee akatemian (Ranskan) ikkunasta kuin vielä alustamatonta painolaattaa.

Pykäliin pyyhityt alkuasukkaiden ulosteet, mustaan kiveen upotettu silmäterä, joka kahisee nämä päivien kappaleet irti toisistaan kuin ehtoollisleivän hapertuneet siivut, seteleitä laskeva kone ja aikakausi- en välinen samea tukko. Himokkaat tutkimusmatkailijat lipsahtelevat

mainoksen polulta, napsivat sieluja sitä mukaa. Tämä etnografinen lipuminen, asialliseen tyyliin. Pylväspsyhimys, giljotiinien välitön kauheus, pisteet i:n päältä kierähtävät niinikoriin ja kaikki on järkyttävän kauniisti niin päin metsää, jota kannoilta ei muisteta.

Nyt jos sanoisin, että koska olen rakastunut tähän maahan ja siksi hymyilen kuin Charlotte Corday, ymmärtäisittekö viittauksen? Että ”tämä maa” tarkoittaa – ja on koko ajan tarkoittanut – itse asiassa tätä kertomusta, ja että Charlotte Corday muistetaan siitä, että legendan mukaan giljotiinilla suoritettun teloituksen jälkeen hänen päänsä pyörähti irralleen, mutta otti vielä vihaisen ilmeen kasvoilleen. Kysessä olisi siis 1) allegoria, ja 2) ironinen viite. Toisin sanoen tarkoitus on kuvata kertojan ristiriitaa kertomansa tarinan suhteen ja hänen kuvailunsa vaikutuksia lukijaan.

En ole kirjoittanut sinulle useaan päivään, *chérie*, mutta en koskaan unohda kuinka pitelit harppua (ei, en tarkoita sitä vanhaa ovivahtieukkoa, jonka pieksit koirakisojen jälkeen).

Salt. Polaris. Havaitsijasta katsoen vasemman silmän ylle kiinnitetty irtoriipsi. Univaje aluksen painona.

Me olemme paikassa, josta ei sanota ainakaan perillä. Ainakaan perillä on salajuoni. Me olimme niin kuin unohdettu on... ote kirposi, putosi pihtiotteesta, outoon humahti oubliette, ydinpommiä keksittiin aivan vaivihkaa.

- Vastoin yleistä luuloa helppo valmistaa.

- Näyttäkää toki!

Pitsialushameissaan naiset ehostavat silmiään, Salieri ehostaa, kulkee alasti kuin riisutun nukan varsinainen realismi. Ruoskan taipuisan pään sivallus pauloittaa yhden kudelman. Hän on vielä mukana, jota ei ole olemassa. Oletko sinä? Gobeliini, kuva eläimestä, joka sanoo nimekseen pikimmiten minä ja huhkii rikki.

- Kahdeksan vuotta kuritushuonetta!

Loputtomiin hän aukoo pähkinää ennen kuin muistaa unohtaneensa komeetan lennon läpi näkökentän. Kerran seitsemässätoista vuodessa. Toivoa ei saa, vaikka kaikki ripset varisisivat kerralla ja raparperit pauhaisivat kuin yksinäiset mikrofoni. Phui, istahtaa alas Ernest Rutherfordin kanssa pieneen kahvilaan Moldovassa ja koristaa kahvinsa

konjakin kretoliinilla.

Lipesimme uimaan, metka plankton. Tekstiili, joka tarttuu ihoon ja imee veren, kaasuvuoto mikrofonien kiertäessä, sihisee pienen laulun kuin tartuntataudin, pienen kuolettavan laulun kuin reaktorin sulamispisteen, kohtauksen vain, eikä käärme ollenkaan. Ei putkimiehen toiveuni Puolassa jne.

Oletteko jättäneet kuulematta tämän vitsin?

Aluksen ääni pullotetun horisontin eteen laskettujen sinisten kankaiden yllä. Harkitsimme lähtevämme perille. Alusta asti. Alusta asti ampulleja palmikoiden projektoria silmään raspatun haavan heijastuminen jokaisen erillisen kuvan pintaan. *Blue stream*. Itsekseen laskevan illan kirjasimen iskun, koneiden mäntien ja historian kipsisen käden irti repeytymisen sointu, metallinen kirjain ripustettu valkeaksi rapattuun seinään.

Tasangoilla kirjoitus peittyi kaasuun. Hän laulaa miten kuten: tulut tähän saakka. Kirjainten jono jatkuu avaruuteen asti.

- Teillä on selitettävää.
- Tullattavaa!?
- Perillä...

Olemalla läsnä me luomme maailmaa. Perillä.

Jatkuvasti kuin kyseenalaisesti parittelevien merinorsujen huokaamat kiitokset lensivät ilman halki myrkytetyt kakut, ja me lauloimme, sillä käsikirjoitukset jalkojemme alla kannattelivat liimasidoksen huokeutta.

Muistan alkuluvut, geometrian huokaistun tahrn Central Parkissa, jossa kuollut intiaanivanhus nukkuu yötään New York Timesin finanssisivuihin kääriytyneenä... herää aamulla, lähtee pörssiin, myy, ostaa, keksii nimensä, korjaa moottoreita, ja autuus kuin matkashekin löytäminen hatunnauhan alta kotiinpaluun jälkeen. Nappi tervehtii reikää, käsi kahvaa kas niin.

- Mitä haen tällä kertaa...?
- Odotahan, kunhan saan potkaistua kengät jalois...
- HETI!

- Vaikka osakkeita...

- Whum!

Tämä kenties lisää mielenkiintoa, mutta sen tarkoituksena ei ole suodattaa.

Matematiikka on jumalten heikkopäinen kosto, laske minut ma-kuulle, laske bunsenlampun sydämenlyönnit – 1, 2, 45, 789 jne. Laskeudu, tule tilastoksi. Käykäämme marakatteina eteenpäin! ...mutta hän ei huutanut, oli vain, paluu mahdoton. Muuttuvat sammakoiksi paikassa, joka on tarkoitettu petojen jahtaamiseen – muistakaa eräskin vertauskuva kattilasta. He ovat lähekkäin kuin meri ja hukkumiskuolema, kuin karkauspäivä, bête noire ja Jabberwocky.

On lueteltu, sanotaan luetteloksi. Lisätty kuvioita, puhutaan kirjallisuudesta, saarnataan. Moninaisten ja alati määrittelemättömien pintojen alle luonnostaan asettuva yksinkertainen kompositio ja sinun on hyvä, hyvä lukija. Niin hyvä.

Näkee unessa ainoan tavan upottaa kahdentoista romantikon päät Meksikonlahden taivaan rapistuvaa freskoa heijastavan sihadelleen kipuavan pinnan alle. Heittää Teräsmiestä esittävän nukan vanhaan kuu-balaiseen emaliammeeseen ja on niin pakolaista että.

Nuorison sankareilla on kovaa.

- Isäsi ja äitisi opposivat.

- Mutta nyt olen julkimo!

Laula, pieni poika, laula...

Pimeä itsensä ympärille käpertyneen huoneen pisteessä, jota voisi kutsua navaksi... sadevesikaivot raivoavat lokakuun tumpua, laiva valuu luvatta tuulen vuolussa kuin olisimme koko ajan saapumassa eimihinkään. Silloin olemme perillä ja joku hihkaisee:

- Maa yli laidan!

Hyönteiset huutavat äänettä, neljä jalkaa jotka jakavat saman ko-neellisen rytmin, epileptikoiden musiikin. Mengele (1911-1979) leik-kelee karmiininpunaisen rukoilijasirkan laulua osiinsa ja jakelee sen paloja työtovereilleen kuin olisi kysymys luumuvanukkaasta tai ainakin alkueläinten rasvaprosentista. Tämä on näytös, väliaikaviihdettä sinä sa-not ja pam! Valopistoolin villikko yökuvaelma. Kaksosia kuin valokopi-oita ihmisistä, joita ei ole.

Mene kuu, pieni *lunette*, aamiaispöydän keskellä idylliltään kiuksallisen soveliaan kahvilan kadotuksessa kuin kvartetin verran hellää elitismii ja mekkoja. Mene, tiedä, anna kuun olla. Me kuulemme jo ennen satamaa liikenteen epätasaisen hengityksen kuin kananmunanhautomon pauhun, tuhon askelmerkin narahduksen parkettilatistaa varten ja kokonaisen valtion vinssaamisen irti Euroopasta. Se on minun sydämeni. Tämä on satu, kuinkas muutenkaan... tämä jota kutsutaan nimellä ”me matkustamme”. Tämä on kuvitus, marakattien valhe, kone joka käy.

- Ei käy.

- Kaapeli näkyy.

Sanat, kulhoon unohdetut sanat, joista valitsen sinulle yhden muistin nyörin. Sävy on vaihtunut jollain tapaa kaipaavammaksi, kenties muodon irrottelen riippuva tynkä todistaa haikeutta, joka tästä matkanteosta syntyy. Meidän on muututtava, ei muutettava. Otetaan tällä kertaa jokin sovinnainen ilmaisu, josta voimme myöhemmin nauttia savun kihlaamin sormin pohjan läpi kaivaessamme. Esimerkiksi sinulla on kaunis se. Lapset ovat leikkineet itsensä aikuisiksi, vaikka albumien hengityksen kuulee. Ne ovat yksi tuhma samperi.

Kävellä sumun keskellä kuin katsoisi kanavia, olla sen keskipisteenä kuljettaen sumua mukanaan, sientä, katsellen kaupungin katoavan itseensä he ovat ympärillään halkaistun karusellin kehät, joita pikkulapset käyttävät leikeissään... varpailla tuskallinen viettelyn humppa, rakkauten ratatouille. Peterburg, vai niin... jalustaltaan läpi pimeään aamun kentälle nelistävä messinkihevonen, pommi joka sardiinirasiassa raksuttaa. Matka on kuin kuljettaisi mukanaan kuitteja iltaisin todistaakseen itselleen muiden olemassaolon. Me uneksimme niin kuin unohdettu on. Snafu.

- Sotilaat ovat satimessa, mitä tehdään?

- Kaikki on niin kuin pitää.

Radio suljettiin. Katujen liukuportailta sateenvarjonsa kadottaneina he ovat nauhoittamaton laulu virtuaalisen hautausmaan ohi, sovittu komppi ja sellon sisällä nukkuva hilleri, keskeneräinen lipunmaksutosite keskeneräisestä sinfoniasta, jota keskeneräinen orkesteri soittaa ikuisesti keskeneräisessä kaupungissa. Missä hyvänsä kaupungissa.

Minulla on ollut tämä lause kuin kukka raiteilla, punainen kukka hiuksissa ja aseman portieerin lakoninen katse, kun käymme ylittämään itään matkaavaa pikajunaa rautatiesillan laskimolle:

- *Situation normal, all fucked up.*

Ja intiaanit. Nostan sanoja lautaselta, kirjoitan sinulle lauseen. Alusta asti. Makedonialaiset pysyvät kaukana. Jos. Sitten pelkkää möykkää.

On aika muuttua takaisin kummalliseksi tämän hellän, *eräälle* omistetun hetken jälkeen.

::Jos vain olisit täällä STOP ...osta herätyskello STOP::

Hän kirjoittaa. Jälleen. Alustana miten-niin-se-olet sinä.

Alusta asti. Laivan sisäosissa me emme suinkaan ajatelleet heidän olevan olemassa, mitä nyt viittauksin ja alaviittein koostettavissa... peräti olevan sukua fiktiivisille norsuille ja kuninkaille maassa, jota satelliitit pitävät pilkkanaan kuin hulpeat markiisit ja rumpujen soitto torilla. Riuskat vartalogot kuin rasvaiset auringonlaskut niissä ponteissa elokuvissa, joita ei voi pureskella kuin hetken, kunnes vatsanpurujen tarjoama tekosyy. Matka jatkui poistumalla matkasta #1. Ilta kirahti rikki seppeleen jakautuessa pylvään päällä, sulki luukut, unen kanavaportit, kulki kruunun satamat: Hastings, Sandwich, Dover, Romney ja Hythe.

- Pääteasema! Ostakaa hiiliä!

- ...verimakkaroita!

- ...kiesejä!

- ...sapelihampaita!

- ...lemmentinktuuraa!

- ...myyttejä!

- ...jne.

Kukaan ei näet lähde kirjoittamaan uusia kertomuksia, sillä vanhat ovat yhtä kaikki. Ei voi rohjeta pyytää olemaan niin lapsellinen, että matkisin seinäpaperin kuvat. Mitä te voitte lukea tämän taustalla – no, luettelkaa vain rohkeasti.

En astu rajan yli, raja ei ole selkä, enkä minä ole mikään kipsinen kukkopilli, joka hengittää raskaasti kuin keuhkosairas simpanssi Pekinissä kahdeksantoista vuoden ehdollistumisen jälkeen ja peittelee omaa

kyvyttömyyttään muuttua afrikkalaiseksi papukaijaksi toisessa aamun-koitossa liimaamalla klovnin hatun päähänsä. Anna minulle lupa, lauma, puhelinnumero X Companyyn. Nyt on ilta ja illaksi asetettu, niin kuin me pidämme riekoista ja muhennoksen sattumista, keimailevien kumikanojen yleisömerestä kun niitä löydämme.

- Saanko maistaa?

Olet jo syönyt melkoisesti, etkö huomaa?

Riukelot suihkut tuuppasivat usvaa, määriteltiin auringon sijainti kartioimalla kämmenten kyljet. Perillä olo on mittauksen tulos. Rakkaus kuin ehdollisten reaktioiden havainnoimisesta laadittu loppumaton selonteko, mukana kuljetettava, laminoitu.

Ja te kehtaatte ehdottaa niveliä taittamaan murskatun, kuoria peittämään kerroksia.

Saapumaisillamme Etelä-Amerikan käyttögraafiselle rannikolle tässä kuvottavassa kuolleiden kalojen marinoimassa laahaavassa kirstussa, kunnes tekohampaiden väli aukeni, heidän riuskat vartalonsa, heidän materiaallinen olemuksensa kuin ministerin virallinen lupaus huonomasta ja rasvaisen auringonlaskun toisinto, koiran valo, paljon puhuva. Alus: runko vankkaa metallia, muodoton moottori, kämmenen aha-voitunut kukka kapyysin ikkunalla kuin tullivirkailijan takuutodistus vääjäämättömästä erehdyksestä. Nummivanukkaan oksennusrefleksi, foneettista kaikki tyynni.

Valtavien roottoreita kierittävien koneiden ja matkakirjoituskoneen vasaroiden epäsymmetrinen staccato, yksi öljyinen anturi kosteiden lautojen, luomien kehossa, yksi sumu laivan lipua ilman paluulippua, yksi ontto halkaistu puu. Meidän tässä olemisessamme ei ole mitään teoreettista. Käsin kosketeltavat muodot katosivat sataman irrottaessa alusta kuin korsetin hakasta. Itsestään. Asti.

Olemme olleet perillä liian pitkään. Alkaa leikkautua pienempiin palasiin ja tiivistyä yhteen kuin haitari.

- Kummajainen (eri kielellä)! huutavat lapset.

- Aave, valkolainen! huutavat aikuiset, joita luulimme lapsiksi ja siksi makasimme.

Suusta versoo haarova kukka kuin tahaton sadatus, emin ympärille puhkeaa nappisilmä ja lauletaan nappisilmä, trallalaa, sitten yksi käyttökelpoinen rakkaus, ei laminoitu (vielä). Sormi osoittaa julistetta, jossa sormi osoittaa julistetta osoittavaa sormea. Kurtisaani ja jonglööri kannattelemassa käsiensä trampoliinilla koko hammastettua armeijaa. *Katoilla mietiskely ja telepatia kielletty.*

Alussa oli sana, paitsi sodalle, joka merkitsi ainoastaan kaunista. Yksi Rooma versoi ikkunamme eteen kuin perunan alkio, eroosio mursi pylväät, alustan, selän, perustuslain mustetta tuhrivan kämmenen... historian ohdakkeinen *sui juris*. Puhuri kääntää pöperön sivuja ja mahtuva se on, kääntää punaiseksi värjätyn puun rannikon näkyviin unohtuneelta kartalta. Hän istuu puunsa sisään, keulakuvaksi, sahraminkeltainen, kädessään kompassi ilman neulaa, tulevaisuus ilman tölkkiruokaa, kuvaa tölkkiruosta ja taide, turvakaide. Tarkoittaa sanoa myyttien pilailminen, Rooma, nisät.

- Lounas on katettu...

Söimme hummeria, englantilaisia punatakkeja, sotilaita omenat suissaan, ja heittäydymme näkemästä merkityksiä, saksia, punaista lihaa. Sisäosissa. Me olimme mahtuneet, mutta esirippu terraariosta ei. Jos kuljetaan taaksepäin, ollaan kultaisen leikkauksen ajassa, mutta meillä ei ole voimia kuin tuhoon ja kehitykseen, tomeruutta kietoa kissoja ja kotiloita rullalle kuin pieniä piirakoita.

Tämän keinotekoisien yhteisön pulloon rakennettu ulosteen tuoksuinen utopia, tämän kahden teollisen unen väliin jännitetty nuora, jolle Marcel Vertes piirtää kuoron kulkemaan litografiaa pitkin, kunnes Liverpool jää taakse ja me olemme jo matkalla kohti erään auringonlaskun epäonnista kuvausta, puiden kuoren maata, jossa valkeat koirat haukkuvat kolmimastoja koko selonteon mitalta. Me olemme matkalla, meidän perillä olomme on humpuukia ja hattarakone, joka alati yrittää pursottaa tikun ympärille setelirahaa.

- Guldens,
- Dollars,
- Roubles,
- Silver,
- tms.

Mutta mikään ei kelvannut sakasteissa. Suut aukenivat ja sulkeutuvat kuin holvit, ja naurettiin, nieltiin vaikeasti yllätysmunien vierasesineitä. Tuli jonkinlainen yö kuin muste, osaat arvata, että vielä ajattelen sinua, koska hakkasin jäisiä halkoja timanttisella kirveellä.

Vanavesi... ruumiinvalvojaiset. Murskattu jääpilari. Hampaiden maiskutus ruhon ollessa kahden maailman väliin asetettu kimpaantunut kapine, mulkoileva vallitus tanssin pyörteissä. Kahden maailman, kahden avaruuden, Mirin ja Laikan välissä ja rasvattu aurinko makaa päivän väkisin kuin hallitus.

Irlantilaiset laulavat, minä olen edelleen vain sinua varten kirjoitettu... he kuvaavat perillä oloa kakkuna, jonka sisään strip-tease -tanssija on tukehtunut.

Tässä vaiheessa voidaan todeta lakonisesti kompassin olevan kadonnut, lokikirjojen täynnä jätkänshakkia ynnä puhelinnumeroita naikkosilta. Paska hetki, myönnetään: tajuta ny samaan aikaan, että perillä olo on sekini eräänlaista – tai pikemminkin ainoanlaista – matkustamista, ja että juuri silloin suuntimaa ei voi ottaa, sekstantti keinuu bordellin pöydällä, kenties uudet kasvot hikoilevat sille suunnan, sokeriastiassa kokkareinen imelä.

Ja mikä kirjoittaa ei ole kapteeni lokikirjaansa, se ei ole sihteeri, oikeusavustaja... mikä kirjoittaa se on ympäriinsä juoksenteleva organismi, joka poksahuttaa kuin vieraan sataman mustan pörssin siijuoma ja myy muiden puhelin- tai lomaosakkeita ja puutteellisuuksia sopivasti itseensä arkutettuna. Neito kutoo meren riekaleista trikookangasta, neito kutoo, poika tanssii, alusta asti. Mikä kertoo, sanoo ”minä”, ja on äkkiä osa jotain paljon suurempaa.

- Kuinka kuin auringonlasku, katsos poikaa.

Ja poikaa katsottiin.

- Olisitte laittaneet edes ilmareikiä.

Loppu.

On aina vain a uusi alku. The vieraat mantereet murjoivat rummun korvan kalvolle riimumerkit, Uri G:n koristeellisen turmion, auringon ketterästi kisailevat mantereet kuin vähäpukeiset rasavillit, joiden ikään

kuin keskeneräisyys on tämän valtamerialuksen kokoisen martaan ensimmäisenä luettavaksi aiottu epistola, kallonpohjaan luunappina iskeytyvä riitasointu ja summa. Conzan kreivi soittattaa tuutulauluja helikopteriorkesterilla, ja me istumme permannolla, muistumme mieleen.

Tapa käsitellä a asiaa tällä tavoin ei ole satunnainen. Miksi tuo herro roikkuu kuin hakuteos? Maa-Pom. Ris-Ur. jne. Miksi me emme tartu kuin maaliin?

Panttasin itseni ensyklopedistien palsamoijille, maustein täytetyn kuplivan ruumiin meren pinnan noustessa sierainten tasolle, korvien, hiusten ja julmetusti hinaavien siperialaisten tähtien tasolle, kunnes maailma oli alkumerta, akkujen ja radiomankkojen tyhjää kohinaa metallihisseissä, Chicagossa 1968.

- Onko perillä tällaista?
- Onko perillä ei enää laivassa?
- Nokikanojen pesiminen, hyvä neiti.
- Määrittele laji, sanaluokka.

Jos tämä olisi ollut ottelu.

Perillä oli matkalla, ei enää pois siitä. On valitettavaa ja vitun paljon sikoja.

The arkkitehti ryhtyi maalariksi, koska maalareilla on. Meren pinta ei kohonnut, maa laskenut, ainoastaan kukat, vuotoa seesteisesti teuta-roivat kukat bunkkerin ampelissa kuin hassu hattu kihlajaisissa. Sinä istut ja sinun istumisesi on pohjapiirros voipaperille, näkyy läpi kuin samoten. Albert Speer ja koko valtakunnankanslia hengittävät, he lienevät robotteja, työntekijöitä, koneita. Ei salamantereita.

Himpun verran hyönteisverkkoja sänkyjemme saariyhdyskuntia erottavassa torakkain laskemassa poukamassa. Silavaa, sekstantteja ja tynnöreittäin suolakalaa.

Sain viime yönä kirjeesi, mutta en nähnyt lukea sitä pimeässä. Söin sen ja katson aamulla mitä tulee ulos.

Salapohjittain kokapensaana herkullisia lehtiä sipsuttaa talriikin rantaviivaa. Lip, lip, lip... se on menoa nyt, huutaa joku kun poliisi ja palomies astuvat grammarin kanssa sisään ja joku painaa punaista silmää.

A arkkitehti suunnittelee talon sisimmän huoneen sisällä olevaan

mustaan laatikkoon lehtikullalla silatut kaupungit kuin Ladat ja ivallisesti hymyilevät puskurit. Huntusi tuoksuu jätevedenpuhdistamon alkupaloilta. Saapua nyt maailmaan, jota ei rakennettu häntä varten!

- Opastettu kierros... nähkää kaikki kummallisuudet!

Sen vuoksi te olette jatkaneet näin kauas: merimatkaa, lukemista, tarinaa. Ne ovat kaikki yhtä ja samaa.

(Kirjoita muistiin.)

Alus jäi tuijottamaan terapiaistuntoaan sataman huurrutetun puolivalmisteen pinnasta, eurooppalaisen sivilisaation komissio sinkoili tuulen viemänä. Portaat tehtiin marmorista ja ilta oli mussukoiden oma ohjelma, paratiisi ja puista kasvavat lampaat.

- Mitä? Eikö enää saa pitää edes kotieläimiä?

Hukutimme valkolaiset ja järjestimme vartion heidän ruumiidensa ääreen, sillä jumalat eivät niin vain mätäne, muistot myrkyty osaksi sedimenttiä. Aloimme kertoa omaa tarinaamme, joka ennen oli muiden käsissä. Hyvästelet ja muisti sakkaa, vanha keho. Tämä etnografinen ikävä... kuin kokka siltavallissa. Vaihdoin puolta, käänsin kolikon ja liimasin kukkaa varteen, postimerkkiä kuoreen, kunnes ilta pamautti yhden defibrillaattorin iskun kokoisella assosiaatiolla alaonttolaskimon sivuun sinisen leiman. Kelmu liemesi tuulen liivatteellaan, sankka kuin ryppyinen kiilu on iltasi tuuhea loiske.

Palavat vedet, pudonneiden lintujen nauhoite, verenkierron perusteet, perhosten myrkyt, Beethovenin supattelevien sonaattien pum pum, sitten erään auringonlaskun kuvauksen herkkävireinen kuvaus. Eli kuinka te sen näette, millä ehdoin? Tämä kaikki on järjestetty sen vuoksi, mukaan lisätty kuvallisuus ja dramatiikka, joka voidaan asettaa piirtoheittimelle kaksi kalvoa päällekkäin ja todeta kysymyksen olevan jatkuvasti sama:

- Mitä me tarkoitamme matkalla?

The vapaat eläimet, orjat, tiilitehtaat, piikkikypärät, rinnakkain asetetut maitotuotteet, matemaattisten rakennelmien epäinhimillisen tahdonvoiman napostelevat öykkärit. Hyväksikäytettävät mysteerit: horisontaalisesti, viistoon, kohtisuoraan ja jopa spiraaleiksi. Sitten seuraava kyydissä oleville ylläri.

- Katso, tissejä!

Heidän rintansa houkuttelivat vaipumaan, tukaloitumaan, lankeamaan myrkkykaasujen liu'ussa loppuelämän sadevesikourun mutkaan, jämerään kainalokuoppaan, kukkotappeluun, kaivoon, kylkiluiden väliin kuin houreeseen marengista. Kurpitsat kädessään hänet on sievästi sievästetty selkäytimensä läpi, siemenet vielä sormissaan kuin kolme sanaa, kiellettyä. Sinä puhut hänelle, ja puhe on vaate, seppäle, irtohäntä, tärkeä, matala, sumakki, kipupiste lauseen lopussa.

- Auttakaa, olkaa hyvä.

- Katso, lisää tissejä!

The heimo ajaa sähköautorataa. Ikonoklastien aistiympäristö, tämän viimeistä edellisen rakkauden catch-22. Kaikki on perillä, perillä on kaikki kuin tuulastus. Tämä on ei mitään. A valtamerialus jatkaa kulkuaan kohti uusia mysterejä, murhia. Kuvassa aurinko laskee toiseen kuvaan sivun läpi ja näen kasvoisi hetken ajan kuin ne olisivat tässä.

Kaloista, joilla oli neljä raajaa ja härän pää, hän kertoi, tiburoneista ja tuhannesta syylästä pastöroituina menneisyyden siloisille poskille, joita arkeologi nipistää, tuutilullaa ja pahainen kakara. Arkistoi, selaa, kirjaa ja toteaa juonikuvion edustavan sukupolvea kuin seulontatutkimus tai innokkuus hammashoitoon, tyytyy ja maito kaatuu. Kuvassa kameen sisällä potra selli. Tikitaliik tiktaalik, pani kello tai oli pois, mutta mittasi etenemisen, muutokset, mutaatiot.

::He näyttävät kammottavilta STOP ...Kukaan ei voi elää näin STOP ...Ulkona on lämmintä + 131°F ja pulleat linnut kirmaavat lennätinjohdoilla kuin tieto, älkää lähettäkö apua END::

Informaatio mustan viivan sisällä, sen päällä luonto... tieto sanoissa, sen edessä sinä.

Muisto kauttaaltaan arabeskien peitossa, kävelyretki, korvaa vasten pidelty korvan simpukka. Kuuntele. Alasin raivoaa kuin odottaisi makeita hetkiä ja niiden suodattelua myöhemmässä rauhassa, joka on yhteinen ja jakamaton panos.

- Kuuntele, kohinaa holvistossa.

Poks, poppamies hiukan pamahtaa, puhalttaa Minervan lasikupolin sisään ja kehittää leikellyn kukan valokuvallitteilla gallerian seinälle

käsitteeksi, jota mallinuket katselevat muovisilla silmillään ruosteisten teatterikiikareiden lävitse. Me seuraamme tämän maanosan näytöstä kuin rahvas, alhaisoksi kutsuttu, joka teatterin permanttoa ei molskista erota – vaan eipä väliksikään, ilta on nuori, vaikka matkan symboliikka päättyy aina kesken.

Me itse olemme näytös, jota vierauden estradilla esitetään.

Maalattukasvoiset lapset istuvat vaitonaisina sotavaunussa ja hymyilevät halvaantuneina, kukat kuin jälkeiset kädessään he niaaavat tämän näytöksen karamellisoiduksi illaksi. Olemme tässä, saapuneet perille, mananneet meret menneiksi, kutoneet maksan Macbethin maahan. Aallot ja heimot painuvat yöhön kuin kimppu yhteisjaollista virhetietoa, akkukaapelit ja alavasen. La Motta, koko muistosi paino, hevosenkenkä. Röyhkeyttä aareittain, lasteittain laminoituja lapsia, joiden liikkumisesta saa sen kuvan, että arkistointi jytää ja makkarat maistuu.

Kävelemme edemmäs. Paasien hylyissä paatuneet toiseksi lihavimmat kreikkalaiset kuuntelevat ikuisessa kohmelossaan ikuisesti sentimentaalista happojazzia, alkuasukkaat ovat oppineet olemaan tietämättömiä ranskaksi;

- *Je ne sais quoi, demoiselle...*

En minä vain tiedä kuka tarttuisi tähän tuhlattuun puheeseen, lauseiden keitaalle ammuttuun aurinkokuivattuun arabiin, kantonilaiseen kolikkoon kädessäni, tähän kaipaukseen, kadotettuun siemeneen kärsivällisyyteni murskaimen pohjalla, kun iltaisin kaasupalot kukittavat moskiittojen siirappiset nuput ja viilloista vastaavat astuvat jalallaan pellolle. *Je ne sais quoi...* mikä lääkkeeksi? Kultaa, murskattuja helmiä ja ihan keuhkeiksi hyvää humppaa, piipun- tai lasintäydeltä tossua naamaan.

Päiväntasauksen, kääntöpiirien kakutettu kaupunki. Toinen satarma irtoaa laivasta, tämänkin kopulaation koodi jää ratkaisematta neitien vatsojen valjetessa aamuksi ylipäänsä.

- Irrrottakaa touvit!

- Huuiit!!

Paluumatka, ilman meitä.

Istuskellen Thomasin kanssa hieman kuvan vasemmassa reunassa plyyssituolista katsoen tuon barokkisen piippuhyllyn alapuolella

sepittämässä ostoslistoja kreikkalaisiin runomittoihin. Sinä olet, kaikki on. Mennyttä.

1 litra vihreää teetä.

40 graania opiaatteja.

3 palaa sokeria.

1 tarkkuuskivääri.

1 tulkinta-avain.

(...muista myös pannu!)

Samuel pamauttaa varsin äkillisesti ohjaajaa kasvoihin filmikelalla kahdenkymmenen viiden tai kahdensadan vuoden päähän, päästä, laske vapaaksi, vapaa ilman taustamusiikin kuisketta ja kaloja. Etnografit riippumatoissaan, hyönteisverkot viritettyinä tuntoaistin ylle, eläimet luolissaan, alkuasukkaat nälissään. Ikään kuin vasta nyt, kun saumat ja ilmapallo. Hoplaa.

Ja matka jatkuu.

Myyteiksi muutetut valaiden penikset, kirjat, pois pyyhityt kirjat, tuhotut etsatut levyt, *putz*. 1984 vuotta historiaa hänen käsissään, ja siten ei ollut mitään käsiä, tiburon söi nekin, ahmatti. Oi O:n kaupungin katujen situationistinen lohduuttomuus! Länsiväylän navigoidut seinät antoivat yöhön kuin pusertimet, tuulet tussahtelivat, muinaiset vaahto-sammuttimet. Kaikki muistelivat T. Prycen makaaberia kuolemaa, minä sinun rintojesi atolleillä suoritettuja laittomia kokeita.

Saapunut tähän usvaan, tutkimattomaan usvaan täynnä arabeskeja, kerrostumia, kaadereittain palavia jäseniä, lautamiehiä, viskaaleja, prokuraattoreita. Snafu.

- Onko kukaan kotona?

- Onko kenelläkään kotia?

- Define home?

Saviastioissa merivaahtoa, avaran viidakon säilykepurkkiuni ja tämä loputon hidas pako erämaassa... kulkiessaan rituaalipaikan ohitse sattui kuulemaan seuraavan draamallisen keskustelun:

HANS STADEN (yksin ollessaan): Toivon totisesti ettei tämä ole se päivä jolloin tulen syödyksi...

HANS STADEN (päällikön saapuessa paikalle): Voi vittu!

QUONIAM BÉBÉ (päällikkömaisesti): Kas, valkolainen Staden!

HANS STADEN: Herra päällikkö! ...onkos ruokaa riittänyt?

QUONIAM BÉBÉ: Pahalta näyttää, ei ole uusia haaksirikkoja, ei tutkimusmatkailijoita...

HANS STADEN (partaansa sivellen, varsin punaista): Katsokaapa tätä punaista partaa, ei ollenkaan ibeerinen vai mitä? Ja ranskalaisia herrasmiehihän te ette syö?

QUONIAM BÉBÉ (maiskauttaen kieltään): Olen jo pyydystänyt ja syönyt kuusi portugalilaista – he kaikki väittivät olevansa ranskalaisia ja valehtelivat!

Moottorit kumahtivat käyntiin, aurinko upposi mustat padat, koskaan emme saaneet tietää, ja lopulta heidän korvansa pienissä rasioissa rasiat arkuissa arkut laivojen ruumassa ruumat matkalla kuin mahat, pitkä lounas. Lokikirjan kohdalla tätä päivää ei ollut.

Ylitimme vuorokausirajan...

Hiekkaa vai lunta? Aareittain laminoitua sokeutta. Tuhmat surmanajat levittävät viiksiinsä ulosteista uutettua vahaa ja löytyvät myöhemmin suosta, ovat rätti. Täällä talveksi sanottu iskee suonta Adamilta, vetää haavasta ratapihantuoksuisen atraimen kuin huonon iskurepliikin, topakan ja jäisen vuodenmittaisen talikon kuin lupauksen vastarannalla väkinäisesti tanssivasta siipirikosta. Kahva kädessä, käsi talriikilla nappaa. Ripustat jo seinälle kuvaa kielestä, kotiudut. Olet jättänyt hyvästit. Kadunkulmassa kalju mies otsakiharoineen nauraa tiimalasi kädessä. Meidän aikamme oli tullut uskottavasti kuin pornotähti, sardiineita keksittiin vaivihkaa. Kysyimme perusteluita perillisten kiistaan,

lopetuksen mahdollisuuteen loputtomalla matkalla, kenties huipenukseen, tuhoonkin.

- Tervetuloa näytelmään!

Viidakon vastalauseeseen nousevan linnakkeen pykälänmerkki, punainen korkokenkä, keskipakoisvoima, analogia mielelle nimeltään viidakko, *viidakko*. Älä kerro enempää. Mikadot kahisevat vasten, on kuin paljon sikeyttä menisi ilmassa. Merkit, pois pyyhkiytyneet kukat kuin fenkolit käsissään he istuivat padoissa niin kuin kirjoitettu on, sanovat nimekseen kuka-me-olemme. Kantasolut kantamuksinaan neekeriretkue valuu soopana halki päiväntasaajan kuin pilkkaisivat minun rakkauttani... jalanjäljet, kloonatut jalanjäljet ja raakapuulaatikot olkapäillään: *fragile*. Hana valuu, ulkona tippuu laareittain kiinalaista kidutusta. Mikroskoopin alla linssi, jonka alla mikroskooppi ja kaksi myrkytettyä, pahoinvoivaa virkamiestä, pieniä sanoja, lausahduksia tässä orgaanisessa kirjoituksessa, joka ympärillemme leviää, tuhoataan, muutetaan paperiksi, jolle kirjoitamme sen tuhosta.

Kiiltävä laitteisto, aavemekaniikka. Hän ehdottaa brunssia, johon nykimättä suostutaan. Ja kun kamera vie sielun ja kaikki sielut kuin lavastaen tämän kirjoituksen burleskinäytöksen on aika korkata ideologia. Kling! Herra Villegaignon, intiaanien punaiset vartalot heidän rakentaessaan valtavaa korvaa tasangolle... kirkkolaiva, pylväsphyhimys. Yksi loppuista olisi vain alati jatkaa.

- Mitä herralle saisi olla?

- Yksi kuolema, ei kiitos.

Galleria on tie sisään, musta aukko muistojen madrigaalissa. Siunatun talvipäivän koverrettu lisäke kuin uutto, kippis ja paha musukka! Historian haarautuva tiedostopolku herra Sierpinskiin laboratoriossa. Aina vaivaamassa vappuisin. Kosketteli mittalaitteistoa kuin hypoteesia ja tuli tulokselle. Muistoilla ei ole massaa, ainoastaan tämän akuutin läpän sykäyksen lempeys, 100 gb. / hd. Muistoilla ei ole massaa, muistoja ei voi ottaa syliin, muistoilla ei ole massaa, mutta ilman ja hiilen painostava sarka. Tämä totuus on jo matkan päästä. Tietenkin Neuvostoliitossa!

- Ministeri saapuu, ryhtykää toimeen!

(Hymyä.) Klik!

Korollaari, 1500-luku arkkitehtonisena taustanaan hämmästellien villien toimintaa vaatetuksen suhteen: ei röyhelöitä, sielut irrallaan... kuvassa oikealla päällikkö kaluaa Hans Stadenin reisiluuta ja alkaa käydä selväksi, ettei Hans tee enää mitään sielullaan, tuulella, sydämellään, keräsalaatin keskikohdalla, ei reisiluullaan, eläimen ihralla tai haudallaan, ei koskaan enää aivoillaan, puunkuorellaan, kirjeillään, ei mitään silmillään tai raakaviskillään, ei munuaisillaan, muumioituneella kiinalaisella munalla povitaskussaan, ei sitten niin millään, kuvassa oikealla. Kulissiin maalattu lähetyssaarnaaja, hiljentymispyyntö, härän veri vernissalle. Kulissiin maalattu kuvaaja, joka kulissia kuvaa. Sitten pienet hyvästit.

- Kiitos, lähetän ne ensi tilassa postipaketissa.

Etanoita kattilassa, limavana marmoripöydällä, eurooppalaisen kulttuurin historian sama potti. Villegaignon raapii otsaansa, kruunu hiertää. Vietnam. *Snafu*.

Soittorasias aukeni kuin kookos, me olimme perillä Bororojen kylässä.

Sao Paolo neuloo kääntöpiirin, *tropiques*. Klovni katkaisee kukkansa, laulaa tyhjään säilykepurkkiin tautejaan, ohitusleikkaus selkäpuolelta ja markiisit napsuu. Ei tänne tultu halkeilemaan, herra on hyvä vaan ja nauhoittaa. Kylän kutoo verisiteiden monistettu diagonaali. Tänään me olemme palanneet pois kotoa ja itäisen siiven peilialissa tanssii kame-ramies, sanoo:

- Se kaikki oli vain.

- Ihmisen lajitelma.

Kyse on muodosta, ympyrästä, jossa säteet ja niiden puriste – kyse on ainoasta mahdollisesta perillä olost, ruumiillisesta yhteydestä henkiseen, niin kuin kaareutuva avaruus, tämä kylä.

Eikä ollut Jumalaa, koska he eivät tunteneet hänen nimensä ensimmäistä kirjainta, ei ollut varaa Jumalaan. Liian kallis. Gonoenhodi levisi maiseman nyrjähtäneen lumpion ylle kuin kuolettavaa rokkoa kuljettava palttoo.

- Jos jollain olisi meille edes kaksi grammaa...

Yksi lintu, olisi edes yksi sota, jonka varjossa unohtaa. Pelkkä vartalo nimeltään ehtynyt kynä, arabeskein kirjailtu ruumiillisen mahtumisen merkki suunnikkaan muotoisen talon verannalla. Tai nimi, joka, ja mustetolpon tihkut.

Juuri silloin ohjelmalehtisen tai jonkin muun tarkastamiseen varatun terän nyrjähdysksen halki saapuivat salesiaanilähetyssaarnaajat ja veivät heidät toiseen kylään. Asemakaavan status, askel kipusi ympyräksi, humppa alkoi soida ja koristeita kiskottiin vuosisataisiin puihin kuin hirtettyjä koiria.

Me jäimme tähteille. Tähän kärrynpyörään nyöritettynä olen merkitty *le trompeur*, perhosen mikrofonin lokikirjaton vaeltaja. Chiricon rakkauslaulu, kumihanska ja klassismi.

- Ihmiset joilla on henkilötunnus ovat vaarallisia.

Kävely on vain sukupuuton oire. Kävi kalpaten, outoon humahtui oubliette. Baitemannageon länsipuolella tanssimme kuin pasianssi, ei röyhelöitä, sielut irrallaan. *Lamente lamente...* nuottiavain painuu nimen lihaan, karjamerkki kuin papiljotti. Kukaan ei matkusta Cerasta Tugaréen tai takaisin. Kävelimme kohti geeniperimää pitkän talon lävitse, kylän lävitse välittämättä palavan ihon tuoksusta, musteesta joka leivottiin samaksi ruumiin kanssa. Pitkän muiston kuin pylväskäytävän lävitse galleriaan.

Voi pojat!

Ainoa mahdollinen loppu on kertojien (bororot) karkottaminen tarinasta (säteittäinen kylä). Nimiä kuin arabeskeja, ei partikkeleja. Istuen itsensä kanssa tällä kertaa kuvan reunassa vain puoliksi kehystettynä, kukat nauravat levyllä. Kaikki mitä he tekivät oli aina toisen puoliskon hyväksi, kaikki miten näen on keskeltä kohti reunoja.

Ja kylä paloi, lintujen ilmeitä putoili oksilta, kaikilla tennismailat käsissään. Huh!

Unohdin sinut sitten heti.

III
SOITTORASIA

MAXWELLIN DEMONI

LAATIKKO oli keskellä pöytää kuin päätös. Ei ilmaista lounasta. Kuumaa tai kylmää, kummallakaan puolella. Pöytä, laatikko, pimeys. Salaattipöytä, vai nouto-? Hän oli tehnyt kaiken kuten sovittua: kartta oli odottanut kuin siivosti aseteltu ruokalista. Tarjoilijatar kantoi vesikannua kuin hätäkastettua. Yn Vonney oli ottanut paperin kulmista kiinni, taivuttanut kartan kertaalleen keskeltä... vain pieni vavahdus oli tuntunut kun miltei puoli maapalloa hävisi – itse asiassa Vonney ei edes pannut liikkahdusta merkille, sattuihan sitä kaiken aikaa.

Toisella taitoksella television kuva sammui, mutta tämäkään ei huolestuttanut häntä... häiriöitä esiintyi päivittäin, mitäpä yhdestä antennista, joka oli kadonnut kuin maan nielemänä, toki ottaen huomioon, että ylipäänsä maakin oli nielty. Neito nikotteli nilkkasillaan kuulutta kuumaa eläintä käsissään. Rytkyi pöytään. Oli tyydyttävä kokeen tulokseen, siihen mitä tilatessaan saa.

Ei ole syytä lähteä *kartoittamaan* paikkaa, johon tämä materia päätyi, sillä nyt oltiin tilanteessa, jossa materia oli menettänyt merkityksensä kokemuksen perustavana lainantakaajana, ja sen keinotekoinen vastakohta, ei-materia, pimeä aine, oli niin ikään riisuutunut käytäntöjen kaavusta, mystiikan lainahöyhenistä, joita ihmispolvet kilvan kiinnittivät sen nystyiseen ruuhon. Kirjaimia kuitenkin jäi; muuten tarinaa ei onnistuttaisi laatimaan.

Kolmas taitto ei aiheuttanut mitään tuntuva, mutta neljännellä ikkunan takana kulkeva katu taloineen ja autoineen hävisi pimeään; tai

pimeys ei niinkään peittänyt maisemaa, vaan totunnaisesti piirtynyt kuva tuli nielaistuksi mustaan... mitään ei enää ollut jäljellä, musta tuli kaiken tilalle, ei itse asiassa edes musta, joka sekini on muovailtu niistä tottumusten hepeneistä, joita me ripustamme *asian* yhteyteen riippumaan; ei, pikemminkin kyse oli säädyttömästä tilasta. Ei ehtinyt kuulua edes kiljahduksia.

Kaikki olivat menneet, tai menossa.

Viides ja kuudes taitos tuhosivat maiseman talon ympäriltä, ja enää yksin kahvila ilmensi edustuksellista universumia, nukkkavierua käsittekonetta, joka syyti maailmaan puheen ja tarinoiden tahnaa – ja samoin kuin hampaiden harjaamiseen, tottuu siihenkin ilta illalta siksi vakaasti, että pian tahnasta muodostuu miltei huomaamaton osa jokapäiväistä rituaalia ja ruukuista lausutaan kilvan vitkastelevia mereneläviä.

Lopulta hävisi itse rakennuskin. Yn Vonney seisoi keskellä museratavan aavaa laakeaa tasoa, hänen edessään oli pöytä, taiteltu kartta.

Tuoksuja ei löytynyt, linnut supistuivat.

Laatikko oli keskellä pöytää kuin päätös. Se ei hehkunut. Yn päätti kirjoittaa kirjettä, koska kirjeen kirjoittaminen on. Ympärillään aineettomuutta jatkui siten, ettei ollut mitään muuta kuin melkein mustaa, joka jatkui loputtomiin, joka ei ollut mustaa, eikä loputtomuutta, koska ne olivat jo passé, samoin kuin loputtomuus ja poissaolokin sinänsä, joiden vallitsemisesta tai vallitsemattomuudesta ei kannattanut käydä kiistaa, koska ne olivat joko samanaikaisesti tosia tai eivät ollenkaan. Eli ainoa ominaisuus oli: [], joka hävisi omaan olemukseensa ilman käsitteellistä vastakohtaa. Hän otti kynän taskustaan ja kastoi sen mustaan mustepulloon, joka ilmestyi pöydälle ja oli jotain. Hän aloitti:

En tiedä mitä on tapahtunut...

Jostain määrittelemättömästä suunnasta kuului samassa kumeeaa, kuin valtavan koneen aiheuttamaa karheaa ääntä, mutta sen kolahtelevassa järjestelmällisessä laahauksessa ei saattanut aistia vaaraa, koska sen oli oltava hyvin etäällä, kenties toisella puolen. Minkä? Matkaa ja suuntia, ulottuvuuksista ja tasoista puhumattakaan oli yhtä kaikki mahdollon määrittelä, koska paikassa ei ollut muuta kuin ei paikkaa, kaiken sen poissaolon tuntua, mikä oli käännetty ja pois taiteltu. Ympäröivän pinta oli tosin ikään kuin raavittu, mutta kuinka sen olisi voinut tietää?

Laatikko pöydällä piti sihahtavan äänen – kuin juomapullon korkki olisi avattu. Mitään muuta ei jaksanut tapahtua. Hän jatkoi kirjettä.

Olen täydellisessä pimeydessä. Itse asiassa pimeyttäkään ei ole, ainoastaan mustaa, joka ei ole mustaa, vaan on ja ei samaan aikaan. Mustekin alkaa vähitellen menettää ainoaa ominaisuuttaan. Näen pöydän, raajani, taitellun kartan, kynän ja paperin johon tätä kirjoitan. Mitä maailmalle on tapahtunut? Olenko täällä jonkin - - - sattuman vuoksi, vai

Yn Vonney kastoi kynänkärjen mustetolppoon ja koetti uudelleen:

Olenko täällä jonkin - - - sattuman vuoksi, vai tiettyä tarkoitusta varten.

Hän katsoi paperia kuin väärää valaa tai huonoa kerrastoa. Aiottu sana ”onnekkaan” ei suostunut painumaan paperille. Vonney suoritti kokeita: yritti kirjoittaa samaa sanaa pöytään, käteensä, paperin toiselle puolelle, jopa pimeään ei-mustaan, mutta se ei suostunut syntymään. Onnekkuus oli poksahnut käsitteenä ilmaan, hän tuumi, ja ajatteli sitten vaikka laatikkoa. Kannatti ajatella: se liikahti hieman, pikemminkin jonkin sisältä tulevan voiman kuin ulkoisen vaikuttimen vuoksi. Tämä oli ilmeistä siksikin, että laatikon ulkopuolella oli hyvin vähän mitään liikettä, voimaa tai aktiivisuutta. Tuuli tai mikään sille verrannollinen ilmavirta ei pyyhkinyt ei-mustaa olemattomuutta... painovoima toimi (vaikkakin jollain tapaa liian itsestään selvästi, tai pikemminkin kuin varta vasten hänelle suotuna hyödykkeenä, joka muutoin olisi tarpeeton), mutta muuten täysi tyhjyys tuntui sakealta pehmeydeltä, mikroskooppisilta jauhohiukkasilta, jotka eivät liikkuneet tai liikkuvat minimaalisen vähän toisiaan vasten kuin huumatut uskovaiset jumalanpalveluksessa.

Hän ajatteli tasapainoisesti.

Yn Vonney käveli hieman ympärilleen, mutta ei lähtenyt pidemmälle. Aineettomassa massassa liikkumiselle ei ollut minkäänlaisia kiintopisteitä. Jo muutaman askeleen jälkeen hän huomasi olevansa pöydän suhteen täysin eri suunnassa kuin oli aikonut kulkea. Hän ei kävellyt ympärilleen, sillä ympärilleen ei ollut asiallista tässä tapauksessa, pikemminkin rienausta. Pöytä oli ainoa kiintopiste; sen kadottaminen olisi merkinnyt loputonta vaellusta ei-mustassa mustassa... eksymistä yhteen

ainoaan tasoon ilman ulottuvuuksia itsen lisäksi. Vonney kulki takaisin sen luo. Hän kohotti kynän ja painoi sen paperiin:

Kelloseppä on sokea. Korvaamme hänet demonilla.

Kuului jälleen raapivaa ääntä... ylhäältä, takaoikealta. Vonney ymmärsi nyt, että mikään hänen tekemänsä liike tai ele ei aiheuttanut ääniä, ei ainakaan sillä tavoin kuin oli totuttu... ei siinä tilassa, jossa hän toimi. Vonney koetti laulaa, mutta ei kuullut mitään, hän siirsi pöytää, mutta se liukui kuin jäällä, vieläkin täydemmin vaiti, tosin liikkumatta (koska kitkaa ei ollut, eikä tilojen muutoksia), hän kahisi ja sihisi, mutta ei kahissut ja sihissyt laisinkaan.

- Siunatkoon!

Mutta sitä oli kovin turha lausua, koska päivittelyn merkitys on eritoten sen äänteellisessä ja jaetussa vaihtoarvossa, jota täällä ei selvästikään pidetty merkittävänä – jos täällä ylipäänsä *pidettiin* yhtään mitään jonakin. Jos ylipäänsä *täällä*. Jos...

Hän näki yhden tekevänä ajatuksen tutkimusmatkasta ei-mustaan työnnellen kiintopisteenä pysyvää pöytää edellään. Järkevämmältä tuntui se, että hänen liikkueessaan musta tila pyöri jonkin toisen tilan sisällä suhteessa hänen liikkeisiinsä siten, että hän itse asiassa pysyi alati paikallaan aivan järjestelmänsä keskipisteessä samoin alati sijaitsevan pöydän ääressä. Tuntui ainoastaan vaimeaa, ikään kuin tuntosarvien välittämää keskipakoista nakerrusta... kuin aavesärkyä siitä, että maapallo pannahinen liikkuu. Hän taputti yhteen käsiään: ei mitään.

Vonney koetti, josko kartasta lähtisi ääntä, kun sen paperia rypistellään... ei siitäkään mitään; sekin oli menettänyt aiemman voimansa. Samaan aikaan koko musta epätila tuntui kuitenkin vaihtuvan: siihen tuli ikään kuin kulmia ja nurkkauksia, ja vaikka niitä ei kyennytkään näkemään, ne jollain tapaa kuitenkin tunsu. Aivan kuin hän olisi ollut yhtä tilan muutosten kanssa, ne yhtä hänen olemuksessaan.

Hän laski pelästyneenä kartan pöydälle ja päätti allekirjoittaa kirjeen salanimellä, sillä mitäpä hänen rakastajansa sanoisi, jos saisi asiakirjan käsiinsä tai kuuluisi Ynin jälleen käyneen jossain ja selittävän asiansa tällä tavoin... mahdotonta!

W. Dembskin...

Jostain pään takaa, korkealla yläpuolella kuului kipakka painallus,

kolme kertaa tsik, tsik tsik. Hän laski kynänsä, mutta ääni oli jo ehtinyt loppua. Kirje oli selvästi valmis, eikä Vonney tiennyt mitä seuraavaksi tekisi. Hän katsoi vasemmalle, joka olikin oikea ja joka tapauksessa väärä, eikä nähnyt mitään. Äänet olivat kadottaneet itsensä. Yksinäisyyden patinoima himokas sentimentaalisuus valtasi hänet tuhlattujen muistojen hahmossa: vaimo, joka toimi karttojen piirtäjänä keskuskomiteassa, rakastaja joka oli nuori fysiikan opiskelija akatemiassa, kukikkaat tapetit seinillä, meteoriittikivi etupihalla, jonka ympärillä oli metallisia istutuksia, seinät talossa, talo ihan lähiössä... kaikki poissa!

Mikä eteen? (Kysymys hylätty mahdottomana.)

Hän huokaisi kuin palje ja laski päänsä pöytään, kirjeen päälle. Yläpuolella ei-mustassa tilattomuuden tilassa tuntui nyt jonkinlainen painauma, kuin ulkopuolinen lommo mustassa pinnassa, mutta sitä oli mahdoton nähdä. Hän nosti kyynärpäänsä pöydälle ja aisti... ei, lommoja olikin kaksi.

Hän päätti säästää lukuisat, lähinnä ihoon liittyvät muistonsa täällä vietettävän ajan varalle (jos täällä oli aikaa) ja jatkoi tutkimuksiaan; paikka nimittäin vaikutti siltä, että siellä ei olisi niinkään helppo hankkia uutta muisteltavaa, joten vanhoilla oli pärjättävä, jos aika kävisi joskin.

Vonney katsoi laatikkoa. Hän tuijotti sitä herkeämättä ja ajatteli sen. Väliseinä näkyi ulospäin. Punainen valo syttyi vasemmalle puolelle. Korviin teki kipeää. Hän päätti ajatella entistä väkevämmiin, jotta saisi selville, mitä laatikko oli. Hän mietti matemaattisia kaavoja, koska ei keksinyt muuta. Ei hän tosin ollut niitäkään keksinyt, mutta ainakin ne olivat vakaat, vaivasivat päät ja hoitivat homman. Laatikon vasemmalla laidalla oleva punainen valo syttyi. Takaraivossa tuntui kuin isku, samoin leuassa. Oli selvää, että kukaan ei lyönyt häntä, koska ei-musta oli ei-mustaa ja kummallisimmassakaan maailmattomuudessa pelkkä ei-musta tai edes perinteinen musta ei voi lyödä ketään. Hän tuijotti laatikkoa edelleen herkeämättä, ja se tuijotti hänenä häntä takaisin.

Yn Vonney pelästyi, ohimoon koski kuin kaivo taivasta. Pään vieritse suhahti jotain valtavalla nopeudella. Laatikon vasemman puolen punainen lamppu syttyi uudelleen. Kyljessä tuntui kuumotusta, silmien lihakset jännittyivät kuin maissinkuoret... itse asiassa tuntui kuin silmät olisivat

siirtyneet asteen sivuille, vastakkaiseen suuntaan toisistaan, lähemmäs korvia, joita ei enää ollut. Kirjaimet olivat nyt jakautuneet molemmille puolille paperia siten, että vasemmalla oli yksi enemmän. Kaksi lisää liikkui pään ohi ja palasi yksin tein takaisin hänen oikealle puolelleen mukanaan kolmas. Kuumotti toiselta puolen. Hän päätti ottaa sellaisen kiinni seuraavaksi, kun jotain tapahtuisi. Kirjaimet olivat tasan.

Jalat alkoivat puuttua. Hän yritti liikutella niitä, mutta ei kyennyt siihen. Kaukaista huminaa alkoi kuulua... Vonney valmistautui kaappaamaan ohi humautavan partikkelin.

Kuinka vaikeaa tämä olisikaan selittää rakastajalle!

Hän tuijotti kättään vielä pitkään sen jälkeen, kun molekyyli oli liukunut kauhistuttavaa vauhtia hänen silmiensä edestä. Hän tunsu pureskuttavansa kasaan ja kaatui kyljelleen ei-mustalle tasolle, joka oli kenties ympyrän keskipiste, eikä minkäänlainen aineellinen varustus. Oli itse asiassa yhdentekevää missä asennossa hän oli, koska järjestelmä kieppui aina Ynin asemaan nähden täysin symmetrisenä. Tuntui kuitenkin, että ympärillä olevaan ei-olevaan oli tullut tällä kertaa isompi painauma – numeron 4 muotoisena se tuntui jossain ylempänä.

Kaulan ympärille kasvaneet liuskat nykivät rytmillisesti, eikä hän saanut happea.

Kun Dembskin viimein ymmärsi, että valikoijan on myös saatava oma energiansa jostain ja että tämä energialähde saattaisi luonnollisesti joutua samanlaisen kulutuksen kohteeksi kuin kartta ja todellisuus, otti hän tiedon kovin murheellisena vastaan. Kyseessähän olisi vain loputon kato kaiken voiman suhteen... valikoija oli siis turha (ehkä hänelle paikansa jättänyt demonikin oli ymmärtänyt tämän?), tai ainakaan hänellä ei ollut mahdollisuutta pysäyttää hajoamista. Tämän ymmärtäessään ennen Yn Vonneya tunnettu Dembskin -niminen kala otti ja kuoli, kirjettään postittamatta. Laatikko jäi pöydälle ja päästi pihauksen. Punainen valo syytyi.

Mitäs menit sinne.

SONNUSTAUTUMISIA

KUINKA sopivaksi sanottu olikaan päivä eikä ainoastaan sinisen kannan totutun tyhjyyden edessä seisovan tutun ja kommentteja hylkivän pinnoitteen tarraaman meteorologin ennustuksen vaan myös velvoitteiden valuvikaisuuden puolesta leskirouva Haber Maserin valmistaa ikään kuin perinteen kuvauksillaan pieksemän koiran jokaiseen kotiin raahaaman luisen rituaalin mukaan illalliseksi kaikkien televisiolounastajien suun liikkeillään omaperäiseksi yhdenmukaistama ja leskien lipastonlaatikoissaan miniöille perinteen symbolina salaama karnaaliesitys sovittujen lainalaisuuksien mukaan herra Buck Catapralle, joka epäilemättä raskaaksi mutta yhtä kaikki antoisaksi työyhteisön sosiaalisessa kehyksessä merkityn ja kuitenkin ehdasti valmiiksi koottuun, postiennakolla tilattuun psyykeen sopivan työpäivän päätteeksi halusi ja sai ajatellakseen muuta kuin pukimia, koska haluaminen ja saaminen oli annettu hänelle samaan aikaan, vastaan otetut kurittomuuksia vailla, pukimet niin ikään, puhekuplat ja vaitonainen, radioiden hehkutusjäämistä mallinnetun jauhamisen leppoisan mitäänsanomaton ja kaikilla lemмен pelimerkeillä panostettu punasteltu mantra.

Unestaan silloin tällöin heräilevät vauvat eivät vielä ymmärrä toden ja unikuviensa eroa. Heille on kerta kaikkiaan kertynyt vasta niin vähän katsottavaa silmät avoimina, että sen katselemisella ei ole mitään eroa sen katselemiseen, mikä siitä itsestään katseltuu uneksi ummistettujen luomien takana. Mikään ei näet voi sekoittua toiseen, koska toista ei ole, on vain toinen (näitä toisia ei kannata sekoittaa toisiinsa – ne ovat

joka tapauksessa toistensa näkökulmasta toisia kuin itse ovat). Vauva siis nukkuu tai on hereillä, eikä välitä tuon taivaallista siitä, mitä nukkuminen tai hereillä olo on. Ylikasvaneet vauvat, jotka kiinnitetään pötypuheen soljin käsitteeseen ”aikuinen”, puolestaan joutuvat teeskentelemään tämän eron olevan todellinen dynaamisen tehokkuuden taakse. Vauvan nukkuessa vanhemmat tai toinen heistä voi tietenkin tehdä mitä hyvänsä kuumalla rautalangalla, pihdeillä, sukeltajan happisäiliöllä, pelkin kynsin. Siitä lapsi ei saa tietää mitään.

Onko se hellyyttä?

Oliko se nimenomaan skandaaliksi kutsuttu tapaus, joka heidät oli saatanut yhteen? Tuntematon mieshenkilö astunut alasti pukimien liikkeeseen kuin röyhtäys viimeisellä ehtoollisella ja vaatinut elehtimällä, ettei saa pukua; *us-ko-ma-ton-ta!* Siis alasti, siis vaati, siis myöhemmin, siis aiemmin, siis nyt. Mies, jolla ei ollut *sitä*. Hän oli jäljittelevinään tohtiville kansalaisille kaavapiirroksena lahjoitettua luonnolliseksi maanittelua käytöstä täysin luonnottoman ja kerta kaikkiaan jo ennalta sopimattomien olosuhteettomuuksien alaisuudessa. Tervehtimättä, siunatkoon! Leskirouva Maser oli juuri sovittamassa ylleen jotakuinkin tapettia ja näki, kun pukineiden ammattilainen Buck peittosi, eli ykskantaan verhosoi tunkeutujan, joka oli häiriötekijä ilman mitään tunnettua sanottavaa ja siksi pois pyydyttävä, päälle asustettava, inhimilliseksi kerrotun rituaalin pukimien varustettava, kuten sanotaan hyvää päivää, palttoo, saako olla, takki, kiitos, huopahattu, olkaa hyvä kalossit ja käykää nyt sisään, olkaa kuin koodissanne ja huimaantukaa kynnyksen korkeuksissa, sillä teidän on valtakunta, voima ja sovitteluistunto ennen kuin mahdutte ovestamme ihmisten maailman sisään.

- Ei kai teidän käynyt kuinka, madame?

- Hiihiihii...

Kyllä kävi, mutta palataan siihen allegorian jälkeen. Jalat alta, huihaus, *tourbillon*.

Ei niin, etteivätkö lapset nimittäin myös joidenkin varhaisten ikäkuukausiensa peilintakaisessa luovassa katalepsiassaan tulisi kokemaan aivan erityistä pukimien muotoa, jonka myöhemmällä iällä naurahdusten

saattelemana aineellisena vain unohdetaan, tai paremminkin jätetään muistamatta sen salamyhkäinen olemisen tapa silkan läjän kätäjänä. Nimittäin vaippa, funktionaalisen vaatetuksen riemuvoitto, joka törkeyden lupaa kysymättä ja kenties talkkipöllähdyksen saattelemana puhumattoman auringontakaisen kruunuksi asetetaan. Ikävuosien karttuessa vauva häviää, vaippa ei. Siitä tulee abstraktio, vaipan olemassaolon tapa muuttuu, mutta funktio säilyy kuin umpisuoli ja syntymämerkki. Useimmat tietävät mitä vauva tekee vaipallaan, hyvä. Harva tietää mitä aikuinen ihminen metaforisella vaipallaan tekee, kuka sen hänelle pukee ja mitä itse sinne laskee, eikä välitäkään tietää, koska tietoisuus marionettien toimintamalleista, maiseman vastaanotosta ja sen muuttamisesta löyhkääväksi tietoisuudeksi, jonka varoventtiili suodattaa (samoin kuin vauvalla) ohi kenenkään huomaamatta, olisi yksinkertaisesti liikaa. Aivan liikaa, ja se on sen tarkoitus. Antaa paavin siis vain vaihtaa puhdas omatunto tilalle, kun lapset katoavat aikuisiksi, vaipat käsitteellisiksi, kun haikarat tussahtelevat nurmikolle kuin alankomaiset säilykesardiinit tulppaanipeltoon. Pomp ja tumps. Kas niin niistä sitten kuuluu.

Leskirouva Maser otti päättäväisesti – mutta tätä päättäväisyyttä, toisin sanoen itselliseksi järkeilyksi naamioitua ennalta kirjoitettua *päämäärää* kahvihuoneiden kiirastulten draamassa näyttämättä – rakastuakseen sen sopimuksen pykälien mukaan, jossa on määritelty kuinka tällaiset asiat hoidetaan höllentyneine silmälihaksineen, vaappuvine lähentymisineen, tuotettuine viljelykasvilahjoineen, joiden väreistä kuulee puhuttavan kauneusasioiden yhteismitallisella käsitteistöllä, jähmetettyine papu-uutteineen koristeellisessa rasiassa ynnä nestemäisen muodon sisäänsä sulkevassa posliinikupposessa sijaitsevine hämmennyksen ääniraidan muodostavine kilahduksineen, tanniininsävyisine vanilja-aromikeskusteluineen, joita hankaloittaa aina sovitun loitsun puute, kunnes astutaan tottumukseen, survotaan se sinne, eikä jää mitään peiteltävää, laminoidaan siis ja kuvaa voisi ampua. Pam! Näin se käy.

Kaikki sujui muuten kuin rasvattu, eikä rasva loppunut, vaan sitä tarjoihtiin ylhäältä lisää, loputtomasti ammennettuna valui liukastetta jatkeen takaavan toiminnan tueksi, eikä kukaan sanonut, että tuo

herrasmies tuolla pyysi lähettämään, sillä systeemi on aina kasvoton, langettaa tuomionsa, jos hyväksyy ei osata kysyä, jos ei, osataan ja ollaan kuin opasteet. Siksi nyt sopivaksi sanottu oli sovittu yhteinen temmellys, tila-autojen, verojenkeruun ja lapsenmurhien hiljainen hyväksyntä, kasvoissa tai sen välittömällä lähialueilla sijaitsevien lihasten jännittymisen evolutiivisesti tuottamattomaan toimintaan ja vaaralliseen nesteiden vaihtoon, joka takasi verotettavat rasvaajille, maksajat näkymättömän valveen oraan hivutukseen.

Sitten voidaan ajatella sitä, että ne samat lapset vähän tai vähän vähemmän kasvettuaan istutetaan värityskirjojen eteen sihahtelemaan – on aika asettaa asetusten mukaan tuotettu sävy rajojen sisään ja laminoida omena merkiksi siitä, yhdistää viivat ja olla oma samanlainen ei itse pinnoitteeksi ostetun merkistön kanssa, kuten *design*, pähkinäraastin ja joku hassu tuoli. Riemunkiljahduksia. Tointa. Sulaa metallia kaadetaan muotteihin, kreikkalaiset pykäävät asumuksia ja pukeutuvat, pukeutuvat – miten vimmaista on heidän pukeutumisensa, siunatkoon! Ja yksi toisena jälkeen sihahtukset loppuvat ja lapsi on ilmatiivis, eikä yhtään vihollinen... se oppii lauluja, joissa opetetaan toisin lauluja, askartele kunnes askare vaihtuu akvaarioksi, liima sähköksi ja iltaisin on niin, että ah. Tällaisia sitä toivotetaan ja niihin muotteihin puetaan hyväksyen, pukeudutaan, eikä anneta olla, vaan ponnistellaan tarinaksi.

Puodista sai ja puotiin halutti. Oli pantu valmiiksi ja valmiina olivat pantujen nappaamiseen johtavat sointukulut, nekin siististi pakattuina ja valmiina vääjäämättömästi virtana kulkemaan, merkitsemään, toimimaan, kulkemaan takaisin, väittämään että omasta tahdostanihan sitä tässä, ihan kiva, automaattipianohan se, reikäkortti kas ja kaikkea muuta sellaista, että voidaan laittaa seinälle kehyksiin ja sanoa hih! tai ylipäänsä merkitä puheenaiheeksi, sillä aina on järjestettävä cocktail-kutsuja, joissa on oltava golfpelin tii. Asia oli valmisteltu, eikä ollut tarve. Käveleminen, sitten valoissa seisominen, ja katsella, josko niitä tuttuja, joilta voisi pyydystä käden liikahduksella ripustettavia merkityksiä. Ai että! Siitä Buck pitäisi, kun voisi näyttää ripustettua merkitystä, jos joltakulta. Jos Buckille. Jos. Jauhelihaa ja salamitankoja liukuhihnalla.

- Se oli vaikkapa herra Mark S. Hallow. Vaihdoin muutamana, koska molemmat olivat kyllästyneet omiinsa. Hän on sisarenpoikani toveri kouluajoilta. Todellako? Altaanpuhdistajana... sepä mukavaa. Ja niin edelleen. Sanat vaihtuvat, kauppa käy, talous kukoistaa, kukaan ei omista, luulee omistavansa, myy kaiken, varastaa ja vastaa:

- Mmh.

Asioita, joita saattoi pontevasti koskea ja jotka olivat yhteydessä kuin kalteri. Aine järjestyi vaikeasti käsitettävien ikään kuin sumeasti muodottomien *tunteiden* ympärille merkiten ne tarroilla näkyviksi ja järjesteltäviksi. Mukavasti tyhjiöpakattua, mukavasti einestä niin kuin ote ja kun katsoo julkisivua, voi olla toteavasti yhteen sulautuvaa materiaa, aakkostettua leikkausjäämää kuin hammastettuja sapeleita ja puolalaista pötsiä. Puuhastella kaikkea toisia kopioita tarkastellessa. Ja kopioissa, jotka kulkevat liukuhihnaa ja sille lastaavat, on kaikissa eräs kummallinen ominaisuus – ne eivät nimittäin ole kopioita *mistään*. Jos niiltä kysyy ne sanoo ja on ollakseen, joten ei maksa vaivaa... mutta joskus näkee ja taide kielletään, kielletään tippaleivät ja korvasienten sumea söpöys. Tärkeät asiat sitä paitsi jo kirjoitettu SUURIN KIRJAIMIN – tietää siksi ne tärkeiksi, merkitsee, asettuu samalle tasolle, ei sano, on. Valintoja, huikaisevaa! Katetreja, varoventtiilejä. Purkuhupaisia sattumuksia. Valinnat oli ennalta valittu, nyt ne sai täyttää ja kuinka vaivattomasti kaikki kävikään... järjestys oli oikeanlainen, täyttymys otettiin annettuna, vahinko pantiin kiertämään kuin salapullo, sanoja vaihdettiin, pieniä turnipseja. Tuli vaalien aika ja lyryalinnut vapautettiin toriaukeille kuin kellojen viisarit olisi kerätty suureen vasuun.

Kuinka sopivaksi sanottu aikataulu, jossa linja-auto ja kaikilla yksin kaksi paikkaa järjestyksen mukaan, jota luotettava taho mittaa ajan yksiköissä ja livahtaa tarpeen tullen lähelle häiritsemättä niin sanoaksemme ohjailemaan ja varmistamaan *kulun*, sillä se on merkityksenkäs liikuttaja, Arkhimedeiden pistetaulukko, koko lailla juupeli sanotaan naapurista, kun niin hyviä suikaleita ja kuuletteko jo kesän kuinka grilli soi ja ilmassa on tuhlauksen tuntua. Siis istuu sen sisällä ja sihisee. Ikkunan sivuitse rullattiin maiseman reikänauhaa, ja soi kuin pyykkipäivänä myöhäisessä lastenkamarissa, pienessä laitamyötäisessä. Koneet kuljivat pilaantunutta, pois kasvanutta lasta sisällään, josta puhuttiin

määrättyjen persoonapronominien kautta, marenki ystävä kallis. Sihah-
telua ei enää missään, kirjakauppa tiiviisti turvallinen.

Jos sitten sattuu, että odottaa hissiä, ja samaan astuu joku, joka
naapuriksi kirjoissa ja kansissa merkittynä taivaltaa tietään tuttuun
holviinsa. Ja sitten siihen puhe päälle, vaatetukset, sopivasti vieraisilla
olon tapaan siistitty retorinen kuosi kuin melun mantteli, kalabaliikin
tsadori kaalissa. Että ilmasto, golfvirta, kuinka sitten vedeksi tiivistyy-
kään höyry ja käyttögrafikkaa todella rullaa ruudulla. Keskustelua läm-
mitetään kemian aiheilla, ja lämpimään sanaan pukeutuminen toki
hyväksi maailmassa, jonka kylmyydestä ei kuule puhuttavan. Eikä siinä
sen enempää ehdikään, kun jo nro 6 syttyy palamaan ja vaihdetaan saa-
dut sadun nyökkäykset keskenään takaisin, oma kaula kumpaisellekin.
Eikä siinä sen enempää mitään, vaihtotalous ja varo ovia, kiilautumis-
vaara. Vaihdettu on, valmista on. Kopiot erkanevat, eivätkä kysy missä
muotti, kenen valmistama. Turha sitä on miettiä, niin lyhyen aikaa me
emme täällä ole.

Sitten tulee aikoja, jolloin lapsi voidaan asettaa jäseniä voimista-
vaan keinulaitteeseen. Sen muotoilu on yksinkertainen: katosta laitetaan
riippumaan nyörit, jotka päätyvät eräänlaisen housuasusteen uumalle.
Housuasusteeseen astutettu puhumaton riiputtaa jalkojaan ilmassa ja
keinuu niin kuin käsi komentaa. Mikäs siinä on ollessa – hymyksi ni-
metty pukineartefakti ripustetaan poskilta riippumaan nenän alle. Eikä
tarvitse. Keinuu koskettamatta maata, mitään. Ei tarkista, kohtuullis-
taa, ulostaa ja vaipat, muistatthän?

Tavarat ovat käynnistyneet, sulkien värjäys. On asioiden luonteita, joi-
den etenemisen suotavuuden voi aina tarkistaa ohjekirjasta ja muokata
mieleisikseen, mikä on mieleisyyttä juuri sellaisena kuin sitä on sinulle
sanottu haluttavan – annettua, vastatarjoiltua, tuotantoprosessinsa ka-
dottanutta mieleisyysmössöä, jonka tyydytystä saa perhepakkauksissa.
On toimi ja kaavake, entinen leskirouva Maser rientää ripustamaan
fraaseja tekeentymään, jotta niiden ehtoisuus yllättäisi Buckin, jonka
ei tarvitse huolehtia fraseologian pukimistaan, koska on kirjoitettu hii-
lipaperille, että mies. Tuppisuu, tuulipuku, saatana ja Suomessa ollaan,

jihuu, sanoo pääministeri, on pihvi ja ideologia, sokeriton *soft drink*.

Asunnoksi totutussa tavara muuttuu kemialtaan vikkeläksi, mikä tuntuu lämpönä ja mistä sanotaan valmis. Toimeliaasti pukeutunut Buck Catapra seisoo pimeässä porraskäytävässä ja harjoittaa pukineidensa merkkiluonteista mytologiaa. Kuin kaksi kimpalletta maalattua taikinaa he kompastelevat toisiinsa, vaihtavat sovittuja ja sovittavat niitä toistensa ylle, kietoutuvat yhteen sulavasti kuin rampojen baletti etenisi nauhoituksena siirapissa. Alkavat oppia, velto taikina leipoutuu, kohoaa kuohkeaksi ja siitä sanotaan parisuhde ja kullanuskeaa kuori. Ystävät tuovat lisää pukeutumisia, erilaisia ripustettavia merkkejä, joihin aletaan liittää lihaskouristuksia, lipsahduksia, vakavaksi ohjekirjassa merkittyjä sanoja. Sovitaan näytelmän aikataulu, aletaan. Hyvin menee, ja menemisen ympärillä sovituskoppi ja kaikki mikroaallot.

Sitten joskus on joulukuu ja kaikkea annetaan kuva, niin kuin ”hyvin”. Ilmatiiviit leipovat piparkakkuja ja sitä paitsi ovat rasavilleiksi sanottuja, koska heiluttavat silloin tällöin kättään laatikossa, johon heidät on sulottu. Muotti painuu ruskeaan ja tekeytyy viattomaksi. Riemu on, että muodostaa. Välineet ovat muiden. Riemu on, että ei itse tarvitse kuin luulla tekevänsä. Sihahtelu tyystin loppu, kinkun ornamentaalisen tyhjyyden sinapissa neilikan naulat. Arkku. Hyvä kuori, ruskistuu kovaksi, ei halkea, on haluttu. Vaihdetään jokunen sana, ojennetaan pöydän toiselle puolelle pyydettäessä, otetaan takaisin, santsataan sanoja, varistaan lattialle ja ei-kukaan tulee lakaisemaan.

Jälkiruoaksi kuolemaa ja pieniä kakkusia.

VIDEO

HUONE on varustettu vanhanaikaisella lämpöpatterilla, afgaanimatolla, nojatuolilla, kukkaverhoilla, kameralla, televisiolaitteella, johon on yhdistetty tallennetta toistava videolaite, pahlavilaatikolla johon kasautuu videokasetteja sekä hänellä.

Hän nousee ja käynnistää kolmijalalla seisovan videokameran.

Niin, kolmijalkaa niin ikään ilmenee huoneessa.

Tämä tapahtuu vielä kasettien aikakautena metaforan tarkkuuden takaamiseksi, tarinan toimikunta pahoittelee teknologista konservatismia.

Hän kävelee kuvan takaa sen editse tuolille, on olemassa, istuutuu alas, vilkaisee ruutuun kuin ohimennen ja kirjoittaa jotain pahlavikantiseen ruutuvihkoon.

Ennen aikaan maailmassa oli tapana kirjoittaa kirjoja ainoastaan tuiki tärkeistä asioista, jotta näiden asioiden huolellisesti laaditut väärennökset muistettaisiin. Jossain vaiheessa kirjoilta hävisi muistin tehtävä, koska muistettiin muutenkin, ja tuli aika kirjoittaa asioista, joita ei voinut muistaa. Sitten alettiin uskoa niihinkin asioihin, joita ei ollut, jolloin oli pakko alkaa kirjoittaa kirjoja siitä, *kuinka* noita asioita muistettiin. Tämä hämmensi ihmisiä ja he joko vetäytyivät kuoreensa ja jättivät kirjat kokonaan tai palasivat alkuun ja aloittivat kierroksen uudelleen.

Tänä meidän aikanamme (ks. ensimmäinen kappale) kirjoja kuitenkin pidetään vanhanaikaisina. Niille on palannut muistamista helpottava tehtävä, mutta enää niitä ei sanota kirjoiksi, vaan esitellään käsitteillä kuten psykologia, hammastahna, hymy, ele, huotra, tervehdys, pukine, vaihtotalous, kurtisaani ja parenteesi. Kaikilla on helppoa ja keittimet.

Palaamme, ja hän on ihminen, joka toimii niin kuin ihmisen on toimittava kyetäkseen samanaikaisesti muistamaan ja unohtamaan, sillä tämä ällistyttävä karnevaali on toimeliaan maailman *vaatimus*. Tietenkin voidaan argumentoida, että jokin luonnollisena annettu, otettu ja lapsen takalistoon leimaksi poltetu ei ole vaatimus sinällään, ainoastaan esitys – ei kuva esityksestä, vaan itse esitys, ei kierrätystä, vaan lahja. Toki tällöin on otettava huomioon, että ”lahja” on yksinomaan retorinen aines, leimattu sekini, jatkuvan kierron kuvan pysäyttämiseksi.

Voin vakuuttaa, että jos videokuvan pysäyttää ruudulle, näyttelijät jatkavat elämäänsä siitä huolimatta.

Hänen toimintaansa on seurattava yksittäisinä aktien paloina (eikä vähiten hänen itsensä), jäljennettävä sen luonnetta seuraavien toimien varalle, painettava jo painettuun mieleen, ettei lumous rikkoudu. Teillä on kuva, joka katsoo teidät olemaan. Toki tätä tekee myös nauhoitevaraston ylijohtaja kyetäkseen tarkoin ennakoimaan sieluksi kaupitellun virkaheiton pastakoneen ongelmat, joita ei esiinny, koska on muovikas-seja ja silikonina ynnä muu.

Ja tietenkään kenenkään tehtäväksi ei anneta lentokoneen oven avaamista kesken lennon. On tiedossa millainen kattila koneesta tällöin syntyy, ja sängen varmaa on, että ovea lähinnä ollut oven avaaja tulee todistamattomalla tarkkuudella imaistuksi ilmakehään, painovoiman piiriin, joka korkeudesta riippuen jonkin minuutin tanssittaa hänen jokseenkin tahdotonta ja ennen kaikkea tulevaa ruumistaan, kunnes päästään keskusteluyhteyteen maan kanssa. Sisäänpääsyyn kuluu kuitenkin aina tovi, on nimittäin olemassa jonotuslista.

Kommentti on niin sanoaksemme *pysäyttävä*.

Unohdin kertoa videoista ja televisiosta. Hän on ihminen, joka katsoo videolta nauhoitusta ja tekee sen pohjalta muistiinpanoja. Totta kai, niin kuin jokainen meistä omassa pimeässä huoneessaan.

Luonnollisuus ei ole vaatimus – eihän se sinustakaan tunnu sellaiselta? Muistiinpanoja tehdessään hän kuvaa kolmijalan varaan asetetulla kameralla itseään, nauhoittaa, nauhan loppuessa vaihtaa uuden tilalle, asettaa täyden videolaitteeseen, kelaa sen alkuun ja laittaa pyörimään. Kyllähän te tiedätte, älä nyt viitsi itsestänselvyiksiä toistella, huudatte tuotantoprosessin yli kohti kirjailijaa ja olette aivan oikeassa. Mutta katsoitte ja silloin – katoatte.

Pitkö ruveta?

Jos verhon lieve tuulessa ottaakin varovaisen askeleen, on heti mielessä pieni *pas de deux*, itsensä kanssa tietenkin. Jos kaikki latvialaiset aristokraatit saisivat puhua mitä sylki suuhun kuljettaa, olisivat nämäkin huoneet katujen varsilla täynnään toinen toistaan uskottavampia Emilie Sagée'n replikoita, mutta nyt ei. Simulaation olennainen luonne nimittäin on, että sillä ei ole mitä kopioida, on vain kopioita, on karkausvuosia ja väitetyn viattomasti peilien päälle asettuvia hämähäkkeitä, häkkisänkyjä, munia ja rautaiset keuhkot kuin masuunit ja kapselilla verkkaan leikkivä koira.

Hän kuulee jotain. Hän näyttää siltä, että hän kuulee jotain. Kävelee kameran taakse, kuvan taakse, ottaa filmin ulos ja lataa sen edellisen tilalle videolaitteeseen. Laitteessa pois otettu edellinen asettuu pinon päällimmäiseksi laatikkoon, johon mustalla huopakynällä on kirjoitettu ”REFLEKTION TULOKSIA #193”. Hän painaa nauhoituksen päälle kolmijalalla seisovasta kamerasta, playn päälle videolaitteesta, istuu nojatuolille kirjoittamaan muistiinpanoja. Hän näyttää istuutuvan nojatuolille kirjoittamaan muistiinpanoja. Kuvassa hän istuu nojatuolissa ja kirjoittaa muistiinpanoja.

Arvasitte oikein! Käsitteellisen linnunpelätin oli jossain vaiheessa pakko astua näyttämölle. Siunatkoon, ei tietenkään huoneeseen, jossa hän, ihminen, alasti suorittaa ihmiselle suotua tointaan, joka kaikille yksityisenä ja loukkaamattomana varattu on. Ei, ei tietenkään, vaan kadulle, keskelle autioita katuja, joiden varrella talot ja joutomaa nasevasti sakkaa. Hän on tietenkin Guy Fawkes, eikä syty palamaan. Skandaali on valmis, naapurusto kuhisee kuin voittoisa katiska, ruoansulatus

häiriytyy, koulimattomat lapsukaiset alkavat pahaenteisesti suhista.
Hän ei näe, hän istuu ja on viileä torstai.

Hän nousee tuoilta, kääntää säntillisesti kameraa ja televisionruutua kohti lämpöpatteria. Hän vaihtaa asemaa, ei lämmön, vaan ideologian ja kirjoitetun välttämättömyyden takia. Häntä ei näy, kun hän on kameran takana, kuvan takana, mutta hänen saapuessaan sen eteen olemme hieman paremmin elämän jokainen päivä, lohdutimme. Kenties nämä muutamat epäkohdat saadaan vielä kitkettyä. Hän jatkaa kirjoittamista istuen lattialla lämpöpatterin edessä ja sivu kääntyy. Hän näyttää jatkavan kirjoittamista istuen lattialla lämpöpatterin edessä ja sivu näyttää kääntyvän.

Kaikissa muissakin huoneissa? Tietenkin, mikä jottei. Samahan on jatkunut jo pitkään, ja vaikka he keskenään eivät siitä mitään osakaan tietää, voidaan asiasta kuitenkin äänestä kansantajuinen äänestys: vaikuttaminen näet tuo yksilölle tunteen omasta mahdollisuudestaan olla osa, tai tekosyyyn valittaa osastaan, josta ei tiedä.

Mutta yhdessä huoneessa, kansliassa pikemminkin, istuu vaatettu herrasmies valmiina uskaltamaan ulkomaailmaan. Hän hakee voimaa lukemalla Betty Boop -sarjakuvaa ja keksimällä vaimoja, satelliitteja ja margariinitehtaita. Helen Kanen ääni kaikuu levylautaselta lainattuna, ja kun on aika, on. Sitten tulee syksy ja matojen pitkävetisyys, kansantanssit ja ulkomaapoliittiset lausunnot, joiden kaikkien takana unohdetaan olevan vielä yksi uusi henkilöhahmo, jonka rooli on ensisijassa vertauskuvallinen, nimittäin Annette Hanshaw.

Huomaatteko, meillähän on henkilöitä! Aivan, teidän suojean lukukokemuksenne takeeksi, hyvä herra tahi rouva / neiti. Tietenkin tuo vain vaikeuttaa sitä edelliseen verrattuna, mutta kuka pyysi, niin, sano-kaapa se!

Hänenä mainittu on videotallenteiden vastaanottotuhoamon johtaja, joka ei paljon kerro, pelaa vain ja vaihtaa somisteita ylleen. Hänen huoneessaan on pelkkä videolaite, joka näyttää kuvaa pelkän laitteen rakentamisesta. Eikä hän tee mitään niillä kaikilla videoilla, jotka postipaketeissa linnunpelättimen tuomina saapuvat. Hän vain yksinkertaisesti maiskuttelee kuumia kastanjoita pitkien keskustelujen kuluessa,

odottaa suolavesitoffeen valmistumista koneen kinahmissa, kuten hänen keskustelutoverinsakin, siis hän itse, raha-arkkien leikkaaja, kuuma pakkaus todella. Ulkona oleva, päässä partituureja kuin sinkkaliitoksia, muistikuvia.

Illat kuluvat päistään, välillä kuuluu lieviä poksahdeltuja ja yhdessä naurahdetaan yksin. Eikö vain ole niin, että maailma toimii näin, eikä ehdi syntyä vähintäkään vaaraa. Kyllä, ihmiset todella pitävät huolta itsestään, niin kuin tehtaat pyörivät ilman valvontaa. Täällä päin ne ovat suurimmaksi osaksi videokone- & lisälaitetehtaita, mutta eivät vahingoita luontoa, jota kyllä vaaran varalta on jo kuvattu satojen tuntien edestä filmille. Koko luonto on siellä.

Ihan varmuuden vuoksi.

Hän katsoo itseään juuri kun on menneessä katsomassa itseään, kamera katsoo häntä ja näkee hänet katsomassa itseään katsomassa itseään ja sammuu.

Jumalasta ei täällä puhuta. Huolimatta siitä, että henkilö Jim Henson oli jälleen nähnyt Jumalan kuvaa jäljittelevän kakluunin kävelemässä, tai pikemminkin jyyntämässä keveästi riipien katua pitkin. Hänen olemisensa on ulkona ja häneksi nimetyn oleminen sisäpuolella rakennusta. Laskee ilta, laskee yhteen. Me luemme heimosta, jolla ei ole menneisyyteen tai tulevaan viittaavaa käsitteistöä, painumme intoa puhkuen tutkimaan heitä, tökkimään kanelitangoilla, ihailemaan metrin mittais-ta metrin mittaa vitriinissä, juoksemaan takaperin.

Ja kun tutkija sanoo:

- Hyvästi, olen lähdössä tunnin kuluttua. Ah, kuinka täällä viettä-mäni hetket ovatkaan tuoneet minut lähemmäs alkuperäistä inhimilli-syyttäni, ja olenhan blaa blaa blaa...

Ja heimo vastaa:

- Olethan siinä, miksi jauhat paskaa.

Oli kolmannentoista päivän pitkä kolmastoista yö ja hän oli edel-leen ihminen, muttei liikaa. Toisaalla lapsia pilattiin ja mielellään ne pi-lalle menivätkin, kysymättä krattien tavoin leimahtivat pieneen liekkiin ja vaikka olivatkin kootut lukuisista eri osista, joita kaupunki ja metsä

ja metsän tuotteista puuhattu kaupunki tarjosivat, olivat illat laimean valon parasiiiteja. Vaikeinta oli silloin, kun piti vaihtaa filmiä, mutta kehitys kulki, sonnustauduttiin, kuva kävi ja rakennettiin uusia laitteita, parempia automaatteja, jaksettiin, ahtauduttiin trikoisiin ja kureliiveihin, keksittiin höylä ja sorvi, johon vartaloit laitetiin, ja koneenkäyttäjää nukkui tai mitäs me niistä – ainahan on vanhanaikaiset karusellit, niiden pakahtuvan kepposteleva symboliikka, iljetysten emaloitu kolina.

Oli vain podettava tämä veijarittoman sääntökirjan vaikuttava vartiovuoro.

Näyttää ilmeisen heikolta. Näyttää näyttävän ilmeisen heikolta Voimat lopussa. Hengittää raskaasti. Näyttää hengittävän raskaasti. Hän asettaa toisen kameran kuvamaan televisioruutua, jossa pyörii ensimmäisen kameran hänestä kuvaama video, jossa hän tuijottaa itseään kameran kuvaamana televisioruudulta eikä pyöri vaan kirjoittaa ja on. Nyt hänen ei enää tarvitse olla olemassa. Kamera #2 kuvaa kameran #1 ottamaa kuvaa kamerasta #2 kuvaamassa televisioruudulta kameran #1 aikaansaannosta itsestään. Hän, joka ei ole hän, koska kamera on itse, laskee kynän ja lehtiön maahan, pukeutuu, älähtää, painaa kaikkia painikkeita samaan aikaan ja katoaa.

MAAILMAN PARAS KERTOMUS

OLIPA kerran¹

¹ Tarina on keskeytettävä tässä, joidenkin teoreettisten oppineiden ja etenkin viihdytystä vaativan lukijakunnan yleisen mielipiteen mukaan verrattain varhaisessa vaiheessa eräiden pakottavien seikkojen vuoksi. Ensinkin: kertoja kuoli miltei heti lausuttuaan nämä sanat tukehtumalla kurkunpääsyylogismiin, joka oli vaivannut häntä jo pitkään, mutta jonka ei oletettu äityvän terminaaliseksi vielä tässä vaiheessa tarinaa, sillä tuskin hän muutoin olisi ryhtynyt niin tomerasti sen pariin. Rauha hänen sielulleen – tuolle aineettomalle rievulle, joka paradigmatuulissa liehuu väärinkäsitettynä ja turmelukselle alttiina kuin parhaankin autonomisen maakunnan lippu kantajien kulkiessa joukon edessä ylpeinä ja pystypäin. Hautajaisia vietetään Trajikmitsin valoisassa kaupungissa Pyhän Mondattan kirkossa kolmas huhtikuuta klo. 12.00. Lahjoitukset tilille: 208814-542, rahat käytetään juhlaristeilyyn Adrianmerellä.

Toiseksi mainittakoon ilmeiset ongelmat tarinan painamisen suhteen: herra kirjanpainajamestari Mäkinen, jonka oli määrä toimittaa tämä etukäteen mullistavaksi ja rajoja rikkovaksi kertomukseksi tiedetty taideteos kirjamuotoon (24,11 x 12,50, nidottu) ja joka itse asiassa oli ainut, joka tarinan mahdollittoman monimutkaisen rakenteen olisi osannut painaa, on varattu työhön määrittelemättömäksi ajaksi eteenpäin. Hänelle on nimittäin toimitettu painotyö reaaliajassa etenevän

havaintokatalogin painamiseksi. Ja sangen ymmärrettävää on, että herra Makinen on painettava tekstiä sitä mukaa, kun uusia havaintoja syntyy ja niitä hänelle toimitetaan, mitä tietenkin tapahtuu lakkaamatta, koska havaittavaa on verrattain runsaasti, puhumattakaan hänen omista havainnoistaan koskien näitä havaintoja ja niin edelleen... siunatkoon mikä urakka!

Edelleen on tärkeää huomata, että huolimatta siitä, että tämä kertojan kuoleman vuoksi kirjoittamatta jäänyt kertomus olisi takuulla saanut meidät ajattelemaan toisin kirjallisuudesta ja tehnyt tyhjäksi monet muut teokset, niin mikään tarina yksinään ei käy kirjaksi, ei sitten millään. Olisi ollut kevytmielistä painattaa tätä jotakauinkin kymmensivuista kertomusta sinällään teokseksi, joka olisi kantanut sen ainoan tarinan nimeä: -:n -:as -:mus. Näin ollen olisi muodostunut välttämättömäksi odottaa kirjailijalta muitakin kertomuksia mukaan teokseen... mutta milläs kirjoitat, kun kertoja on kuollut! Kirjailija tuskaili ja pyöri lakanoissaan kuin mainospotti, luovuus oli kateissa, katit ties missä, tiessään kai; hänen olisi siis ollut pakko hankkia uusi kertoja ja jättää tämä tarina tyystin, sillä noinko vain joku toinen enää pystyisi sitä jatkamaan... mikä hiusten raastaminen ja silmien muljauttelu! ...maailman paras kertomus mennyt hukkaan!

Tässä vaiheessa kustantamo lähestyi kirjailijaa vihaisin viestein, ja sangen voimakkain sanankääntein ilmaistiin, että tarina oli konstilla tai kolmannella saatettava lukijoiden tietoisuuteen... ja mikä tärkeintä, sen suomien tulojen olisi valuttava kustantamon mustaan lippaaseen takakansitekstivaraston alle salapohjaan (tätä ei lukenut viesteissä, mutta rahallisia korvauksia luvattiin kirjailijalle itselleen, vaikka kyse olikin vain murto-osasta todellisia tienestejä) – olihan kyse aivan mullistavasta kertomuksesta, joka varmasti olisi tuottanut myös taloudellista vaurautta koko yhteisölle. Mutta ei... ei kertojaa, ei painajaa: ei teosta. Sillä kuinka nyt arvoton kirjailija pystyisi noin vain kirjoittamaan jonkin, vaikkakin kirjallisuushistoriaa mullistavan, loistokkaan kertomuksen ilman kertojaa. Ei toivoakaan, vätytys saatana... hänen ajatuksensa velloivat jo uuden projektin parissa. Hän aikoi näet kirjoittaa tarinan miehestä, joka traagisen tapaturman seurauksena alkaisi pelätä lintuja niin, että hankkiutuisi sanoinkuvaamattomiin vaikeuksiin pelkästään tämän

seikan vuoksi ja ryhtyisi lopulta lukuisiin toimenpiteisiin turvallisuutensa takaamiseksi. Tämä kertomus valmistuikin, mutta epäonni seurasi edelleen... tarinan nimittäin varasti sanasta sanaan eräs entinen runoilija, joka itsepäisyytensä vuoksi oli päättänyt kirjoittaa proosateoksen. Kyseinen skribentti liitti noin vain kirjailijan tarinan omaan teokseensa, eikä mitään ollut tehtävissä, sillä kaikki oli mennyttä, mutta tämä on toinen tarina.

Siis pääasiaan. Kertojan kuolema nostatti monia pelkän taloudellisesti esteettisen sfäärin ylittäviä kysymyksiä kirjallisen henkilön ontologisesta asemasta... vieläpä sellaisen henkilön, joka ei oikeastaan ole henkilö, eikä kanna mukanaan kuin *oletettavia* ominaisuuksia. Tälläkin keskustelulla oli alunperin rahalliset taustat, mutta siihen tarttui kirjasinten hammasrivistöllään myös ns. *kirjallinen älymystö*, joka jostain syystä täysin vailla korvausta kirjoitti tuhansia ja taas tuhansia merkkejä asiaa ja asiattomuuksia kertojan olemisen tavasta ja sen kadotuksesta.

Kummallista heidän uurastuksensa oli siksikin, että – joskin kysymyksessä oli maailman paras kertomus, paradigmaa kerrassaan 360 astetta kiepsauttava sanasykky, mistä syystä sen kertojakin voidaan pitää varsin arvokkaana henkilönä – kertojaa ei ollut materiaalisesti olemassa. Ja koska kertojaa ei ollut, eikä edes hänen mullistavaa kertomustaan *ai-van*, jos niikseen tulee, oli hautausoimisto Lényegtelen, Niskala & Sons co:lla selvitettävää siitä mikä ja millainen hautaan pantaisiin.

Päädyttiin vertailevaan päätelmään: otaksuttiin kuolleen kertojan muistuttavan ainakin jossain määrin sotatantereella kadonnutta henkilöä... olkoon hänen nimensä sitten vaikka Nem Létezö Unkarin suurista vapaustaisteluista, Var Olmayan Mansarten joukkokohtauksista tai Không Tin Tni Vietnamin sodasta. Näillä henkilöillä ei enää ole materiaalista olemassaoloa (tai saattaa olla, mutta yhtä kaikki ei kuitenkaan hautausoimiston saatavilla, kuten ei kertojankaan tapauksessa), eikä sen vuoksi myöskään ole määrä veistää hautausrituaalissa tuiki tärkeää arkkua juuri tiettyihin mittoihin, vaan voidaan valita keskiverto – näin olisi mahdollista menetellä siis kertojankin kohdalla! Lisäksi samaan tapaan oli sodan melskeessä kaatuneena kadonnut toistaiseksi jäänyt kartoittamattomaan maastoon, tuntemattomalle alueelle, joka tuntemattomaksi kenties jäisikin, koska ainakaan hän ei surmattuna sieltä saattaisi

raporttiaan lähettää, kuten ei kertojakaan pystynyt millään keinoin saatamaan tarinaansa valmiiksi ja avaamaan meille maailmankirjallisuuden vielä selvittämättömiä mysteeriöitä.

Mutta tässä hypoteesissa ongelmaksi muodostui se, että kun sotantereella kadonneiden voidaan olettaa olevan suurin piirtein meidän kokoisiamme (jolleivät tiedot kerro henkilön olleen kääpiö tai jos miina ei ole tuhonnut luotettavan lähteen todistuksen mukaan hänen jalkojaan, jolloin vähempikin niin sanoaksemme riittäisi mitä puutavaran hankintaan tulee) ja arkku voidaan valita normaalikokoisille ihmisille varatuista kalmolipastoista, kieritellä tähtilipun leivityksessä ja syytää haudan upporasvakattilaan likoamaan, niin kertojan koko, ikä ja muutkin ominaisuudet pysyivät nyt sinnikkäästi tietymättömissä, etenkin kun hän ei oletettavasti ollut nk. ekstradiageettinen kertoja.

Kirjailija puhisi, kun asiaa kyseltiin häneltä, sulki ovensa ja puhelinosakkeensa ja velloi turmiossaan.

Toisena vaihtoehtona olisi polttohautaus – mutta mitä maailmassa Lényegtelen, Niskala & Sons co. oikein polttaisi: teosta ei painettu, joten sitä ei voinut syytää uuniin, puhumattakaan siitä, että jos se olisi painettu, jouduttaisiin tuhkauksessa traagisesti samalla surmaamaan useita *sivullisia*, tarinan viattomia (oletettuja) henkilöahmoja. Olisi suoranainen mahdollisuus hyvämaineiselle ja hienotunteisuudestaan kuuluisalle hautaustoimistolle polttaa taidokkaasti ainoastaan ne osat teoksesta, joissa kuollut kertoja lymyili, laisinkaan koskematta hahmoihin jne. Tämä ei tullut kuulonkaan, varsinkaan kun heistä ainutkaan ei aivan ollut olemassa... oli siis meneteltävä toisin.

Viivytystä aiheutti kuitenkin edelleen se, että akateeminen aivotutkimuksen laitos otti yhteyttä hautaustoimistoon ja esitti vaateita kertojan aivojen saamisesta tutkimuskäyttöön. He olivat tietenkin lukuisista lehtijutuista (sillä kaikkihan tietävät millaista on lehdistö meidän aikamme: uutisia saostuu kansan puheiden liemestä ja jämähtää mielen kattilan pohjaan kuin pahin sakka) ymmärtäneet, että edesmennyt oli kertonut maailman parhaan ja tyystin muista poikkeavan tarinan, jolloin voitiin olettaa hänen olevan tieteenekijöistä mahtavimpien vertainen nero – ja mitä antaisivatkaan neurotieteilijät kahdenkeskisestä tovista herra Albert Einsteinin aivojen kanssa... vaimonsa, peräti äitinsä

kenties? Aivan, ja lähes saman he olivat valmiita tarjoamaan tämän kirjallisen *merkkihenkilön* aivoista, sillä jono lahjoitettavia hyvin hoidettuja anoppeja, naapurin lapsia ja rakkaita lemmikkejä odotti jo Lényegtelen, Niskala & Sons co:n ovelta. Mutta mitäpä hautaustoimistolla olisi antaa vastineeksi metkasta joukosta tarpeellista sukua, kun kertojaa ei kuitenkaan ollut olemassa? Hus kotiin, sanoi puotipuku ja hätästi lapsia virkkaavia akkoja ovelta ja eteisestä saakka... lapset ja koirat kulkivat heidän kintereillään kuin lapset ja koirat, ties mihin menivät – yksi eukko pantattiin lomamatkarahoiksi, toinen myytiin aurinkopaneelien ostohinnasta ja muutama kymmenen lasta laitettiin pitelemään puomeja suljetuille tieosuuksille, jotta heidän vanhempansa saisivat olla rauhassa ja ansaita samalla sievoiset taskurahat.

Mutta nämä kaikki olivat sivuseikkoja Lényegtelen, Niskala & Sons co:lle, joka ei halunnut menettää mainettaan ja sievän palvelijattaren palkan maksun takaavan taloutensa vakautta tämän kiusallisen ongelman edessä. Päätettiin siis haudata työpötyhjä, keskimittainen arkku, jonka sisälle pantaisiin valkoinen paperi, jossa lukisi otsikkona painokirjaimin: ”Maailman paras kertomus”, ja jossa olisi ainoat kertojan maailmaan saattaneet sanat ”Olipa kerran”. Näin jokin jälki hänen olemassaolostaan voitaisiin panna arkkuun, arkku maahan, kukat päälle, suru kansaan, kansa kapakkaan, kapakat kiinni, aamu taivaalle, elämä jatkuu ja ratas pyörii kuka ties. Kaunista ja juhlallista toimitusta ryhdyttiin hetimiten valmistelemaan... siitä oli tuleva kaikkien aikojen kirjallinen suru-urakka! Toimisto toimitti luotettavaksi tiedetyn paperialan alihankkijan kautta kelpo paperin – ja tältä se näytti:

MAAILMAN PARAS KERTOMUS

Olipa kerran,

Arkku hohti näkymättömän norsunluunvalkeana Klamnyn kappelissa ja sen ympärille oli kerääntynyt kunnioitustaan osoittamaan maan kirjallinen, vain hienoisesti seisahdunut ja happaman kuoren pintaansa kehittänyt kerma. Luettiin säkeitä, siloisia ja karkeitä, laulettiin kuuluisia ja leväperäisempiä lauluja kertojan muistoksi ja lopuksi sallittiin kyynelten virrata näköelinten aisteja sumentamaan virkeiden ja katartisten kevätsateiden lailla. Iltaa tulvi tupeeseen, päällystakit niskaan ja vatsa sisään.

Edessä oli kuitenkin jälleen ongelmia. Ensimmäinen oli konkreettinen, toinen puolestaan ontologis-metafyysinen. Aloitetaan konkreettisesta: hautakivi! Mikä nimi olikaan kaiverrettava hautakiveen ole-mattoman merkeistä koostetun henkilön, jonka merkeistä oli saatavilla ainoastaan pieni osa, uinussa lyhyeksi jääneen elämänsä päätepisteessä kuuden jalan syvydessä. Turha udellakaan itse kirjailijalta – ei, hän on unohtanut koko henkilön tai ainakin tomerasti pyrkii unohtamaan tämän. Ei toki ollut mahdollista liittää kirjailijan itsensä nimeä tähän – koko miehän oli jättänyt tulematta hautajaisiin tyystin! Ei, ei missään nimessä... hän oli sanoutunut jo hyvissä ajoin koko projektista irti.

Syntymä ja kuolema saatiin ajallisesti jokseenkin tarkasti määriteltä, siispä graveeraaja aloitti kultaamaan kauniisti muotoiltuja päivämääriä ja vuosilukuja sillä aikaa, kun Lényegtelen, Niskala & Sons co. pitivät viinerin- ja vissyvedentäyteistä kokoustaan kiveen kaiverrettavasta nimestä. Ehdotuksia tuli monenlaisia: ”Tässä lepää Kertoja, maailman parhaan kertomuksen kirjoittaja...” jne., tai ”Kunnianarvoisa Anonymous...” (viittauksena tietenkin pyhään Hieronymukseen). Jopa anagrammeja kertojan ainoista ja viimeisistä sanoista ehdotettiin hänen nimekseen, koska tämän tarinaniekan tiedettiin hänen koko tuotantonsa (sanojen ”Olipa kerran”) tutkimuksen perusteella olevan vaikeakin mystikko, joka saattoi kätkeä salasanomia tekstipätkiinsä miten huvitti... listaa uudelleen järjestettyjen kirjainten peruseella muotoiluiksi nimiksi koottiin hallituksen kokouksessa... eräs ehdotti, että tämän kuolleen suuruuden arvolle sopisi arvonimi ”Kenraali Pro”, toinen piti parempana maallisempaa, kansaan menevää ja vähemmän elitististä kutsumanimeä ”Rapolan Rike”, ja kokouksen sihteeri, ankara feministi muuten, otaksui, että maailman parhaan kertomuksen kirjoittaa

aikonutta kertojaa ei voitu ainoiden sanojensa perusteella määritellä sukupuoleltaan, joten tuo anagrammaattinen nimi saattoikin purkautua muotoon ”Ilona Parker”.

Kuten arvata saattaa, ei yhteisymmärrystä syntynyt. Neuvoa kysyttiin akateemiselta kirjallisuuden kunniatohtorilta Kelimesi Kelimesineltä, jonka ehdotus hyväksyttiin: nimettömän kertojan maailman parhaan tarinan ainoiden sanojen kaikki kirjaimet ”O”, ”L”, ”I”, ”P”, ”A”, ” ”, ”K”, ”E”, ”R”, ”R”, ”A” ja ”N” päätettiin välilyönteineen päivineen kaivertaa hautakiveen sekaisin ja erilleen, jotta jokainen muistoa kunnioittava saattaisi omien painotustensa mukaisesti arvioida ja muodostaa kuolleen nimen haudalla vieraillessaan – näin sitä mennään ja tulkitaan kirjallisuutta. Kas niin!

Kaikki oli siis hyvin toistaiseksi. Vuosi toisensa jälkeen maailman parasta tarinaa kunnioittavat skribentit saapuivat jonoissa ja riveissä, yksin ja perheineen, kertojan hautakiven äärelle kunnioittamaan tuon suuren kirjallisen henkilön muistoa kynttilöin tai pikku runosin. Komeasti kuuluivat muun muassa haikumestari Kipofun loistokkaat säkeet kiven edessä, iltahämyssä, näkymättömällä musteella kirjoitettuna:

[Haikumestarin säkeet on poistettu tästä tekijänoikeusrikkomusten vuoksi, toim. huom.]

Kirjallisuushistoriikit muistivat tämän maineikkaan olennon kerta toisensa jälkeen, ja hänelle omistettiin kokonainen luku romantiikan kirjallisuuden ja surrealismien välistä. Kaikki vaikutti jatkuvan mallikkaasti kuin uimapukukierros. Mutta...

Esiinnoussut mainittu abstrakti ongelma oli kuitenkin edelleen jäljellä: kuinka kertoja oli olemassa, eli mikä oli hänen olemassaolonsa tapa ja etenkin sen lopun vakaus, toisin sanoen mitä jos joku yhtäkkiä keksisi hänet uudestaan... eihän toki ollut sanottu ja pisteellä varustettu, ettäkö kertoja kuolemansa jälkeen ei voisi uudestaan koostua joidenkin toisien merkkien varassa olemassa olevaksi kokonaisuudeksi, joka saisi hänen olemattomuutensa kääntymään haudassaan.

Hautaustoimisto Lényegtelen, Niskala & Sons co:ssa hikoiltiin ja oltiin hiljempaa... lämmitys oli rikki, toki, mutta olisihan selvää – jos

paljastuisi, että he olisivat haudanneet juhlallisin menoin joko täysin olemattoman tyypin, tai että he olisivat haudanneet henkilön, joka ei ollutkaan kuin hetkellisesti kuollut - että heidän maineensa olisi iäksi mennyttä! Neuvoa ei edes rohjettu kysyä Kelimesineltä, koska muutoin heidän epävarmuutensa laverteleva lintunen olisi niin sanoaksemme lennähtänyt salaisuuden häkistä ja paljastanut kaiken kuin namusetä kadunkulman takaa... oli vain toivottava, että kukaan ei saisi vihiä ongelmosta.

Nyt tämän alaviiteselvityksen tuottavan kirjallisen toimikunnan on todettava, että syyskuussa, kolme ja puoli vuotta maailman parhaan kertomuksen kertojan kuoleman jälkeen, näyttämölle astuu eräs henkilö, joka muuttaa tilannetta ratkaisevasti. Kirjailija, joka taannoin oli vetäytynyt työstään maailman parhaan kertojan kuoltua – tuo sama herra, jonka toisen kirjoituksen eräs entinen runoilija anasti – oli uuden novelleiteoksensa eräessä kertomuksessa käyttänyt hyvin samanlaista kertojaa kuin mahdollisessa vallankumouksellisessa tarinassa, joka olisi muuttanut kirjallisuushistoriaa, jos olisi milloinkaan valmistunut. Tämä uusi tarina tosin oli hyvin perinteinen, rohkenisimmeko sanoa, että jopa tylsä. Akateeminen kirjallisuuden kunniatohtori Kelimesi Kelimesine arvosteli sitä paikallisessa aviisissa jylhin sanankääntein ”kelvoton tekele – minä en ainakaan pidä tätä muovista huonekasvia keitaana kirjallisuuden autiomaassa”, mutta häneltäkin jäi kokonaan huomaamatta kertojan samankaltaisuus verrattuna maailman parhaan tarinan kirjoittajaan.

Itse asiassa tämän oli huomannut ainoastaan Lényegtelen, Niskala & Sons co:n herra Elvont Sons, joka koetti keksiä nopeasti kuinka asia saataisiin salattua. Novellitaidetta onneksi luki vain pieni kansanosia, mutta annapas olla, kun tämä älykköjen seurue samettitakeissaan mustia sankojaan pureskellen saakin selville, että eräessä tuiki tavallisessa tarinassa puhuu jo kerran kuopattu merkkihenkilö, joka palatessaan areenalle on pahasti päästänyt abstraktin kynänsä tylsymään ja suoltaa nyt runsaudensarvestaan silkkaa maalaisproosaa – mikä skandaali, häväistys, skribentin lakoninen kosto! Lehdistö tarttuisi uutiseen kuin takiainen punttiin puuvillapellossa piileskeltäessä ja hautaustoimiston maine voitaisiin heittää samaan kuoppaan ylösnousseen kertojan tilal-

le... sitten kuopattaisiin enää vain elukoita ja leskiä, huudahti Niskala kuullessaan Elvontin selonteon, ja höysti sanomaansa kirouksilla, jotka pelästyttivät hautaustoimistosta ulos arkkivalikoimaa ihailleen perheen, jonka syntymättömälle lapselle oltiin etsimässä sopivan pientä ja aineetonta laatikko.

- Kas tämä näkymätön musta on oikein ihana, mitäs sanotte... ah, mitä karkeuksia tuolta... lähdetään, Ebenezer.

Asia painui kuitenkin pinnan alle, kuten kirjailijamme teoskin, ja toimistossa huokaistiin kuuluvasti, kunnes kävi ilmi, että maailman parhaan kertomuksen kertojan sukua alkoi ilmaantua näyttämölle noin vain. Ensin eräs nuori mies nimeltään Eszmei Elvi väitti jo kansakoulu-aikoinaan kirjoittaneensa sanat ”Olipa kerran” siniseen ruutuvihkoonsa, ja esittipä vielä kyseisen todistuskappaleen oikein oikeuden edessä: ja siellähän se oli, ja vielä useampaan kertaan! Mikä skandaali! Oliko siis maailman parhaan kertomuksen kertoja plagioinut keskenkasvuista... aikonut jopa anastaa tämän tarinan? Ei, kertojaa ei siitä voitu syyttää – hänhän oli melkein kertonut maailman parhaan tarinan. Siispä todistajan- ja syytetyntaitioon istutettiin kirjailija, joka oli tätä kertojaa hyväkseen käyttäen koettanut keinotella mainetta, kunniaa ja kylmiä numeroita tiliotteeseen, joka muuten näytti miinusta kahden toisiaan vetävän perävaunun ostamisen vuoksi. Häntä epäiltiin halpamaisesta, kansakoulun käyneen lapsen – pelkän poikasen vasta – tarinan varastamisesta, ja vaikka olikin vimmaisen hankala todistaa kuinka kyseiseen vihkoon oli päästy käsiksi, ei se estänyt syytteen asettamista ja kirjailijan toistaiseksi määrittelemättömän pituista vangitsemista kuritushuoneeseen.

Toisena tämän poettisen draaman näyttämöluukun yllä taiteili turkkilainen kirjallisuuskriitikko ja antropologi Eleştiri Yazısı, jonka todistajanlausunnon mukaan vanhat mesopotamialaiset kaiverrukset osoittavat ilmiselvästi ilmaisua ”Olipa kerran” käytetyn jo 3000 vuotta ennen ajanlaskun alkua. *Mon dieu!* Tämä tietenkin keinutti uskottavuuden jo vuotavaa jollaa edelleen.

Tällaisten rötösten sattuessa lehdistö luonnollisestikin käyttää tilastomatematiikkaa hyväkseen korottamalla rikkeet toiseen potenssiin... tämän johdosta syntyikin nopeasti uskomus, että kirjailijaparka olisi itse

ja omin käsin surmannut maailman parhaan tarinan kertojan kunniamuutensa jäljet peittääkseen ja täten tuhonnut potentiaalisen palan mitä suurinta kirjallisuushistoriaa pelätessään jäävänsä kiinni tietoisesta varkaudestaan... otsikot ja kansa (eikä niitä toisistaan kyennyt erottamaan kirjallisuudentutkija eikä poliisi) kiljuivat yhteen ääneen: ”Kertojan murhaaja vapaalla jalalla!”; ”Pöytälaatikkokirjoittaja palkkaamansa kertojan surmaaja?”; ”Maailman paras kertomus väärässä suussa...”; ”Sanat ’Olipa kerran’ plagioitu pojanklopilta tai Mesopotamiasta... maalaisproosaa syytävä syytteeseen!” ja oma suosikkini ”Kuka murhasi Kertojan? Viattomat sivulliset kärsivät”, ja niin edelleen, loputtomina lehtitelineille kerrostuvina sedimentteinä, jotka sisälsivät tulevaisuudessa eläville nenäkkäille tutkijoille enemmän pohdittavaa, kuin koko siihenastinen kirjallisuushistoria oli ennättänyt tarjoilla...

Lukuun ottamatta tietenkin maailman parasta kertomusta, josta laadittiin välittömästi sen kertojan asetettua väliaikaiseen maalliseen poteroonsa satoja, ellei tuhansia lopputöitä ja kirjallisia tutkimuksia. Kehuttiin tarinan avointa loppuratkaisua, tiivistä ilmaisua... ylistettiin sen aukkokohtia (joita oli sen reilusta kymmenestä sivusta tällaisenaan 99,7 prosenttia), kiasmoja ja ellipsejä suorastaan jumaloitiin... toiset uskaltautuivat pidemmälle ja ounastelivat, että tarinassa olisi mukana keppihevonen, sateenvarjo ja toinen hyrrä... myös päähenkilön nenästä keskusteltiin, mutta suurin huomio kiinnittyi kuitenkin itse kertojaan; hänestä kasvoi nopeasti myyttinen hahmo, aikakautensa ylittävä tulevaisuuteen katsova nero, jonka tarina muutti kerralla kaiken. Pettyneitä kirjailijoita hyppi tämän tästä kateellisina kaivoon, kunnes se oli täynnä, heitä hirttäytyi kunnes köysi loppui rautakaupasta ja pyykkinaru talouspuodista, he murhasivat omia kertojiaan kyniensä pistimillä ja joivat viinaa kunnes viina loppui, ja oli siirryttävä oluen pariin. Kas näin... kaikki oli jälleen päälallaan!

Tämä selonteko on nyt lopetettava tekijänoikeusrikkomusten vuoksi. Kertojan on oikeuden ennakkotapauksen voimin ynnä valtuuksin todettu olevan elossa, vaikkakin parhaan inspiraationsa menettäneenä... häneltä odotetaan kuitenkin uutta teosta jonkun asiansa osaavan kynäniekan komennuksessa. Kirjailija istuu vankilassa plagioinnista ja salamurhasta (murha ei ollut todellinen, vaan väitetty, siis siinä mielessä

salainen... tästä seurasi pitkä kakku – ei todellinen leivonnainen, vaan metaforinen) ja häneltä on kielletty kaikki kirjoitusvälineet. Tekijänoikeusviraston mukaan kertojalla on oikeudet myös tähän lukemaanne selontekoon, koska siinä lainataan hänen sanojaan ”Olipa ker...” [*jättämme lauseen kesken, koska sen tai minkä hyvänsä sen anagrammin loppuun saattaminen aiheuttaisi valtavia tekijänoikeusmaksuja, eikä pienellä, kirjan kerrallaan painavalla kustantamalla ole varaa sellaiseen, toim. huom.*].

Kertojan on huhuttu valmistelevan uutta teostaan tuntemattoman kirjoittajan palkkalistoilla omassa valtavassa kartanossaan, joka hänelle hankittiin hänelle hankitun pankkitilin saldoa kasvattaneen hänelle korvauksina maksettujen ”Olipa ker...” -alkuisten tarinoiden (jota löydettiin sittemmin lukuisia) tekijänoikeusmaksuista, ynnä sanoja vastaan kohdistuneiden rikkomusten korvauksina... olihan selvää, että nuori kansakoululainen Eszmei oli käyttänyt jo tuolloin tätä samaa kertojaa – maailman parhaan tarinan kirjoittajaa – hyväkseen, vaikka sitten pelkkää huolimattomuuttaan. Häntä ei kuitenkaan asetettu syytteeseen, vaan poikasen annettiin käydä vapaana vedoten tilapäiseen mielenhäiriöön, mesopotamialaisista nyt puhumattakaan.

Oikeassa valossa voi kertojan kaatopaikalle kuljetetun hautakiven (ei kiveä ilman raatoa, tapasi hautaustoimisto Lényegtelen, Niskala & Sons co:n johtaja rouva Lényegtelen sanoa) pinnasta vielä lukea jo kuluneiden kirjainten kaiverruksen...

Mitä siinä teidän mielestänne lukee?

TUOTESELOSTE

LEHTIKUVA, jossa elegantti nainen istuu tuolilla.*

* Meikki: Nivea Baltic Chic Look, Creative Eyes Duo, Stay on Lip Liner. Kynnet: Colour Midi (dermatologisesti hyväksytty), kuultolakka manicure. Paita: hihatton juhlatoppi trikoota. Paljetteja edessä, kulta- tai hopeaväritys. Leveä joustin helmassa, 95% viskoosia ja 5% elastaania, pituus olalta n. 79 cm. koossa 38/40. Housut: lyhyet farkut, niittejä ja nappi, jossa strassi-kiviä. Poimutusta vyötärönauhassa ja taskuissa, kivipesty, hiekkakäsitelty stretchmateriaali 98% puuvillaa ja 2% elastaania. Lahkeen sisäpituus 42 cm. one size fits alla Lahkeensuu 37 cm. koossa 38. Iho: uloimpana orvaskesi (*epidermis*), paksuus on 0,05-0,20 mm. Koostuu pääosin keratinosyyteistä eli sarveissoluista, jotka uusiutuvat pohjalla olevan tyvikerroksen (*stratum basale*) soluista. Tyvikerroksen solut basaaliselä (pohjimmaiselta) sivultaan kiinni tyvikalvossa. Tyvikerroksen päällä okasolukerros (*stratum spinosum*), jonka keratinosyyttien väliset desmosomiliitokset näkyvät mikroskopialeikkeissä korostuneina ”okina”. Okasolukerroksen yläpuolella jyväiskerros (*stratum granulosum*), jonka keratinosyyteissä keratohyaliiniinjyväsiä, joiden sisältö vapautuessaan edesauttaa solujen sarveistumista (keratinisaatiota). Orvaskeden ylin kerros, marraskesi eli sarveiskerros (*stratum corneum*) sisältää sarveistuneita keratinosyyttejä, joiden soluliman keratiini on täyttänyt lähes täydellisesti. Sielu: semitietoinen eterialinen substanssi,

koetinkivipesty, huuhdeltu infromaatiotulvassa, yksilölliseksi itsensä uskotteleva. Sisäinen, turtunut aistien välittämien ärsykkeiden osalta kokonaan tai osittain. Saatavilla ainoastaan yhtä kokoa. Myynnissä tiettyjen saavutusten hinnalla (ks. Faust-kauppaketti). Tunteet: Emmerdale (uusinta) 16:40, Salatut elämät 19:30, Deittichat 00:40. Tuotanto Metronome Film & Television Oy. Kuolema: tunteet, ajattelu ja aistimukset perustuvat materiaalistien aivojen ja aistielinten toimintaan – yksilön elämä voi jatkua aivojen ja aistielinten tuhoutuessa kuolemassa. Epäselvää on, miten tuhoutuminen määritellään: toimintona, joka ei tuota mitään, vai täydellisenä toimimattomuutena. Käännä sivua.

60°10'15"N, 24°56'15"E

OLIKO hei vähän ahdasta siinä saunassa!

Mutta kaikki seitsemän oli tuomittu tai saatettu kohtalonsa mukaan mainittuun soppeen asumaan, eikä siinä auttanut anoa passia tai parrasvalopaikkaa, sillä kohtalo on vankka kuin metsän nauhoitettu humina, ja jos puu kaatuu, eikä kukaan ole näkemässä, jää sauna rakentamatta, saha teroittamatta, sika syömättä, säkki sulkematta, vaimo pieksemättä, mälli sylkemättä, poliisit tappamatta, viina keittämättä ja ennakoöäni antamatta, aijai. Tähän arktiseen paikkaan lottokoneen pakkoliikkeenomaisen kierähdyksen asettama teutoni on kuitenkin opetettu sietämään sitä, mikä annettu on, ja muun aikaa se on hiljaa ja kiukkuaa korkeintaan mielensä sisällä tai frouvalle, moottorin pakosarjan sokkeloissa, jollaisella tämä kansa käy, kunnes paine jäähdytysjärjestelmä kasvaa ja alkaa luurin sijaan puhumaan kaksipiippuiseen, että:

- Kukas siellä?
- Täällä olen minä, sinun omatuntosi.
- Ei perkele, häivytkös!
- Juo viinaa niin häivyn,

Ja joi, häipyi toinen, puhui enää kirstulle ja laverille, paperiin pantiin nimet, mentiin taas ja oli talvi kun ärähti. Mutta ei se pelkkää laakeaa ollut, vaikka väittävät... myös monenlaista vertikaalista komentoa kukki nuottiviivastojen päähän ja voi sitä väkeä! Kenellä oli lapiot käsiensä tilalla, kenellä kasvoi pään sijaan silinterihattu, kuka taas kantoi solmionaan kaulapantaa. Ja monia muitakin värittömäksi

haluavia henkilöitä, jotka eivät liikoja vaadi, oli asetettu asumaan tähän hupaisaan pieneen huoneeseen, jossa surua ja viinaa riitti, mutta myös innovatiivista kehitysjattelua, joka kuljetti saunaa kovasti uuteen suuntaan.

Mitä kaikkea pitäisi kertoa? Meillä on paljon historiaa, mutta miikään siitä ei ole omaa. Me olemme täällä, koska muut ovat antaneet meidän täällä olomme lahjaksi, eikä lahjoen perään kysellä, hyvä kun kehdataan ottaa vastaan. Yksin ollessaan sitä voi ryhtyä röyhkeäksikin, mutta autapas jos paikalla on joku baskeri päässä, puukenkä jalassa tai bratwurst kädessä. Omaksi me olemme halunneet huoneen asua, mutta ei ole sanottu, että se olisi työllämme hankittu,

- Onpas sanottu, sanoo toinen,

Niin muuten onkin, mutta että on sanottu ei tarkoita, että on tapahtunut. On näet kirjoitusta ja *kirjoitusta*, ja siinä vaiheessa, kun me aloimme tätä saunaa asua, alettiin sen seinille koota uusia kaiveruksia, jotka menivät vanhojen päälle niin, että syntyi aivan kummallinen epäsuhta eri todellisuuksien välille, ja jostain kuului tuimaa pihinää kuin saumat olisivat huonona, ja niinhän ne olivat kuin rakki ja rappaus, tiuskea ilkityö tämä kansa tila-autojensa auvossa. Sitä se elämä on, sitä meidän menneisyytemme, jonka nyt palimpsestin tapaan saamme lukea väärennettynä kuin entisen heilan nimen olkavarresta, vuodelta -68. Se on kirjoitettu, mutta ei todennettu, eikä kaikkea minkä ympärillään näkee kannata ottaa todesta, sillä jos todesta ottaa jotain, on se sieltä pois, eikä siellä muutenkaan tarpeeksi ole... jo aikoja takaisin muuttui kirjoitus itse eleyksi todeksi ja sen takainen vajosi jonnekin, missä herras- ja rouvasväen sieluja puretaan ja ommellaan, missä on rahaa tekevä kone ja laulu saattaa vajoamaan. Että mitäkö eroa sillä on nykyiseen yhteiskuntaan? – ei niin yhtään mitään, mutta kun me emme näe sitä, ainoastaan tarinan.

Sillä sanominen ei ole tae tapahtuneesta.

Täällä on runsaasti kipulääkkeitä. Onneksi täällä on runsaasti kipulääkkeitä. Minä syön täällä kipulääkkeitä, ja kaikki on ihan hyvin jos ollaan hiljaa ja annetaan asioiden kulkeutua. Eräs sieluton kertoo välillä tarinoita asioista, joissa on ihmisiä, aivan meidän kaltaisiamme mutta parempia, ja ne asettuvat kisailemaan ruumiinkunnostaan, kiinnittävät

jalkoihinsa joko puukot tai laudat, pitävät keppejä käsissään ja kisailevat yksin tai ryhmässä. Joku vie voiton ja lauantaisin näitä kerrotaan ja minä kuuntelen ja syön kipulääkkeitä ja kaikki on hyvin kun annetaan vaan olla, eikä puututa, on kipulääkkeitä, odotetaan tarinoita ja onhan meillä kaikki täällä ja ne siellä ylhäällä ei tiedä mitään mistään, mutta onneksi meillä sentään on. Kipulääkkeitä. Hyräilyä,

- Humm, tu tumm, humm, tu tumm...

Jopas jotakin, näitä selontekoja saattaisi kuunnella maailman tappiin saakka, mutta nyt on niin, että tuo tappi on vedetty irti ja maailma hitaasti painuu pinnan alle... sitä ei kuitenkaan tänne saunaan saakka näy niin helposti, sillä vaatisi kurottautumista ikkunaan ynnä katseen terästyä, jotta vallitseva asiointi, markkinat ja osakekurssit, Aasian / Islannin talous ja Dow Jones, suuryhtiöiden korruptio, typerät ja vielä typerämmät valtiot ja niiden johtajat kuin kuumat makkarat ja pariisilaiset jänikset, oman edun tavoittelu ja näkymättömät aseet näkyisivät muina kuin ohiliukuvina kuvatuksina tänne, missä päivisin rakennetaan kojeita, jotka seuraavana päivänä puretaan, ja siinä välissä on yksi ikui-nen iltapäivä ja lauantaisin parasta, ne sanoo, kun kiukaan alle pannaan tuli ja joskus muutenkin pannaan. Veden pinnasta se ei kuvastu, sillä pinta on aina askeleen, tahdin mitan jäljessä, ja kyllä te tiedätte mitä orkesteria minä tarkoitan.

Ei tämä kaulapanta niinkään kiristä. Olen minä sitä koettanut irrottaa, mutta sellaiset häpeän tunteet kohtasin jo nuoruudessa sen vuoksi, etten sen koommin ole rimpuillut. Eihän se estä minua kulke-masta minne varaa ja halua on, kunhan varon noita isoja kenkiä, jotka lauteiden alta pilkottaa, ja kunhan olen vain itse, ja se on minulle jo aikoinaan annettu, oma ruudukko, jonka täytän ja josta saan tuntea arvon ja sanoa kansallisesti, että tämä minä olen, tästä meidän isämme taistelivat, vaikka hävisivät, kunhan rippeet pyyhittiin siniristiseen lip-puun ja muistettiin laulaa:

- *Oi maa-mme Suoomii synnyimaaaa*, tms.

Mutta siinäkin kävi, että kirjoitus pian peitti toden alleen ja tap-pio muuttuikin voitoksi, karhu hirviöksi, kotka hävittäjäksi ja kaikkea muuta, mistä sanotaan että yliluonnollinen, mutta eipäs olekaan, kun ajatellaan tasolla vertauskuva, josta minun ei kuitenkaan mitään tule

tietää tai sanoa, sillä taide on taidetta ja sitä tehdään jossain korkealla, ja meidän kaltaisemme ovat matalia, eivätkä näe wc-pöntölle kuin sen yhden käyttötarkoituksen. Joskus kun panta kiristää niin juon tämän viinan pois, otan uuden tilalle ja annan olla... silloin tulee sanottua asioita, mutta sanon ne pelkästään metsän puille ja elukoille, ne on minun kaverit, enkä sano muille, koska nöyryytys ja tuska odottavat sitä, joka asemastaan pyristelee irti... ja minä rakennan ja puran näitä laitteita, ja jotkut muut valvoo, vielä muut komentaa ja loput nostaa siitä rahat... eikä minun tarvitse tietää mitä näillä laitteilla tehdään – laitan vain osan sinne, toisen tänne, syön laatikosta ruisleipää ja lauantaimakkaraa ja kiristän itse kaulapantani, niin on hyvä ja hyvä on ennen kaikkea eihuono, ja sillä hyvä.

Hiljaisesti näitä eri nurkissa istuvia asukkeja itäseinässä olevasta tuuletusaukosta haukkova happi pyyhkii, he murahtelevat aivan tyytyväisinä, orkesteri soittaa vaikka planeetta uppoaa, mutta heillä on keinonsa ja tapansa... osa heistä haluaa olla olematta, osa olemassa, ja pieni osa ei ole olemassa mutta haluaa näyttää olevansa kaikin voimin, ja sitten seuraa kummallinen selonteko:

- Tässä on kuvia minusta.

- Mutta mehän näemme sinut muutenkin joka ainut päivä tässä huoneessa.

- Nyt voitte katsella kuviani jos olen toisella puolella huonetta.

- Anna tänne.

- Oi, ihanaa, minulla on *faneja*.

- Mitäs se akka taas...

- Hys siinä.

- He ovat vain kateellisia.

Ja rahat minä annan suoraan sille, jolla ei ole kasvoja, vaan jonka pään tilalle on kasvanut musta hattu, sillä se kyllä tietää mitä niillä tehdä ja mikä on minun parasta, housut jalassa tai ilman. Salkku on räynnä hui ties mitä ihanaa ja kyllä minä sen saan tietää, kun se avaa aina minulle ja näyttää sen jälkeen kun olen ottanut jutun phyi, miten ihanaa, että minulla on faneja.

On täällä kuitenkin joku toinenkin, joka ei ole olemassa. Hän esimerkiksi sanoo:

- Televisiosta päivää.

Ja selostaa tapahtumia, joita ei ole olemassa, mutta joista voidaan kertoa, koska pantaa kantava siitä pitää, ja salkkuun menee siitäkin vehreää. Eikä huoraamisella ja urheilulla oikeastaan olekaan muuta eroa kuin se, että ensimmäisessä tämän huoneen väki on historiansa aikana menestynyt paremmin, ja jatkaa sitä edelleen, toinen on vain sen erikoistunut muoto... on kuultu, että toiveissa on päästä nussimaan aasia tai elefanttia, kumpi nyt sattuu meren takaa tulemaan, ja että hyvästi vaan kotkat ja karhut, sillä sellainen lutka on tämä neito, että antaa soida – väliäkö sillä, että toinen käsi katkesi aikoinaan, ei se viehätysvoimaa vähennä: meistä otetaan kuvia ja kaikki julkisuus on hyvää julkisuutta, kunhan se näkyy.

On paljon kirjoja, sillä tämä on sauna. On paljon kuvia, eivätkä ne saa aiheuttaa pahaa mieltä, vaan ne ovat niin iloisia kuvia, että meillä on hyvä olla. Sitten me katsomme kuvia ja...

Pakko keskeyttää. Minä en kestä tätä. Olemme yrittäneet näyttää heille kolmiulotteisia esineitä, mutta he luulevat niiden olevan kuvia. Katsovat pitkään, mutta eivät koske, käännä, edes valaise... kaikki ulottuvuuksia ominaisuuksiensa joukossa kantava typistyy heillä kuvaksi, jota voi ihailla. Kenties he näkevät jo toinen toisensa pelkkinä pintoina, liikkuvina kuvina, jotka kulkevat silmien edessä ja joihin ei ole tarkoitus kohdistaa mitään todellista mielenkiintoa. Sietämätöntä.

Kuvien on tarkoitus vaikuttaa itseen, ei itsen kuvaan. Kun kaikki ajattelevat näin, meillä on hauskaa.

Kun ne kuvat on niin ihania ja niissä ei ole mitään vaarallista. Lapsi kylpee, ilta-aurinko laskee punaisella taivaalla. Me olemme.

Ja meistä oleminen on tätä näin, eikä paljon muuta.

Nyt kansa on puhunut, on nauhoitettu ilmeet ja mennään lujaa kuin auto, sillä maailman nopein kansa ei jaksaa odottaa murhaamista, siksi lujasti seisovat nuori ja vanha, kyborgi ja elostelija, Raskolnikov ja Rasputin, aivan niin – kahden kärjen positiivinen strategia vetoaa kansaan, joka ei vetoa vaan on, sillä oleminen on sen tapa näillä betonivalulattioilla ja raakapuisilla lauteilla... silkka oleminen ilman merkkiä siitä, muuta kuin *maailman nopein kansa*, joka auttaa evoluutiota hitaissa töissä syöksemällä siirappia saumoihin, Urheiluruutu alkaa,

kirves kalloon, reikä taivaaseen, vaimo kyökkiin, kyborgi valtaan – voit nimittäin olla varma, että urheiluruudun loppumusiikin Pavlovin koiran kaltaisesti vaikuttava erektiotunnus johtaa siihen, että vaimo mieltii edestä ja takaa sinistä ja päästää yli 60 000 erilaista ääntä ja katso vain Urheiluruutua, aikaa näet on vain vähän ennen kuin taas sota lakkaa.

Alussa oli suo, ydinjätteen varastointiin tarkoitetut bunkkerit ja rahaa. Salkukas herra antaa mennä ja ilta hotkii kuin paukkumaissi ja muutenkin on vähän kalabaliikkia, sillä kun rahalla on käsi nyrkissä, käsi on merkki, julistus ja fasistin mentaalinen massi. Tervetuloa, uudistusten aika.

Yhä selvemmäksi käy, että meitä ei ole tänne tarkoitettu, ei tätä kansaa tälle maalle, ei näitä saaliita, tajuttomuuden karnevaaleja.

LAJIN SYNTY

MUISTAA ei mistä, vaan miksi kaikki sai alkunsa ja miksi alku sille ylipäänsä annettiin – muistaa, etsiä syitä, syyttää etsijää monisoluisen aitotumallisen katastrofin noususta neljältä kahdelle raajalle, lyhyestä matkasta pommisuojusta jääkaapille, hoitolaitoksista hellahuoneisiin, laboratoriosta lobotomiaan kaukosäädin kädessään kuin tahtipuikko aseveliorkesterille. Käydä saavuttamatonta oikeutta, räjähdellä kätevästi ja hallitusti, hymyillä ja peittää kasvonsa ihmiskunnan edustajana kameroilta – mikä häpeä!

Paijata häkkieläimiä kumihansikas kädessä, raapia akvaariolasia autonavaimella, tarttua härkää katepillarilla sarvista, kastroida puutarhasaksilla rukoilijasirkka ja rukoilla itse, ristiä kätensä omenan kasvaa huoneen täydeltä suivaantuneen vasallin määrättyä symboliikkaa, sillä madot lihovat, omenat loppuvat, ihminen menee karusellissa kuin haalistunut kimpale teutonista ikävää. Siinä missä me olemme, katoavat muut, lakikirjaan lisätään pykälä, vaihde yhtä suuremmalle, keitetty liha harmaata.

Me olemme vitriinissä itse.

Palata kenties johonkin räjähdykseen, käyttää näitä kallon ovettoman pimiön seinille roiskahtaneita 0,2 neliömetrin elimiä, jotka magneettitalenteiden tapaan siivoavat maailman sopivaksi siihen, että käy painiin, ei ainoastaan itseään suuremman, vaan samaan aikaan myös itseään pienemmän kappaleen kanssa... eikä nyt ole oikeasta painista kyse, arvasitte sen, pikemminkin ongelmasta, joka takaperoisena lipuu

antureihin äiti maan esteettisen kirurginveitsen kohdanneella ruumiilla, tajuaa, muuttuu tajuttomaksi ja kruunataan päättömänä, antautuu ja paukahtelee herkullisesti tantereilla toisten päättömien kanssa jyskeessä, joka muistuttaa mieleen hotelli Europan suuren lasitilauksen ja kuinka moni asia meni sievästi myttyyn, mutta tanssaiset jatkuivat aina vain kuin kuitti tai teollisesti valmistettu suoli.

Ei muistaa, vaan unohtaa, unohtaa miksi kaikki alkoi, antaa sen lakastua, kuten nyt samaistumisen vuoksi tähän luotu henkilöahamo Adam X, joka sekä kemiallisiin kronikoihin että viljelyksen etymologiseen jatkeeseen tallennetun kulttuurisen käytänteen mukaisesti häneen liitettyyn orgaaniseen olioon itseään niveltäessään ei edes pyri lähettämään matkalle geneettistä koodistoaan monistumaan muualla, vaan patoaa ne monista puukasveista saadun maitiaisnesteestä ilman kanssa koaguloituneesta tai muutoin polymerisoituneesta materiaalista valmistettuun pussiin ja jättää sukuromaanin mahdollisuuden sikseen, viittaa kintaalla. Hän ei häpeile huokailuilla turhanpäiväisesti.

Ja viimein me olemme voittaneet itsemme itsemme tuhoamisesa.

Mutta toivo oli turha, heppoinen ja kiiksi.

Ennakoida pasuunain, pieneliöiden ynnä symboliikalla kruunattujen vitsausten värittämä loppu, jossa kimmahtaa velttona lainsuojattoman jalka, uppoaa graveerattu sarvi pikadorin elimiä suojaavaan keinokuituun, lankeaa Colosseumilla leijonan kanssa kisailuttu gladi-aattori hiekkaan ja siitä suoraan elokuvaan, galaan, samaa paskaa vuosi toisensa jälkeen, suistuu portaita järkytetty hysteerinen naikkonen, vaahtopäitä puskee montustaan salajuonin myrkytetty, putoaa trikkikuvan katolta sätkivä näyttelijätär ja niin taaksepäin – maailmanloppu on näet paljon sievempi asia kuin ihmiskunnan loppu; ihmiskunnan, joka ei suostu ymmärtämään asioiden vääjäämättömyyttä, vaan soittaa puhelinta, saa kiinni, sopii, järjestää, pystyttää voidakseen hyvällä omatunnolla purkaa, pastöroi, tuhoaa mutta ei tarpeeksi kiireellä, nokkii ja nai kuin punainen ja kaksitoista.

Kas niin, johan loppui, patosi Adam X, ja sitten silmät kiinni, ruutu auki, selkärangan päätepiirteenä sijaitseva muuntaja nollaan ja pöytään valmiste, lapset, kissat, koirat, autot, lainat, kuvitetut kuolemat,

näytelmät ja kaikki muut valmisteet aterinten ääreen kuin hallittaviksi kapineet ja voisimme kuvailla ilmapiiriä. Mikä painostavan keveä hiljaisuuden helpous, aikojen alussa, aikojen lopussa.

Adam X:aa puhe ihmiskunnan historiasta lähinnä vaivasi, ja siksi siirrämme hänet sivuun näyttämöltä – älkää huoliko, on hänellä tekemistä... mitä nuo nyt yleensä:

naamiaislauluja,
refraktaariaikojen välisen puhisevan toimen karkeamekaniikkaa,
kuuseen kurkottamista (vaikka kuusi oli annettu vasta kurkottamisen tarpeen jälkeen sen tarpeen keinotekoiseksi täyttämiseksi),
turtumusleikkiä digitaalisella nuotiolla,
sipulin uloimman kerroksen (jotka eivät pääty) väkinäistä kuorimisharrastusta,
haarniskanvirkkausta,
sepelöintiä,
seppelöintiä,
lukemattomia muita harjoituksia, ynnä
sanatahnan nielentämarkkinoita
jne.

Sitä kaikkea silloin, kun on aika puhua. Ja nyt on. Tämä ihmiskunta syntyi, kun hyperborealaiselta *tarjotkaa sitä paukkumaissia* kaudelta siirryttiin lemuriselle kaudelle. Esi-ihminen eli tuolloin paratiisimaisessa tilassa, apollonisten *päästääkö ampiainen takaisin kennoon* aurinko-olentojen toimintapiirissä. Siellä kaikki olivat vielä puhtaina arkkityypeinä ja eterisinä *avatkaa viimeinenkin televisio* muotoina kuin kasvit. Lemurialla astraaliprinsiippi yhtyi tähän kokonaan. Al-Fitr tarkoittaa aloitusta ja luomista *mikrouunin kilahdus ehdollistavana elementtinä ihmisorganismilla* ja al-Fitrah on se tila, sen seurausta. Tarkoitus on, että ihmiskunta syntyi sellaisen luonnon kanssa, joka on valmis hyväksymään *tyynnyttävän hurinan ja sähkövalon aikaansaama soma kuri* oikean uskonnon. Jos ihminen jätettäisiin tähän tilaan, hän jatkaisi siinä. Kuitenkin ne, jotka erkanevat tästä, tekevät sen vain heikkouksien ja sokean muiden seuraamisen takia...

Huonoa kieltä, ajatusten paiseet. On pakko palata alusta alkuun. Nimeni on Adam X, enkä usko mihinkään... sillä ei ole merkitystä,

koska myöskään minuun ei uskota. Sillä ei ole. On pakko hylätä alut, ja palata alkuun.

Ei muistaa, vaan kirjoittaa uudelleen, faksata, sähköttää, lähettää savumerkeillä eräälle historialle viesti sen omasta muutoksesta. ”Tässä tämä nyt oli – pakatkaa kamppeenne ja alkakaa laputtaa” se sanoo suomifilmien äänellä, joka on yhteisjaollinen vaikka muistaa tupakoیدا nurkilla. Rakentaa valtava helvetinkone, joka kirjoittaa uudelleen, muokkaa, sovittaa ja täyttää tarpeet, tekee perheistä vehreitä, täyttää ne, mainostaa perheitä toisille yhtenliittymille, jotka uskovat ja alkavat paukkua kuin moottorit... joku menee kovaa, astuu laitteen lavetille, odottaa piikkejä selkänahkaan, laittaa ne kukkimaan kuin sairaus, levittää sanaa huolimatta profanoidusta puheesta, leviää itse passiivisena, suoltaa, varastaa, tuntee varastavansa, nauttii varastamisen tuottamasta ulkopuolisuuden tunteesta... ei muista, vaan jättää unohtamatta:

Satatuhattamiljardia turhaan merkittyä solua ja 70% juoksevaa vettä, alkio maailmankaikkeuden mittakaavassa, eikä se selviäisi yksin happikaapin ulkopuolella, johon Adam X:n lapsi juuri hakkasi vasaralla reikiä ja paheksui ynnä kahisi mietteissään niin, että eläimet pakenivat limaksi ja kortit pantiin pakkaan, painettiin mieleen. Hullunkuriset perheet ja läiske kuin vedenpuhdistamon lietealtaita laskotettaisiin kaappeihin talven varalle.

Sitten tarina siitä, kuinka eräs Miss Ing Link loikkasi takaperin puuhun ja kasvoi saman tien karvaa. Vanhojen äijien juttuja se oli huoneessa, joka täyttyi hakatulla metsällä keinotekoisesti lämmitettyjen kostutettujen kivien kemiasta, mutta yhtä kaikki – näitä puhuttiin, ja alku alkoi vaikuttaa ajalta. Vaikuttaa meihin. Vaikuttaa yhä epäilyttävämmältä niin kuin sormiruokien dippaus tai kumihanskojen pauke nauhurilta illan ollessa vielä nuori.

Olin jo menettää uskoni, kunnes huomasin sen jättäneen minut vain hetkeksi. Tapasimme pienessä kahvilassa keskellä Pariisia, kaupungissa joka silloin vielä oli paikallaan. Ymmärrätte raskasmielisyyteni, joka on kuin paljon esineitä asetettuna samaan pakkaan niin vaihtonaisesti, että hermot riistäytyvät riekaleiksi. Tuulet olivat lempeitä, ilmassa tuoksui voiteiden makea.

Sitä ennen ukrainalainen keksijä Zeugma Trope nimittäin esitteli

minulle keksimänsä nerokkaan laitteen. ”Suoraan länsimaista, mistä hyvänsä niistä...” hän toisteli ja varisi ympärilleen ja oli muutenkin niin henkarista ja sama kunnan rietas marinadi. Laitteessa oli pitkä, taipuisa liukuhiha, joka johti kohti parakkiruokalan keittiötiloja – ja mikä iloluontoinen energian hankintaa jalostuttavan muodon mukaisen välineistön kilinä sävyttikään selitystä, ah tuota nuorta pontevuutta, joka sotamiehen sieluun oli kätkeytyä kuin lipas täynnä kaipaavien äitien suukkosia, jotka tussahtelevat poskille kuin säilykesienillä viskeltäisiin; täynnä pikkuisia luoteja, jotka käyvät suoraan sydämeen kuin vieraisille, kop kop. Letkun toinen pää oli kytketty ulkokuoneiden takaosaan – ja mikä iloluonteinen energiantuotannossa syntyvän kuona-aineen poistamiseen tarkoitetun rituaalin paukahtelu sieltä kai-kuikaan.

Hän oli keksinyt sille nimenkin:

- Kutsun sitä kierrätykseksi...

Niin presidentin tapaista!

Ei unohtaa vaan käskeä unohtamaan, halusivat tai eivät. Taivastelua, vetää yhdestä hiilestä, puhaltaa samaan köyteen. Keksiä unohdukseen oikeuttavia sanoja, kuten sota ja laki. Kääriä ihmisoliot mekaanisen etenemisen folioon, puhdistaa heidät pahasta omissa silmissään, syntyä, synnyttää ja kasvattaa komeroissa, pakastimissa, torneissa, kuopissa – kunhan ei missään näkyvillä tai keinoissa – salassa, tyystin piilossa maailmalta, kumisten kammioiden suojissa oli hyvä vilistä 24 x kohti kuolemaa.

Ikään kuin silloin Pääsiäissaarilla, eikä ilta ollut kuin rummun iskun päässä – ja sitten jo lyötiinkin, jo laski suvun verkkaisen rappeutumisen aurinko vertauksena myöhemmästä teollisuudesta... vertauksena kyllä, mutta opetuksena tuskinpa vain. Bonobo on toisilleen tuntematon ihmisyksilö jaettuna kymmeneen, eli onpa tai ei, voidaan puuttua vielä siihen, kuinka valtiolaivojen kapteeneiksi migraatioiden kautta leviämällä perityt mitokondriot nyökyttelevät vakaasti päitään uuden mantereen kiinnittäessä tippaletkua kuin puhelinliittymää suoneen,

ja -

ja - ?

ja - - !

”ja sinne se uppoaa” ...sama soma juttu, tainnutus joka pitää valveilla, letkuruokinta, hassut hatut, katetri, suomalaisen pahoinvointiyhteiskunnan peiteltyssä ennusteessa piirretty pieni tähtilippu, tai pääsy-, kohti makeampaa elämää tietenkin, sokeroitua lasia, torakkaa suklaassa. Ei paluuta pleistoseenikaudelle, ei tuotantolinjan alkupäähän, jossa meidät rakennettiin kuin vaikerrus. Näin Adam X joutui hänkin kovaan paikkaan, tai ainakin sen eteen, ja paheksui pois, loikkasi geenipooliin, kurssi kokoon, muisti, kasvoi, otti aivotilavuuden kolmanteen potenssiin, hyväksyi laajimmin hyväksytyt teorian, muisti halunneensa aina tavata Vladimir Putinin, mutta robottien keskuudessa myrkytysten oireet ja sydämelliset keskustelut ovat pidettyinä harvinaiset.

Mutta näin juna kulki, alle jäi ties mitä lentokyvyytöntä, koukkunokkaista, kieroselkäistä, raajatonta, ääriiviivatonta, viinaan tottumattontta, kehittymätöntä, muistamatonta, vatsatonta ja pinsettiotteesta tyystin tietämätöntä elukkaa, ja piippu paloi tuhoamisvimmaisissa huoneissa, juna kulki, totteli, pudotti valittua kansaa saunomaan kel-po löylyihin, hikosi ja nieleskeli, patisti ja otti omansa.

- Voi Leonard, onhan sinulla saippua?

Mutta saippuaa näissä puhdistuksissa ei tarvittu, juna jatkoi matkaa, lisää loikki puuhun tai vajosi soluna takaisin mereen, ei pidetty juhlista, ei saatu kutsua... ja rähmällään katuojassa Adam X ajattelee perustavansa perheen, mutta hän ei tiennyt kuinka se kävisi, mitä pitäisi hankkia, kunnes organismi alkoi jakautua olion sisällä hänen luonnollisten kopulatiivisten toimiensa seurauksena ja kaavat kävivät varsin äkkiä selviksi, lähdettiin maasta ja aina valtamerialukselta löytyi se yksi, joka huusi

- Oi, Amerikkaa!

Vasitenkin kun oli selvää, että rengaslajit olivat sama asia kuin herra Ludwigin teoria peleistä, mutta pakanat perustivat kasinoja, yrittivät kasvattaa siipiä, epäonnistuessaan muuttivat Chigagoon, huomasivat pystyasennon käteväksi tappelun ja television kaukosäätimen keksimisen kannalta, laahustivat alkulajeina sohviensa pyhäkköön rukoilemaan, tunnustamaan synnittömyytensä, eivät antaneet yläraajojensa rappeutua, vaan keksivät niille käyttöä ja rakensivat tehtaita, jotka sulattivat

rumat kalliit kauniiksi aseiksi, ampuivat, ampuivat ohi, osuivat siviiliin, mutta eivät nekään koskaan viattomia ole. Jossain kirjoituskone nakutti rumputulalta – ohi, ohi kaikki tyynni.

Oliko tämä nyt uusi alku, loputtoman historian kaaren nyörille jännitetty tietoisuuden nuoli? Adam X mietti, katsoi itseään ja lopetti itsensä. Sillä se, joka ei ole meitä (ihminen) vastaan, on meidän (ihminen) puolellamme, ja sitä on vaikeampi sulattaa kuin raskasmetallia mikroaaltouunissa.

Nuoli osui kuitenkin, Adam löytyi paikallisen lihanleikkaamon kylmätiskiltä osiin pantuna, eikä kilohinta ollut kummoinenkaan. Kauppa kävi, kävi kortti ja raha, ei käynyt hyvin eikä huonosti. Pääasia oli, että aina jokin kävi – olkoon se kone, ajatus, propaganda, suu, kello, valo tai tuuli... mutta liikettä piti olla, jotta kukaan ei pysähtyisi miettimään, ja miettimään mitä?

- Onko teillä savukkeita?
- Käyvätkö italialaiset kengät pohjolan talveen?
- Herrainsolmion värejä!
- Kuinka olisi kopulaatio, Miss Ing Link (mutta hän oli puussa)?
- Kuinka pitkälle voi kävellä takaperin?

Galapagossaarten sirkka sai jäädä vaiti synnittömään rauhaansa. Näkymätön tarina meni näin.

Alunperin he vain keräsivät, soittivat harmonioita, lukivat kampe-lan merkkejä, keräsivät vähän lisää, viattomina mutta varomatta tepas-telivat kuin nukkavierut dodot, eivät oppineet paheksumaan tai puhu-maan vapaa-ajasta kuin ripityksestä. Ja pääministeri istuu designtuolilla (käsitteellisinkin toimenpitein itseään tuhoavan eliön aivokurkiaista rappeuttava ilmaus muodikkaasti vanhoillisesta mitäänsanomattomuudesta) laskemassa pakaroidensa hinta-arviota muotoilijalle ja merkit-see reviiiriään digitaalisesti, ostaa, myy, ostaa myymänsä kalliimmalla (hymyilee kuin palsamointiaineen tv-mainoksen kuollutta näyttelevä nukkelapsi) ja nauttii kritiikistä, jonka voi kohdistaa verotietojen jul-kistamista kohtaan 1. marraskuuta joka ikinen vuosi. Ottivat orgaanisia olioita, jotka eivät pärjäneet matematiikassa, asettivat, antoivat ruokaa,

söivät itse, eivät enää keränneet, sitten tajusivat kykenevänsä keräämään ilman vaivannäköä antamalla muiden kerätä itselleen, säikähtelivät, kukkivat ja rehevöittivät reippaasti, perustivat paheksunnan sädekehäkseen, piiloutuivat *vapaa-aikaan*, jolla nimellä lunastus silloin kulki, urakoivat tyhjää, lunastivat merkittyä paperia ja odottivat kerääntymisen hiekkalaatikolla uutta lähetystä. Ja valtiovarainministeri asensi kirstuun mekaanisen soittorasian, jotta aina kun kirstun avasi, alkoi soida mukaelma *Kansainvälisestä*, ja ympäri pyörivät kuin karusellissa hevostroikat, panssaridivisioonat ja rahankuljetusautot, ja ministeri taputti kättään, käsi taputti häntä – kenen? ...ei kysytty, jätettiin vastaamatta, ja kirstu avautui usein, se oli välttämättömyys joka synnytti liikettä ja ajan ylijäämää. Kasvattivat, antoivat organaiselle omansa, kasvattivat lisää, unohtivat kasvattavansa, eivät keränneet vaan antoivat kerääntyä, muuttivat ja levisivät ulos tuoleiltaan, suurensivat tuoleja, muuttivat asumaan korkeammalle, päällekkäin, hierarkkisesti eivätkä sihahtelleet, pitivät paheksuntaa ja öljyä luonnonvaroina, joita riitti loputtomiin, varisivat ympärilleen ja palmikoivat himojaan, vaikuttivat toisiin ja toisiltaan. Ja ulkoministeri kokosi kansliassaan palapeliä, jonka palojen määrä vaihteli, mutta kuka nyt Afrikasta välittää jne. Ja aina kun palat sattuivat, toi valtiovarainministeri musiikin säestyksellä tukon merkittyä paperia ja pääministeri vain istui, arvio, tunnusteli, istui lisää ja ansaitsi. Ja 39,7% päätti saavansa olla etuoikeutettuja tulemaan keräytymisen kohteiksi ilman tuottavia organismeja (psykologisesti arvokkaita saatettiin varastoida elinparakeissa niille varattuihin kohteisiin, hellahuoneisiin, nurkkiin, ikkunalaudoille kasvamaan) ja odottivat, keksivät jättää kuljettamatta geenejä, asuttivat omaa Dudleyn linnaansa, raunioituitivat, nylkivät huvikseen tauon jälkeen, keksivät kerääntyä yhteen ja kerskaila kerääntymisen kohteena olemisellaan, ja kuinka paljon aiemmin me olisimmekaan tarvinneet kampelan sanoja ja Gabrielle Fallopiuksen varoittavia kuvailuja, mutta minkäs teet: makkara suolessa, mutta ilta, pakkolunastuksen esileikki... ja jälleen loikoen liikuskeli Adam X

edes-
takaisin

puolisokseen merkityn kulttuurisen pakkopaidan yllä sovitettuun koaguloituneesta tai muutoin polymerisoituneesta materiaalista

valmistetun pussin sille symbolilleen (joskus sikari ei ole pelkkä sikari), jonka kaltaisen oli kulttuurinen pakko määrännyt asetettavaksi myös jokaisen päälleen ylle rajoittamaan ajattelun määräysvaltaa – ja mitä he ovat saaneet aikaan!

Luettelointia ja tietosanakirjoja, ensyklopedioita omasta tuhostaan, loputtomia ristiviittauksia ilman alkuperää.

Kaikki ne 2 millimetriä epäilystä yli 45 asteen kulmassa paheksuttavan ja syöverin välisessä kontaktissa, jotka pidättelivät ihmiskunnan valituinta pystynnousun (ei sikarin, koko olion) aikaa pilkkanaan, kunnes päätettiin, ettei sittenkään ollut enää 1800-luku, vaan aivan joku toinen, ja oli aika keksiä parempia ihmisiä ja sotia, ja määrä pieksi laadun, tuli parempia aseita, joiden laatu ja määrä kävivät käsi kädessä mutta eri suuntiin, eli piirissä, eivätkä saavuttaneet riittävää tehokkuutta, parempia lateksituotteita, joita olettavasti geenikannan laajennusta keksinnöllään vastustanut Julius Fromm halusi edesauttaa, mutta epäonnistui siinä, koska ihminen ei toimi niin kuin kone, vaan paljon huonommin.

Sotiin ja lemmenleikkeihin väsynyt Adam X tapasi Casanovan Kama-joen mutkassa. Mikäs siinä, ei todettu. Liinakankaasta valmistetuista pusseista ei ollut sanottavaa hyötyä ihmiskunnan kannalta – ai-noastaan täällä, jossa jo valmiiksi on autiota ja kulmikasta voi huokaista helpotuksesta, ja se tulee kuin syntymä: kirkkaana, huutavana, vieraana ja sopimattomasti paheksuvana.

Ja silloin ollaan jo miltei lopussa.

Kruunu putosi kuninkaan päästä, kirjan sivut painuivat takaisin puuksi. Omena kasvoi kasvoille.

Kuului vain loiskintaa, kun kiduksia kasvatettiin kilvan.

SOITTORASIA

(kolme muunnelmaa tulkinnan teemasta)

KIRJEITÄ VELJEKSILLE JAQUET-DROZ

HYVÄT veljekset Jaquet-Droz, tänne kuuluu jotain, mutta lähinnä ei mitään. Tehän olette lukeneita miehiä, mitä? Oikein hyvää vasikanpaitia kanssa tämä, Mabel laittaa kunnolla kastiketta, siinä on ihraa niin kuin pitää. Painukaa kojeinenne helvettiin, eihän se edes aukea.

Aikamoista sanotaan, eikä käteen jää kuin kampi ja kaipaus parhaimmillaan. Tuskin on nimittäin velj. Jaquet-Drozin syy, jos tuoteen *kuluttaja* ei tiedä kuinka avata vastaanotettu ja arvioitavaksi tarkoitettu esineistö. Vai kuinka lienee asian laita, jos merkitys on kätkeyty opettavaisen ponnistelun taakse? Anna niille jotain käteen, jätä antamatta, nekka kaakkoon ja kädet taskuun – nautinto ei näet ole pelkkä kamppattu jekku tai keittäjätär varpaat kohti aurinkoa lavitsalla samalla kun riisto ja latteudet pitävät yllä hallitsijoiden kemuja. Mikä on tehdessä, mutta kun pitäisi ottaa vielä vastaanakin, eikä sellainen peli vetele, sillä ilta on porstuassa jo, kolkuttelee, pyyhkii läskipohjia turvikkaaseen.

Eikä se arvoisan kirjeiden kirjoittajan kohdalla vedellytkään – kuinkas sitten?

Viikko loiski mamsellia toisensa perään, tippaletku lipotti suonessa. Kuuta putosi ja ylös vinsattiin, eikä kukaan laskenut, koska oli jo ylösmerkitty, eikä laskea ollut tapa tai sen toimi, puhumattakaan taikauskosta silloin kun kaikki on mitattu ja kirjoihin kuin karja aitaukseensa viety. Jotain kuitenkin tikitti nurkassa kuin kirstu, esineenä

kaunis, mutta käsittämätön – jotain, jonka tapauksessa olisi toimittava, mutta ken tietää millä tavoin. Jos koittaa hetki, jolloin silkka nekku ei enää riitä ja taivas sallii olla käden mitan päässä. Lähdetäänpä pohtimaan tätä tarkemmin.

Hyvät veljekset Jaquet-Droz, olen pohtinut tätä tarkemmin, enkä silti käsitä tuon taivaallista.

Oli siis siten, että esine, rasia, näytti eittämättä varsin kauniilta ja saattoi ansaita arvonsa. Mutta entäpä sitten, kun sille ei osata keksiä muuta käyttötarkoitusta kuin kauneus – silloin kauneus on tyhjänpäiväinen suoli ilman lihaa, pelkkä viettelevä tuoksu ilmassa.. lupailaan lautasellinen makkaroita, mutta saadaan vain tanssiinkutsu, ei taivutus-ta, pelkkä torvi- tai hätäsektio. Vakuutus toimesta ei ole riittävä, jos toimea ei omin silmin / korvin ole todettavissa (eikä tässä ajatella kuin kaikkea muuta paitsi Jumalaa nro 12), jolloin herkkä mieli jo käy tuomitsemaan artefaktin kerrassaan puliveivaukseksi tai ainakin rikkinäiseksi ja sanoo tarkkaavaisessa palautekirjeessään sen valmistajalle, että:

- Tuomitsen tämän puliveivaukseksi tai ainakin rikkinäiseksi.

Näin, ja sitten seuraava askel, jossa jo mietitään kuinka tilanne olisi ratkaistavissa kaikkien hyväksi ilman, että esinettä itseään on muutettava helpommin sulavaksi ja jotta se säilyttäisi ominaisuuksia, kuten jatkuvuus, muuttuvuus ja mainittu ponnistelujen tuoma malli. Jotta voisimme viimein taata *tulkinnan* ilman että on välttämätöntä avata simpukoita kuin tulisijoja.

Auttaisivatko sitten kirjoitetun ohjeet – tai kukaties avaimesta olisi hyötyä. Nämä nyt ovat tällaisia kuvia vain. Tallennetaan, kaiverretaan, painetaan, niputetaan ja hoplaa keppostellen siis matkaan käykää, lähetti, kamaripalvelija, viskaali, kuka ikinä, ja kuljettakaa perille sievä kirjoitus, olosuhteiden toteamus ja aikeen peru kuin polkupyörä, tai kenties ei vielä tuolloin.

Matka taittui kuin kartta taskuun ja paperi oli kuvia ei kovin täynnä mutta tallessa. Odotetaan sitten, kunnes oveen kolkutetaan ja jätetään kuvaamatta muita siihen johtaneita tapahtumia, joista ei seikkailuja puuttunut. Mutta kun *niistä* on jo kirjoitettu, niin pitäydytään tässä. Ja kas niin. Odotetaan, vielä hetkinen.

...

Tässä menee tovi, koska tulija on väärällä ovella.

...

- Kop, kop.

Kas, ja siinähan se on, lue nyt käyttöohje.

Hyvät veljekset Jaquet-Droz, luettuani käyttöohjeenne ymmärrän, että esineenne ei ole silkkaa ulkoista kauneutta edustava koriste-esine, vaan jonkinlainen mekaaninen koje. En kuitenkaan ole onnistunut avaamaan sitä, saatikaan saanut ”soimaan”, kuten kirjeessänne väitätte voivan tapahtua. En siis mitenkään saata ottaa sitä myytäväkseni puotiin tai edes osaksi iloista tuoteperhettämme, koska meidän perheessämme yksinkertaisesti pitää ainakin hieman avautua ja teeskennellä, että se on toisin tosi. Ikkunanpielistä vetää ja uniset kulkukoirat pitävät mekkalaa öisin, panen pumpulia korviin ja niistä kynttilän sammuksiin. Ihan paska kone, kun ei aukea, en minä muuta sano.

Aivan niin, kyse oli siis kaupankäynnistä, kuten näissä asioissa niin usein, ja aihetta mielipahaan tai kalabaliikkiin ilmenee tietenkin aina kun sellaista esiintyy sopua vailla, eikä tämä aika tai paikka ole siitä poikkeus – ja joskus on käynyt, että esine itsessään on kadonnut kaupankäynnin taakse, ja silti kaikki ovat olleet tyytyväisiä ja leikkimielisesti viskoneet naskaleilleen korvatillikoita, kenen synnyttämille naskaleille, sitä ei tarina kerro, mutta yhtä kaikki naskaleita raivoisasti kukki...

Ongelmana katsokaas on se, että kun on olemassa esine, vieläpä varsin oma, eli omistettu esine, mutta sen toiminta ja asioinnin periaatte ovat tyystin kadoksissa, on tapana käydä, että tuon artefaktin arvoa mielessä aletaan alentaa... ei suinkaan siksi, että se kauniina ja varmasti (näin luki ystävällisen mesenaatin kirjoittamassa kirjelmässä) asiansa osaavien kolportöörien valmistamana olisi luonteeltaan *a priori* keho, vaan koska ihmismieli ottaa toimekseen alentaa omassa mielessään sellaisen arvoa, jonka asettamia tikaksia hän niin sanoaksemme ei saata ylös asti kiivetä. Siksi tämä matemaattinen yhtälö, siksi nämä illat ja viekkaat vaskitsat häntiään kuin kantasoluja pudottelemassa, siksi nämä pedot tietämättään / -ten.

Otettiin asiaksi kehittää uusia ratkaisuja kuin maito happanisi. Kirnussa emännän kissa, antaa olla, viisailla miehillä on viisaat miehtävänsä.

- Katti hus!

- Hiljaa akka! Viisailla miehillä...

- ...on viisaat mietittävänsä, totesivat velj. Jaquet-Droz.

Kenties jos lähetettäisiin jotakuinkin osaava antamaan oivallus - kenties jos apu olisi lähellä, kun sitä tarvitaan, herra ammattilainen asialla. Ongelmana tietenkin se, että hallinnan olisi siirryttävä omaksumiseksi riittävän helposti, jotta kaupustelun toimessa ei tehtäisi tiliä liian hankalasta esineestä. Siis lähetetään laadukas, pannaan matkaan Jaques, Myrtti-Marco, Tilpehööri-Herrera tai Gaston. Pannaan Gaston ja kuunnellaan mitä ikinä tuleman pitää, jos on pitääkseen, eikä illat niin vainoa, pahasti ainakaan, illat.

Seuraavassa kappaleessa odotetaan, koska taas tapahtuu paljon, mutta niitä on kerrottu pois.

Sitten odotetaan, odotetaan, koska ei tiedä missä kohden karttaa Gaston kulkee – kenties pysähtynyt kievariin täksi yöksi, suu supussa, lakki kädessä, antakaa lientä tms. Kenties tovi menee, jos on langennut juominkeihin, laulamaan iltoja pois vieraisa maissa, vieraisa pöydissä joita aika kuluttaa eikä aukea.

Nyt hän on perillä, kasvoillaan väkijuomien nuhainen nostalgia. Nyt hän on sitten ollut perillä jonkin aikaa. Katsotaan mitä tuleman pitää.

Hyvät veljekset Jaquet-Droz, katsoin mitä tuleman pitää, mutta en siedä tätä enää. Lähettämänne plebeiji syö ruokamakasiinini tyhjäksi ja kiusoittelee turmiollisesti tytärtäni vähintään kielenkantimillaan. Emme saata ymmärtää hänen puhettaan, eikä hän ole koskenut kynnelläänkään (joiden aluset tulisi, *ceteris paribus*, puhdistaa) laitteeseen, joten mahdoton on minun suoda teidän artefaktinne myynnille ajatustakaan, herrat, koska se ei näytä aukeavan, enkä tiedä josko se toimisi, vaikka aukeaisikin. Saatana! Täällä menee muuten taas, Mabel teurastaa sikaa ja se onkin viimeinen sika, eikä vähiten lähettämänne proletariaatin edustajan ansiosta, eikä kaunis koneenne edes aukea, eikä se silloin enää ole ollenkaan niin kaunis, jos vain inttää pystyvänsä, muttei pysty. Minä olen myynyt viime aikoina runsaasti kynsileikkureita... valmistatteko sattui- moisin vielä kynsileikkureita?

Mitä vielä! Niitä ei ole tehty aikoihin, ja uudessa keksinnössä lähinnä

sitä on vain kampa, eikä sekään kuontaloa varten, vaan kammataksien sointuja irti lieriöstä. Mutta jos ei arvoisa kirjeiden kirjoittaja pääse käsi- sydämeen, ovat kädet tyhjän pantti ja pää jää musiikitta, musiikki yleisöttä. Ranskan akatemia tai joku saisi tulla ja päättää kuinka tässä solmu avataan, kun kyse on, että meillä on tuote, meillä on suosittelija, mutta meillä on yleisön metafora, joka ei sen kanssa tule toimeen, keittää kastiketta, lähettää Gastonin kotiin tyhjin käsin (tyttären sukkanauha povea vasten painettuna) ja ilkkuu kaupittelemalla banaalia *funktioita*, elikkä kynsisaksia, ja kirjoittaa huonosti. Päättää, mitä seuraavaksi.

Odotetaan, että päätös tulee.

Hyvät veljekset Jaquet-Droz miettivät ankarasti.

Pierre miettii näin.

Henri-Louis miettii näin.

Molemmat miettivät, eikä siitä ole parempaa kerrottavaa.

Katsokaa heidän miettiessään heidän peruukkejaan, että millä tavalla tuolloin on somistauduttu, tilpehöörin väsääjät kuin valkeat kumpu- pilvet kaalinpäissä.

Vielä miettivät...

Hei, kuunnellaan sillä välin musiikkia.

(Laita jotain soimaan.)

...

Nyt he ovat keksineet mitä tehdä.

Otetaanko kansi pois esineestä, jotta se on valmiiksi auki? En tiedä, miksi et kerro? Olisiko se sitten aivan liian helppoa kaikille? Mitäs siinä on vikana? Puuttuu prosessi. No, lähdetäänkö itse meren yli selvittämään? Ei kai se heidän tehtävänsä ole? Ilkutaanko? Sitäkin, mutta ei ole kaupallisesti hyväksi paitsi silloin kun pilan kohteet eivät ymmärrä jou- tuneensa parjatuiksi. Huolehditako ettei puhu muille? Päinvastoin... No annetaanko olla, ollaanko jo annettu – kertokaa nyt toki ennen kuin aamu saa ja riehuvat puut!

Kerrotaan:

Niin mestarillisen, majesteettillisesti triviaalin, päältä kauniin ja tun- nustetusti toimivan esineen olivat rakentaneet velj. Jaquet-Droz, että päätettiin lähettää kirjeiden kirjoittaja, arvoisa kauppias ja tukkuvälittäjä, kokemaan opinahjossa artefaktin funktion avaus. Toisin sanoen hop hop

—:n kaupungin teknisen osiaan pakeille ja hieman mekaanista seikkaa kupolin sisään, ynnä alkeet musiikin mausta – sinne vaan, sir, mene nyt jo, ei se pahaakaan tee.

Veljekset istuivat kotona keksimässä lisää keksintöjä ja odottivat. Heillä oli aikaa odottaa, sillä tuolloin he olivat elossa ja pontevia kuin pysyit, jotka tuolloin olivat harvinaisia ja huonoja. Ovesta veti, kalenterista putoilivat lehdet syksyllä ja muutamat kynsileikkurit keksittiin uudelleen, jotta talous pysyisi kunnossa... joku painoi osakekurseja ilman pörssiä, kaniini loikki pataan ja yksi hämmensi oijoi, kuinka sille käy, älä kerro lapsille, laita kastiketta päälle ja sano, että paisti on *lièvre*, mitä herkkua!

Onko tässä asiallista kertoa, mitä arvoisalle tukkukauppiaalle ja kirjeiden laatijalle opinahjossa käy? Kenties ei, sillä siksi paljon on jo kuvailtu mahdollisia juonteita ja kohtaloita, joita eri kouluissa voi sattumuksin tukoksiksi kirjakerhoon sommitella, joten sallikaamme vain osaavan kansankynttilän valaista ja antaa ne metaforiset avaimet käteen, katsotaan kuinka sitten käy tulkinta - aukeaako esine, mitä se paljastaa, ja lopulta: mikä on kampa, joka kampa musiikkia, onko sellainen mahdollinen? ...onko musiikki sekaisin ennen kuin se kammataan? ...jos musiikki on tukka, mikä on pää? Näitä asioita ei joka paikassa opikaan, ja laitanpa lanttini sen puolesta, että sinäkään et niitä tiedä.

Mutta nyt: laatikoon velj. Jaquet-Droz hänelle kirjelmän, jotta saamme tietää... tiedustelkoon siinä, joko laitteen salat ovat auenneet, tai edes kansi.

Hyvät veljekset Jaquet-Droz, laitteen kansi on auennut, eli olen sen saanut auki, ja voin todeta, että se ei ainoastaan ole oivallista puusepäntyötä noin niin kuin esineenä, vaan myös varsin oivallinen tekniseltä katsannoltaan. (Tauko kirjeessä, kun tukkukauppias syö lientä). Ah, siis tosiaan, oivallista työtä. (Kirjeessä tahra liemestä). Kun sain kannen auki, alkoi laite myös antaa esille ääniä, jota kenties *musiikiksi* kutsutaan – *o sancta simplicitas* kuinka kaikki oikein kävikään lopulta tällä tavoin takiloiden...

- Hyvä, sanoi Pierre.

- Hyvä, hyvä, sanoi Henri-Louis.

- Vekseli, sanoi ovella seisova tuntematon mies.

Mutta heidän kirjeen laatijan suhteen ei-samanaikainen, vaan postin toiminnan mittaisesti jälkijättöinen ilonsa oli ennenaikainen, vaikkakin paljon myöhässä todellisesta tapahtumasta. Tehtaat puhalsivat ja portti virnisti, mitäs me omenoista. Kirje näet jatkui paperin toisella puolen näin:

...mutta en silti saata vielä ymmärtää, miksi minun tulisi ottaa tämä laite myyntiin, sillä en usko, että ihmiset haluavat kuullakseen musiikkia muuta kuin konserteissa. Eikä tämä laatikko piru vieköön ole kokonainen konsertti – sitä paitsi kastike tukki rattaat ja kaikki kupli ihan kummasti.

Hyvästi.

AUTOMATON

Iloinen taikuri korkeassa lakissaan kuin kakun päälle pystytettäisiin ihan kelvoton kirkko, vaikea mekaniikka ja hiipivän intention julma kysymys: *qu'est-ce que c'est?* Se ei ole nyt tärkeää. Edetään oikeassa järjestyksessä, jolloin metaforisiin esineisiin ja niiden viattomalta vaikuttavaan, mutta tulkinnan eli avaamisen kannalta ratkaisevaan kuvailuun päästään varmasti tuonnempana. Pitäköön se mielenkiintonne yllä.

Hyvä valamiehistö, kysymys on nyt siitä, että nämä herrat väittävät jääneensä kahden aiemmassa käsittelyssä mainitun herran varjoon mekaanisten lelujen valmistamisen liikealan fiktiivisessä kuvauksessa.

Keltainen lehdistö manaa skandaalin, joltain putoaa pää ja nauraa korissa.

La Chaux-de-Fondsın museossa kalisee ja laulaa kone. Elämä on kellopeli, jota kunnan vahtimestari virittää, sillä sitä varten ovat museot ja niiden vahtimestarit, ja me – mitäs me tietäisimme vahtimestarista, joka meidän elämämme kellot virittää?

Niin se käy kun on maalta, ei siinä saa mainetta niin kuin metropoliitat, politiaanit, poliisit tai politrukit mainoslehtisissään... sopii kyllä hankkia ja laatia mekaanisten lintujen osia, jopa yhteisymmärryksessä edetä liiketalouden huippuja ja laaksoja piirtävillä teillä, mutta kun aika

on näyttää maineen sato, ollaan liiterissä, liisteri loppu, hakanen kiinni ja toiset herrat poseeraa peruukeissaan kuin työntäisivät pänsä karvoista kudottuihin pilviin.

Takuumme kelvottoman maailman etenemisestä toisiinsa limittyvin kuvin ja mitä kaikkea – kerrassaan mainiota. Tästä alkaa odotuksen siemenkodan avaaminen.

Kaataa palvelijatarta kuin viiniä, antaa muiden hienovirittää kojeet. Kunnianhimo on saaliinhimoa, jonka sokeudessa viedään jalat alta, jotta kengät on helpompi varastaa. Näissä naamiaisissa ei kyselty silmien verkkaisen kutsun perään, vaan vedettiin köyttä yhdestä päästä. On palattava saliin.

Siksi vetoankin heidän asianajajanaan arvoisaan herra tuomariin, että jotain olisi tehtävissä maineen palauttamiseksi herroille Jaques-Rodolphe, Henri ja Jean David... tämä käsittely on järjestetty tulevaisuudessa juuri sen vuoksi, että voisimme myöhempien ennakkotapausten nojalla käsitellä mahdollista patenttirikkomusta, sillä linnut; linnut lauloivat aiemmassa käsittelyssä mainittujen herrojen nimiä ja tekivät heistä kuuluisia, kun maalaiset – niin, he värjöttelevät majoissaan pienet mekaaniset rattaat kylmettyneissä, sään ja työn sepittämässä sormissaan, ja ulkona, kaukana alavan peltosaran takana, käveli kettu ja makeili kuin pahainen tuuba. Tästä on kysymys, jonka esitän teidän edessänne tänään.

Fontaines'n kylässä jo kuhisee tämän johdosta, sillä kylä on niin pieni, että kun Jean David kääntää kylkeään ja siihen heräävä Henri kääntää kylkeään ja siihen heräävä Jaques-Rodolphe kääntää kylkeään, niin kaikki ovat jo kylän toisella laidalla, joten heidän on käännettävä kylkeään uudelleen, yksi kerrallaan, päästäkseen takaisin sinne mistä lähtivät, omaan vuoteeseensa tai kenen vuoteessa sattuivatkaan kolmeen pekkaan vierailemaan. Ja kirkonkellokin on aivan pieni kello, kuin taskukello ikään, ja rattaat kuin nukkien pikkuleivät. Tärkeintä on kuitenkin takaraivon sakastissa lätsän alla hautuva *revanche*. Kaikki edellä on kuvailtu ahtaan & väkinäisen tunnelman aikaansaamiseksi ja epäoikeudenmukaisten lähtökohtien osoittamiseksi myöhemmin esiintulevien asianhaarojen osalta.

Ah, tuo majesteettinen parta! Tuo kellopelin sulavuus... ja sauva!

Sillä ehtiihän sitä lintujen alihankinnan tauoilla taas yhden taikurin... viedään se laitumen laitaan ja annetaan lehmille, ne tykkää, niillä on sarvet ja meno päällä, sillä taas tulee postivaunujen mukana karanneen kapakoitsijan tyttären lisäksi kirje, jossa halutaan lisää pieniä rattaita, menekki on kova ja viserrys täyttää salit ja sydämet kuin herranpelko ja keitettyjen etanain tuoksu, *oui, escargot*, sillä niitä löytää niityn laidasta aamuisin, korsien päällä vielä kasteen viipyessä maassa ne sanovat:

- Tervetuloa!
 - Poutapäivä!
 - Älä unohda valkosipulivoita!
- jne.

Ja antautuvat syötäväksi, sillä herra on *bourgeoise*, onhan se osannut käyttää muita hyväkseen mainetta hankkiessaan, ja siihen maailma nojaa, nojaa kuin tuuleen, sylkäisee ja saa omille silmilleen – nauraa pyyhkiessään sen palvelijattaren helmaan samalla sen alle kurkistaen, okei?

Siis hyvä valamiehistö, kun nyt paahtoleivät on syöty ja olette tarkkaan arvostelleet, punninneet ja maistelleet todistusaineistoa kuin halpaa kastiketta, voitte kenties itseni kanssa samanmielisinä todeta millaisen epäsuhdan ja kauhun tasapainon alaisina ollaan elämää peruukkien tai toisaalta silkkojen olkihattujen alla elety. Jos me jatkamme vastaavien rikkomusten linjalla, on maailmamme pian silkkaa ryöväystä ja hyväksikäyttöä; emme siis voi mitenkään sallia aiemmassa käsittelyssä mainittujen herrojen vievän kunniaa siitä, mitä oikeuksiaan peräämätön, mutta käsistään taitava maalainen saa aikaan. Tämä tapahtuu kaiken oikeuden vallitessa.

Keksivät kaiken, mutta oliko kaikkeus keksinyt heidät siksi, että nämä sommitelmat voisi joku muu ottaa nimiinsä? En usko, kerta kaikkiaan, että tästä olisi voinut olla kysymys, oi suuri hallitsija.

Sama idea kuin niissä kasipalloissa, joita keinuttamalla saa vastauksen, kuten:

- ”Kyllä.”
- ”Huomenna.”
- ”Sinun on tehtävä se mikä tuntuu oikealta.”
- ”Ei.”
- ”Luota ystäväsi neuvoon.”

jne.

Siis eräänlainen taikauskon kuorruttama *novelty item*, mutta tämä oli vain silkka taikuri. Sauva heilahti ja osoitti vastauksen pienessä näyttössä, pienessä kylässä nimeltään Fontaines. Näitä eivät mainitut aiemmat herrat osanneet edes varastaa – mutta linnut, mikä tragiikka! Robotiikka kuin ihmeen lypsykone. Ihme on jotain, minkä historiaa ei tunneta, eikä kansa kyseessä tiedä mitään, heillä on kädet taskuissa, likaiset kynnet, taskun pohjalla tietämättömyys ja purutupakkaa massin verran... ja sitten herrat Maillardet, todella *idiot savant* – mutta miksi he eivät pyytäneet vastausta omalta taikuriltaan? Miksi, vaikka se olisi voinut?

- Typerys! Sehän oli ainoastaan mekaaninen laite, jonka he itse olivat suunnitelleet.

Seuraa sanaharkka. Jätetään se kuulematta, sillä on pääasiallisen metaforan aika.

Vuonna 1812 *Encyclopaedia of Edinburgh* kertoo, että on olemassa automaattikone, joka esittää kirjoittavaa ja piirtävää hahmoa työssään. Tämä laite on niin hienostunut, että kansaa saapuu kaukaakin ihailemaan sen sulavaa toimintaa. Veljekset Maillardet ovat luoneet koneiston, jonka varassa hahmo todella pystyy kirjoittamaan tekstiä ja piirtämään kuvan. Kun laite kytketään toimintaan, kastaa hahmo kynänsä mustetolppoon. Pronssiselle pöydälle hänen edessään asetetaan paperi, johon kynä hetken päästä piirtää jälkeään kuin oikean ihmisen tekemänä konsanaan! Laitteisto kykenee tuottamaan neljä erilaista tekstiä ranskaksi ja englantiksi sekä kolme omalaatuista maisemaa – kaikki yhden tunnin aikana.

Kas niin, siinä on tekninen selonteko ja todistusaineisto nro 12 – paremmin ei voidakaan kuvailla sitä mahdollisuutta, joka aukeaa kuin kapakan ovi näille herroille (aiemmin mainituille, siis Jaquet-Droz) anastaa sekä ajatus- että ruumiintyö yksinkertaisilta, mutta kovasti alaansa vihkiytyneiltä veljeksiltä Maillardet.

Jään odottamaan syyteharkintaa. Täten oletan kuitenkin, että olemme saaneet osoitettua *teon* vääryyden. Onko jotain muuta osoitettavaa?

Haluan täten tehdä tiettäväksi tämän kirjelmän vastaanottajille tässä julkaistun kirjoitussarjan ensimmäisen kertomuksen (”Kirjeitä veljeksille Jaquet-Droz”) olevan valheellinen. Koska aiemmassa litteroinnissa on jo purettu auki kertomuksen henkilöiden (osittain tarinan ulkopuolella) epäsuosiollisesti suorittama valehtelu eräiden heidän valmistamiensa esineiden kohdalla, en puutu tähän kysymykseen, vaan esitän tässä kertomuksen kannalta merkittävän ja artefaktin suhteen historiallisen kysymyksen mainitun ja syytteenalaisen tarinan seikkojen paikkansapitävyydestä. Kuunnelkaa vaiti, olkaa hyvät.

Ensinkään velj. Jaquet-Droz *eivät* keksineet soittorasiasiaa, vaan eräänlaisen mekaanisen laululinnun, joka toisti valitun, eri mittaisen sävelen, eikä pystynyt mihinkään muuhun. Melkoista paskaa! Ymmärrättehän mikä ero tällä seikalla esitettyssä kokonaismetaforassa on verrattuna siihen, että olisi valmistanut *soittorasioita!* Totta on, että velj. Jaquet-Droz pukeutuivat valkoisiin peruukkeihin, mutta kynsisaksia he eivät koskaan ole valmistaneet. Nämä olivat myös tarinan suhteen triviaalia ylijäämäinformaatiota, jonka avulla kertoja sekä maustoi allegoriaa että johti harhaan liian helposti nk. ”tarinan kannen” avaavan lukijan mieltä. Taisitte mennä halpaan kuin harakat kaikkeen kiiltävään, vaikka niillä ei ole rahataloutta tai tajuntaa. Se on koko soppa, viisari ja unen jälkeiset.

Esitän siis tässä vaatimattomassa selonteossani, että näihin herroihin ei ylipäänsä ole luottamista tässä asiassa. Kastikkeesta en osaa sanoa mitään – kentis Mabel valmisti sen jollain erityisellä tavalla. Tätä ei kuitenkaan ole pystytty todentamaan, joten jätän kysymyksen auki, arvoisa Neuvosto.

(Kastaa sulkaa mustetolppoon.)

Kynsisaksista palautui mieleen tuo ”kampa”, josta tarinassa puhutaan. Asia on nimittäin niin, että *minä* keksin tuon laitteen, joka kam-pasi musiikkia lieriöistä – velj. Jaquet-Droz eivät tienneet mitään näin monimutkaisista kojeista, joilla voi tuottaa iloa ihmisten elämään; ei,

heidän mekaaninen laululintunsa perustui ääniin, joita tuotettiin eräänlaisten pienten kellojen avulla, kelloseppiä kun olivat. Kaikki oli varsin yksinkertaista.

Niin toki olen minäkin.

Niin toki olen minäkin.

Niin toki olen minäkin.

Huomaattehan.

Huomaattehan.

jne.

En suinkaan aseta syytöstäni, arvoisa Neuvosto, herroja Pierre ja Henri-Louis kohtaan, sillä he tuskin ovat syyllistyneet minkäänlaiseen historialliseen eduntavoitteluun.

Ei voida myöskään sanoa, että tarinalle tärkeä henkilö, tuo mysteerisesti ja kenties tahallaan (todistusaineiston hävittämiseksi) nimettömäksi jätetty ”tukkukauppias”, olisi syyllinen tähän vääristelyyn. Hän on enemmänkin viaton uhri, joka on vastaanottanut käyttökelvottoman laitteen, jota ei ollut vielä tuolloin olemassa. En siis hämmästele, että hän ei halunnut sitä saada kaupaksi – mikä maine onkaan kauppialla, joka myy olemattomia asioita. Tähän tulokseen olen päätynyt lukemalla hänen kirjeitään uudelleen ja uudelleen öljylamppuni valossa iltaisin, kun eläimet hiljenevät niityillä ja vakavasti otettavia asioita alkaa verkkaisesti laiduntaa mielen tilikirjan sivuilla.

Ukaasini tilanteen korjaamiseksi kohdistuu siis pääosin kertomuksen kirjoittajan kykyyn tulkita / välittää historiaa. Hänen voidaan todentaa lasketelleen silkkaa pajunköyttä heti tarinan alusta alkaen. Toisena vaihtoehtona on vapauttaa kirjailija ja asettaa syytteeseen yksinomaan kertoja. Tätä pohtiessa joudun kuitenkin vetäytymään. Voin korkeintaan osoittaa joitain tekstuaalisuuden ontologiaan perehtyviä lähdeteoksia. Nyt on syytä kuitenkin palata tarinaan itseensä. Se ehtii muuten loppua ennen kuin olen kertonut kaiken tarpeellisen, eikä tätä voida sallia.

En ole oppimaton mies, ja siksi selvennän muutamia näkökohtia kirjelmäni tulevan sisällön suhteen, jotta väärintulkinnalle, tuolle hyväksikäytettävälle mysteerille, joka seitsemän hyönteisen lailla pujahtaa sisällemme horroksen tiimassa, ei jäisi tilaa punnittaessa asiain painoa.

Tarinan kirjoittaja on siis asettanut soittorasian kaunokirjallisen teoksen, eritoten vaikeasti tulkittavan tekstin metaforaksi, kuten kirjoitelman lukeneet ovat ymmärtäneet. Hän tahtoo sanoa, että vaikeaselkoisen kirjan tulkinta muistuttaa tukkukauppiaan ja soittorasian suhdetta. Toisin sanoen rasian vastaanottanut tukkukauppias tarkasteli sitä aluksi kauniina esineenä, juuri niin kuin kirjallista työtäkin voi toki ihailla vain sen sanojen ilmeen ja kokonaiskauneuden tähden tai vain siksi, että sen omistaminen nostaa omistajansa ohimoille nokkeluuden merkkiluonteisen mytologisen sädekehän. Ongelmaksi muodostui kuitenkin laatikon avaaminen, eli tekstin ymmärrys ja tulkinta. Koska tukkukauppias ei kyennyt tähän tehtävään, hän väitti esinettä arvottomaksi, vaikka toki tiesi tai ainakin selvästi oletti sillä olevan muunkin tehtävän kuin palvella piirongin päälle nostettavana edustuksellisenä ilmaisijana, jotenkin sillä tavoin kuin kastike tai kolmas kirjoitusmerkki, joista niistäkin olemme saaneet kuulla.

Ilmeistä on, että kirjoittaja on asettanut varsin onnistuneen allegorian ja kuvannut ihmisluonnon suhdetta haasteeseen merkittäväällä tavalla. Asetelman arvoa kuitenkin laskee se, että siinä esitetyt faktat ovat vääristeltyjä, tahallaan tai epähuomiossa. Voidaan tietenkin ajatella, että kirjoittaja on hyödyntänyt nk. *taiteellista vapauttaan* ja muunnellut tosiasioita saadakseen vertauksensa osumaan yksiin tulkinnallisen prosessin kulun kanssa... tällöin on mahdollista hyväksyä, että kertomuksen päähenkilö en ollut minä, sen perusteella, että kirjoittaja tarvitsi soittorasian tekijöiksi *kaksi* henkilöä esittääkseen, että kirjallisessa ilmaisussa on yleensä useampi kuin yksi taso, ja minähän rakensin soittorasiiani aina yksin.

En kuitenkaan ymmärrä, miksi tarinan kirjoittaja ei ole yksinkertaisesti valinnut velj. Jaquet-Drozien mekaanista lintua metaforakseen, sillä lintuhan on vanha kirjallinen symboli. Jostain käsittämättömästä syystä hän on sekoittanut eri totuuksia yhteen tarinaan ja aiheuttanut näin mielipahaa esimerkiksi omalle perikunnalleni, puhumattakaan tukkukauppiaan vastaavasta.

Siis, hyvä Neuvosto, vetoan teidän puolueettomuuteenne ja halunne nähdä asiat suorina, jotta oikeus toteutuisi tässä asiassa. Olen tennyt tietäväksi itselleni, että Neuvostolla on epäsuotuisia tunteita

vinoa kommunikaatiota ja monitulkintaisuutta kohtaan – ja mitä muutaakaan ensimmäisen tarinan kirjoittaja edustaa kuin tahallista monimutkaisuutta ja epävarmuutta, samalla tönäisten historian tavarajunan niin sanoakseni sivuun kiskoilta, jättäen meille närkästyksen ja ilmaan laventelintuoksuisen hyvästijätön kuin irti pyristelevän linnun,

teidän tosissaan

Favre, A.

Soittorasioitsija

